

МАЙК ЛОСЪН

РИСКОВЕ НА ИГРАТА

ОБСИДИАН

МАЙК ЛОСЪН РИСКОВЕ НА ИГРАТА

Превод: Надежда Розова

chitanka.info

Авторът на „Вътрешният кръг“, „Вторият периметър“, „Двойни игри“ и „Вътрешно разследване“.

Джо Демарко, дипломиран юрист и син на известен мафиот, от години работи за конгресмена Джон Махоуни. Длъжността му е неясна, но целта му е съвсем конкретна — да решава проблемите на шефа. С всякакви средства. Но винаги успешно.

Последната му задача обаче се оказва неочаквано трудна. И твърде лична.

Една от дъщерите на високопоставения политик е обвинена от властите в злоупотреба с вътрешна информация и незаконна борсова търговия за милиони долари. Откъде е взела парите за това? И защо го е направила? Демарко трябва да изчисти името ѝ и да държи медиите далеч от Махоуни. За съжаление се оказва, че всичко е истина — Моли се е пристрастила към хазарта и е загубила много пари. Собственикът на казиното е готов да опрости дълга ѝ срещу едно бързо разрешение за строителство на нов търговски център. И сто милиона от федералния бюджет. Но Махоуни не се поддава на изнудване.

Джо Демарко, човекът, който решава всякакви проблеми, отново е на ход.

Посвещавам тази книга на племенниците си Дан Смолдор, служител в полицията на окръг Арлингтън, и Ник Маршъл от Американската армия.

Благодаря и на двама ви за вашата служба.

1

— Нещо не е наред — заяви Макгрудър, вторачен в монитора, и почука с дебелия си пръст по клавиша със сочещата надолу стрелка.

Пат Макгрудър беше на шейсет и четири, висок метър и седемдесет, към сто и двайсет килограма и с емфизем. Грег се ужасяваше от него. И Тед се ужасяваше, но за разлика от Грег не го показваше. Тед отпиваше от латето си и се преструваше, че чете „Форчън“, докато Макгрудър разглежда таблиците. Грег обаче — този тъпанар — не се свърташе на едно място, кършеше ръце и преглъщаше, все едно в гърлото му е заседнала топка за голф.

Макгрудър продължаваше да се взира в монитора и да хрипти, стиснал неодобрително устни. Седеше на стола на Тед, на бюрото на Тед, пред компютъра на Тед, а Тед и Грег се бяха свили на канапето срещу бюрото като провинили се ученици, повикани в кабинета на директора.

— Нещо не е наред — промърмори отново Макгрудър.

— Боже, Пат! — възкликна Тед и хвърли списанието на пода, преструвайки се на ядосан. — Всичко си е наред. Може да сме паднали с два процента и...

— Две цяло и една десета — уточни Грег.

Тед го предупреди с поглед да си затваря устата.

— ... от счетоводните книги става ясно точно къде, а ние ти обяснихме точно защо. Не се опитваме да крием нищо, мамка му! Заради състоянието на икономиката всички казина по крайбрежието изгубиха пари през последното тримесечие, а в този бизнес приходите варират.

Макгрудър не отговори. Продължи да трака по клавиатурата и да примижава срещу монитора. Накрая престана и погледна Тед.

— Не ми обяснявай как варират нещата, синко. Чувам какво ми говориш и виждам цифрите. Обаче нещо не е наред.

— Пат, наистина ли мислиш, че ще посмея да крада от Ал? Хайде стига! Този човек ми е като баща, пък и...

— Тед, помниш ли оня тип, Поли Карлучи? — попита Макгрудър.

— Да, от Вегас — отговори безучастно Тед.

— Точно така — потвърди Макгрудър. — От Вегас. А как наричат Поли сега, Тед?

Той не отговори. Просто продължи да гледа Макгрудър, за да му покаже, че никак не е уплашен.

— Казват му Поли Сакатия, нали, Тед?

Тед отново не отговори, но Макгрудър се престори, че не забелязва.

— Точно така — каза той, — викат му Сакатия, защото Ал му отрязал палците. А Поли се опитал да прекара Ал с две скапани хилядарки. Представяш ли си какво ще направи Ал на някой, който го прецака по-сериозно?

— Писна ми вече! — възкликна Тед.

— Писна ли ти?

— Аха. Писна ми да седиш тук, дебелак такъв, и да ме обвиняваш, че крада от Ал, понеже си въобразяваш, че нещо не е наред, ама не знаеш какво.

— Внимавай какви ги дрънкаш — предупреди го Макгрудър.

— Върви по дяволите! — изруга Тед.

Макгрудър се изправи с известно усилие. Измери Тед с поглед и кимна.

— Добре.

Тед не знаеше какво ще рече това.

Макгрудър се заклатушка от бюрото към закачалката и с мъка навлече едно гигантско палто.

— Ще се върна след няколко дни — съобщи той. — Пак ще прегледам нещата, ще поговоря с някои от хората ти, ще проверя загубите, които твърдиш, че сте претърпели. Ще се върна, защото не всичко се свежда до цифрите, синко. — Макгрудър потупа месестия си нос и после посочи Грег. — Като го гледам как се поти и как ти се държиш като шибан глупак, веднага ви лъсват задниците.

Тед поклати глава, все едно не вярваше на ушите си.

Макгрудър отвори вратата, но на прага се извърна и каза:

— О, забравих копията, които направих. — Грег скочи и буквално изприпка до принтера. Пресегна се да вземе разпечатките, а

Макгрудър подметна: — Не, Грег, не ги хващай така. Вземи ги, без да използваш палеца си.

— Край с нас — заяви Грег. — Мъртви сме. Трябваше ли да му говориш така?

Тед мълчеше. Стоеше с гръб към Грег и гледаше навън през прозореца. Кабинетът му се намирал на двайсет и деветия етаж и от тук се виждаше единствено океанът, дори кораб нямаше. Никога не беше намирал Атлантическия океан, поне тази негова част, за особено живописен. Средиземно море, Карибите, водата около Хаваите — онези кобалтовосини и тюркоазени морета наистина бяха прелестни. Обаче тук водата беше предимно мръсно синьо-зеленикава, и то в хубавите дни.

— Тед, слушаш ли ме? — попита Грег. — Тоя тип надуши, че има нещо гнило, и ще каже на Ал.

Тед Алън беше изпълнителен директор на „Индиго Гейминг“, което ще рече, че той управляваше казиното „Атлантик Палъс“ в Атлантик Сити. Грег Портър беше главният му счетоводител, но се представяше като главен финансов директор. Тед се извърна от прозореца и погледна Грег.

Бяха учили в Университета на Невада в Лас Вегас, и двамата бяха на трийсет и три години, високи около метър и осемдесет и два-три и предпочитаха да идват на работа с небрежно облекло: спортни ризи и сака, ушити по поръчка панталони, мокасини. Но приликите се изчерпваха с това.

Тъмната коса на Грег започваше да оредява, а на кръста му се издуваше непривлекателен обръч от тлъстини. Напоследък беше престанал да носи и лещите си — заради някаква алергия — и се издокарваше с очила с рамки от черупка на костенурка. Грег си въобразяваше, че очилата му придават интелектуален вид. Според Тед обаче той изглеждаше като смотаняк, който просто сумира числа, какъвто си и беше.

Тед спортуваше всекидневно, затова беше с широки рамене, мускулести ръце и плосък корем. Имаше гъста червеникаворуса коса, раздалечени синьо-зелени очи, плътни устни и нос, който си струваше всяко пени, което беше платил на пластичния хирург. Веднъж някаква

жена каза, че изглеждал като моделите на „Абъркромби и Фич“, дето все едно били от „Хитлерюгенд“. Той така и не проумя дали това е комплимент.

— Сядай, Грег — скастри го Тед. — И се успокой.

— Да се успокоя ли? Казвам ти, Макгрудър ще...

— Да ти е хрумвало, че цялата история може да се превърне в изгодна възможност?

— Изгодна възможност ли? Изгодна...

— Грег! — срязва го Тед. — Престани да повтаряш думите ми. Седни и ме слушай. Хрумна ми нещо.

Докато говореше, Тед погледна към своите окачени на стената дипломи за двете му степени по бизнес и по хотелски мениджмънт. Гордееше се с тези хартии в рамка. Майка му беше работила като танцьорка във „Фламинго“ във Вегас, докато циците ѝ не провиснаха, а когато не им достигаха парите, тя и проституираше по малко. Сега беше барманка в „Ем Джи Ем Гранд“ и се гримираше толкова силно, че приличаше на клоун. Доброто старо мамче. Тя го запозна с Ал, а той плати за образованието му.

И сега Ал го притежаваше тялом и духом — това беше цената на жеста.

— Не знам — каза Грег. — Може и да се получи, ама е рисковано. Според мен трябва да кажем на Ал какво сме направили — какво направи онази кучка — и какво имаш предвид. Самата идея е хубава, но най-напред трябва да излезем на чисто, да извадим всичко на бял свят. Ал ще те послуша, Тед. Той те обича. Няма начин да изкрейзи.

Тед бавно поклати глава — не заради думите на Грег, а заради онова, в което се беше превърнал. В колежа Грег беше човекът, към когото се обръщаш, ако искаш да си купиш курсова работа или отговорите на теста. Способен беше да те уреди с марихуана, с фалшива лична карта, за да си къркаш, а ако приятелката ти надуе корема, Грег познаваше една жена, която оправяше нещата. Навремето Грег имаше топки и точно затова с Тед се бяха сприятелили и по-късно Тед го нае да води счетоводството на казиното. Но вече не, напоследък топките на Грег се бяха смалили до синапено семе.

Слава богу, поне беше добър счетоводител. Или поне по-добър от Макгрудър.

— Грег, ние не просто изгубихме парите — отбеляза Тед, — важното е как ги изгубихме. А после подправихме счетоводните книги. Не, Грег, няма да кажа на Ал. Ще върна парите и ще финансирам проекта. Ще обърна тази скапана бъркотия в наша полза.

Имаше лимони, затова щеше да си направи лимонада, както все повтаряше смахнатата му майка.

Грег обаче седеше с наведена глава и с вид на човек, на когото току-що са съобщили, че има рак на дебелото черво. После се пресегна да вземе бутилка изворна вода. На Тед му отне секунда, преди да се досети какво се опитва да направи Грег: да вдигне бутилката, без да използва палеца си. Боже!

— Грег, иди да намериш Гюс и го повикай тук — нареди Тед. — Трябва да ангажирам мислите на Макгрудър с нещо друго, докато сложа всяко нещо на мястото му.

2

Когато звънна мобилният на Демарко, зъболекарката бъркаше в зъба му с нещо остро. Той издаде звук, който прозвуча като „Уааа“, за да я накара да престане, погледна кой го търси и осведоми красивата садистка, че трябва да вдигне.

— Той иска да те види незабавно — осведоми го Мейвис.

— На зъболекар съм. Сигурно ще успея след...

— Джо, не ме интересува, ако ще да са ти изтръгнали всички зъби и от дупките във венците ти да шурти кръв. Веднага пристигай!

Когато Демарко се появи, Мейвис го изгледа кръвнишки, което беше необичайно, защото той беше сигурен, че секретарката има за него чувствително местенце в малкия корав орган, който тази ирландка от Бостън наричаше сърце. Допусна, че е недоволна, задето не е успял мигновено да се телепортира от Александрия в Капитолия, а му е отнело половин час. Отпрати го към кабинета на Махоуни с едно рязко нареждане: „Бързо, бързо!“, и той се зачуди какво става.

Влезе в стаята, очаквайки едрият мъж зад бюрото също да е недоволен, задето е бил принуден да чака, но остана озадачен. Защото Махоуни беше човек, който изискваше незабавно подчинение и надаваше пронизителен и дълъг вой, когато не го получеше.

Махоуни посочи със заоблената си брадичка към младата чернокожа жена, седнала на един от двата стола за посетители пред масивното му бюро, и я представи:

— Това е Кей Кайзър.

Кайзър беше облечена с тъмносин костюм, бяла блуза и ниски черни обувки. Дори и седнала, личеше, че е висока. Демарко беше един и осемдесет, а Кайзър сигурно бе най-малко толкова, ако не и повече. И имаше атлетична фигура: хубави рамене, плосък корем, добре оформени мускулести крака. С този ръст сигурно в колежа беше играла баскетбол или волейбол. Пък беше и хубава — сигурно ставаше още по-хубава, когато се усмихне, — но в момента не се усмихваше. Лицето ѝ беше не просто сериозно, беше навъсено.

— Госпожо Кайзър — продължи Махоуни, — това е Джо Демарко. Помага ми от време на време.

Единствената реакция на Кайзър на смътното обяснение за естеството на работата на Демарко беше да впери поглед в лицето му, сякаш за да е сигурна, че би го разпознала в редица от заподозрени. Видя широкоплещест мъж с гъста тъмна коса, сини очи, характерен нос и голяма четвъртита брадичка с трапчинка. Определено хубавец, със сурово лице, макар че самият Демарко изобщо не се смяташе за суров човек.

— Госпожа Кайзър работи в Комисията по ценните книжа и фондовите борси — представи я Махоуни.

О, мамка му, шефе! В какво си се забъркал този път?

Джон Фицпатрик Махоуни имаше широки гърди, широк задник и внушителен корем. Косата му беше гъста и бяла, лицето едро и хубаво, очите сини и воднисти, с мрежа от червени венички в бялото. Очи на заклет пияница.

Махоуни беше демократ и лидер на малцинството в Камарата на представителите. От десетилетия беше представител на Бостънския избирателен район и дълго беше председател на Камарата, но изгуби високия си пост, когато републиканците поеха контрола преди няколко години. Имаше труден характер дори в добрите времена, но откакто изгуби чукчето на председател на Камарата, беше станал още по-непоносим. Напоследък се беше посветил на мисията да върне партията си на власт.

Демарко познаваше Махоуни отдавна и беше наясно с навика му да действа на ръба, но никога не го бе смятал за толкова алчен — или глупав, — че да се забърка в нещо, което да привлече вниманието на КЦКФБ.

Махоуни се надигна от стола си и се обърна към Кайзър.

— Време е да тръгвам... трябва да вляза да гласувам за нещо, но искам да разкажете на Демарко всичко, което разказахте на мен.

— Сър, нямам време да...

— Напротив, имате — отсече Махоуни.

Обикновено в очите на Махоуни блещукаше пламъче, което показваше, че според него животът е игра — особено в присъствието на привлекателна жена, — но не и днес. А посланието му към Кайзър беше ясно: каквото и да беше направил, Махоуни все още беше един от

най-влиятелните политици в страната, а тя беше обикновен чиновник от Комисията по ценните книжа и фондовите борси.

— С теб ще поговорим по-късно — каза Махоуни на Демарко. — И още нещо, госпожо Кайзър — добави той с ръка на бравата.

— Да?

Очите на жената заприличаха на Демарко на късчета полиран кремък — камъка, с който се палят огньове и от който се правят върхове на стрели.

— Благодаря ви, че постъпихте по този начин — каза Махоуни и за изненада на Демарко и Кайзър добави: — Оценявам го!

— Ще арестуваме Моли, дъщерята на конгресмена, за търговия с акции въз основа на вътрешна информация — осведоми го Кайзър.

— Какво? — възкликна Демарко.

Вече разбираше защо Махоуни беше толкова сериозен. Обаче Моли!? Не може да бъде!

— Шефът ми ме изпрати тук в знак на уважение към господин Махоуни, за да го осведомя в какво положение се намира дъщеря му — поясни Кайзър. — Също в знак на уважение към конгресмена даваме на госпожица Махоуни срок до седем часа вечерта да се предаде и да бъде арестувана.

Кайзър всеки път изричаше „уважение“ ядно, сякаш изплюваше нещо отвратително, залепнало за връхчето на езика ѝ. Очевидно никак не ѝ беше приятно специалното отношение, на което се радваше Моли Махоуни, и Демарко предположи, че ако зависеше от Кайзър, тя би изпратила двама внушителни федерални агенти да нахлуят в кабинета на Моли, да ѝ щракнат белезниците и да я изведат пред очите на всичките ѝ колеги, точно както биха се отнесли с някой смъркащ кокаин новак на Уолстрийт.

Кей Кайзър искаше Голгота за Моли Махоуни.

— Защо мислите, че Моли е извършила нещо незаконно? — попита Демарко.

— Не мисля, а знам. Госпожица Махоуни работи за „Рестън Текнолоджис“ в Роквил, Мериленд, и неотдавна е закупила десет хиляди акции от „Хъбърд Пауър“ за по петдесет и два долара всяка. Тя...

Демарко пресметна наум.

— Купила е акции за половин милиона долара?

— Да. „Рестън Тек“ е изследователска компания, която работи с водещи производители за усъвършенстване на продуктите им. Една от компаниите, с които си сътрудничат, е „Хъбърд Пауър“, производител на акумулатори за подводници.

— За подводници ли?

Кайзър не обърна внимание на Демарко.

— „Рестън“ са измислили начин да намалят с трийсет процента обема и теглото на акумулаторите за подводници. Това е огромен технически пробив в конструкцията на акумулаторите и американската армия ще похарчи милиони за новите акумулатори.

— Защо? — попита Демарко.

Кайзър продължи да говори, все едно Демарко нищо не бе попитал:

— Госпожица Махоуни е работила по проекта, свързан с акумулаторите, и е закупила акции от „Хъбърд Пауър“ един месец преди акционерите на компанията да бъдат осведомени за пробива. А когато компанията оповести нововъведението, цената на акциите скочи на седемдесет и два долара на акция и Моли Махоуни реализира печалба от приблизително четвърт милион долара. — Устните на Кайзър се извиха в тънка мрачна усмивка. — Веднага след като тя продаде акциите си, първоначалната ѝ инвестиция и печалбата ѝ беше конфискувана от държавата.

— Все още не разбирам — каза Демарко. — Какво като е купила акции от другата компания?

Кайзър го изгледа като малоумен.

— Точно това е търговия въз основа на вътрешна информация, господин Демарко. Когато човек разполага със сведения, които не са достъпни за другите акционери, и ги използва, за да добие печалба или да избегне загуба, това се нарича търговия с вътрешна информация.

— Може би не е знаела, че върши нещо незаконно.

— Знаела е. За да не допуска незаконна търговия, корпоративната политика на „Рестън“ категорично забранява на служителите си да закупуват акции от компании, с които работят. Госпожица Махоуни е направила дилетантски опит да избегне разкритието, като си е отворила нов имейл адрес, нова банкова сметка

и търговски сметки с петима различни онлайн брокери. След това за период от две седмици е купувала акции на „Хъбърд“ постъпателно, на порции от по десет-двайсет хиляди долара. Явно е смятала, че като използва няколко брокери и купува акции на малки части, покупката ѝ за половин милион ще остане незабелязана. Продала ги е през същите тези онлайн сметки и парите са депозирани електронно в новата ѝ банкова сметка. С други думи, няма документи, няма нищо, което да води към предишните ѝ имейл адреси и старите ѝ банкови сметки, никакви лични чекове и явно никакви посещения при брокерите.

— В такъв случай откъде знаете, че изобщо е купила акциите?

— Търговските и банковите сметки са на нейно име, с номера на нейната социална осигуровка.

— Значи някой може да е откраднал самоличността ѝ или да е проникнал някак в компютъра ѝ и да е открил въпросните банкови сметки.

— Не е от нейния компютър — отговори Кайзър. — Отново в опит да ни заблуди госпожица Махоуни е използвала компютър от интернет кафе.

— По дяволите, в такъв случай може да го е направил всеки — заяви Демарко.

Кайзър поклати глава с престорено съчувствие.

— Бих предложила на адвокатите ѝ да възприемат друга защитна стратегия — каза тя.

— Вижте, всеки ден се правят сделки с акции за милиони долари...

— Моля ви... — прекъсна го Кайзър.

— ... така че как изобщо забелязахте точно сделките на Моли сред всички останали?

— Това е работата на Комисията, господин Демарко. Това правим. Аз това правя.

С други думи, Големият брат винаги наблюдава. В конкретния случай — Голямата зла сестра.

— Но откъде Моли е взела половин милион долара? — недоумяваше Демарко. — Тя не е богата... не е толкова богата.

— Не знам — отговори Кайзър и за миг позагуби част от самоувереността си. — И не ме интересува. Половин милион долара са

били депозирани в новата ѝ разплащателна сметка и с тези пари тя е купила акциите.

— А кой е внесъл сумата?

— Съучастниците ѝ.

— Какви съучастници?

Кайзър подмина въпроса му — много я биваше в това.

— В неин интерес е незабавно да разкрие кои са тези хора. Така ще намали присъдата си.

Явно Кайзър смяташе, че Моли има съучастници, но не знаеше кои са те.

— Обещавате ли да ѝ осигурите имунитет, ако ви съдейства? — попита Демарко.

— Главният прокурор няма да ѝ даде имунитет. Лично ще се погрижи да не се стига дотам. В най-добрия случай може да очаква по-малка присъда.

Демарко реши, че Кайзър по-скоро ще се самозапали, отколкото да прояви снизхождение към Моли.

— Някой разговарял ли е вече с нея?

— Господин Махоуни ѝ се обади, докато ви чакахме да дойдете. Адвокатите ѝ също са уведомени.

Кайзър се надигна от стола си. Демарко също се изправи. Беше по-висока от него най-малко с пет сантиметра.

— Тръгвам си — заяви тя с тон, който изключваше всякакви спорове.

Шефът ѝ може и да я беше принудил да целува задника на Махоуни, обаче Демарко не беше Махоуни. Кей Кайзър излезе през вратата, без да се сбогува, изпълнала сковано гръб като дъска.

Същински Жавер, помисли си Демарко, докато я проследяваше с поглед.

Беше гледал „Клетниците“ в Ню Йорк преди няколко години и точно на този герой му напомняше Кайзър: Жавер, френския инспектор, който безмилостно преследваше клетия Жан Валжан, задето е откраднал един хляб.

Бог да е на помощ на Моли Махоуни.

3

— Шофьорът се казва Глийсън — каза Гюс. — Добрата новина е, че Донатели не го харесва и го използва само когато някой от обичайните му превозвачи е зает с друго. Преди е работил в държавната корабостроителница в Китъри, но вече е пенсионер и си пилее парите за пиячка и лотарийни билети. Живее в някаква скапана барака и ако Донатели не му е възложил да свърши нещо, през повечето време се храни с риба и раци, без да се интересува кои от тях са законно уловени.

Тед тичаше на бягащата пътечка във фитнес центъра на казиното по шорти и маратонки. На шията си беше праметнал къса бяла кърпа. Тялото му лъщеше от пот и явно изглеждаше добре — току-що беше забелязал една жена открито да се зазяпва. Ако тя беше на двайсетина, а не по-скоро към четирийсетте, може би щеше да я покани да поседят заедно в джакузито след тренировка. Половината от жените, с които спеше, той срещаше в спортната зала.

Тед погледна към екранчето на уреда, за да се увери, че пулсът му е над сто и трийсет, после отмести очи към Гюс и го подкани:

— Давай по същество.

Тед беше сигурен, че думата „примат“ е измислена специално за Гюс Амато. Беше около четирийсетгодишен и не много висок — около един и седемдесет и пет, — но имаше широки гърди, внушителни рамене и силни ръце с огромни космати длани. Носът му беше широк, а тъмната му коса беше толкова ситно къдрава, че според Тед Гюс сигурно беше потомък на мавърски нашественик, който преди няколко века бе изпраскал някоя сицилианка. Носеше сив панталон и оранжева фланелка с якичка, срещу което Тед не възразяваше, обаче беше обут с бели каубойски ботуши от крокодилска кожа, а на лявото му ухо висеше обица колкото мъжка брачна халка. Ботушите и обицата беше започнал да носи неотдавна и Тед ги намираше за абсурдни.

— Миналата седмица — продължи Гюс — Глийсън си е купил чисто нов пикап. Е, почти нов, само на трийсет и две хиляди

километра, и нов двигател за рибарската си лодка.

— Откъде е взел парите? От Донатели ли?

— Не, и това му е най-хубавото. Донатели ще бъде адски изненадан, че загубеният неочаквано се е сдобил с ново возило.

— Тогава откъде? — Тед забеляза, че пулсът му се покачва, но това не се дължеше на тичането, а на факта, че както обикновено Гюс му лазеше по нервите.

Гюс се изсмя и отговори:

— Преди две години този безполезен тъпак подал иск за обезщетение поради инвалидност срещу корабостроителницата с твърдението, че работата там е увредила слуха му. А държавата, кой знае защо, решила да му предложи споразумение. Преди две седмици му изпратили чек за трийсет и осем хиляди долара.

Ето това вече предизвика усмивката на Тед.

— Още нещо?

— Аха. Глийсън има внучка, която води за риба, когато не е пиан и тя не е на училище.

— Идеално — каза Тед.

Както обясни Тед на Грег, трябваше му нещо, което за известно време да разсее Макгрудър, трябваше му и нещо, което да го убеди, че счетоводните книги на казиното не са подправени, както си въобразява той. Не се нуждаеше от много време, само от няколко дни, може би най-много седмица.

А добрият Господ, изглежда, му поднасяше глупака Глийсън на тепсия.

* * *

Махоуни седеше, наклонил стола си назад и вдигнал големите си стъпала върху бюрото. Вратовръзката му беше разхлабена, бе съблякъл сакото си и в едрата си лапа държеше чаша с уиски. Докато разговаряше с Демарко, гледаше навън към Нешънъл Мол и продължаващите там протести.

Протестиращите се бяха доближили до Капитолия, доколкото им бе позволила полицията, но бяха твърде далече, за да прочете лозунгите, които бяха вдигнали. Струваше му се, че в парка постоянно

има протести, че не минава нито ден, без някоя група да упражни конституционното си право да се организира и да излезе да се оплаче.

— Ако ставаше дума за Маги, можеше и да повярвам — каза Махоуни. — Дори Мици, но ако тя направи подобно нещо, то ще е, за да спасява секвоите, китовете или някоя друга проклетия. Не и Моли. Моли е моята мишчица, Джо. Тя никога не би направила такова нещо.

Махоуни имаше три дъщери: Маги, Мередит — с прякор Мици — и Моли. Най-голямата, Маги, беше червенокоса, издръжлива, умна и амбициозна — и лукава като баща си, когато се налага. В момента беше помощник-прокурор в Бостън и Махоуни се надяваше тя да се кандидатира за неговото място, когато той реши да се пенсионира. Дватамата с Маги се дърляха като куче и котка, когато бяха заедно, но тя определено му беше любимка.

Най-малката, Мици, беше волен дух и отказваше да надене оковите на традицията. Тя напусна колежа във втори курс и оттогава сменяше една опасна и авантюристична работа с друга. Предизвикваше лавини по скиорските писти в Колорадо, гмуркаше се в Големия бариерен риф и снимаше изгладнелите бели акули; беше единствената жена в екипа, изкачил Анапурна II с рекордно темпо. Според последните новини, които Демарко беше чувал за нея, в момента се намираше в амазонската джунгла и се опитваше да предпази от изчезване рядък вид птици, чието единствено житейско предназначение беше да изсират семената на някакво екзотично дърво.

Моли беше средната дъщеря. Беше красива, но не шеметно и ослепително като сестра си Маги. И за разлика от Мици и Маги беше кротка. Когато и трите момичета бяха заедно с Махоуни и съпругата му, Моли си седеше с кротка усмивка и само слушаше как родителите и сестрите ѝ разговарят и спорят. Не можеше да съперничи на разказите на Маги за политика и престъпления, а и никой не можеше да се мери с историите на Мици как едва не е станала жертва на морски твари или на тежък климат. Разбираемо беше защо Махоуни наричаше Моли мишчица.

— Защо е започнала работа в „Рестън Тек“? — попита Демарко. Знаеше, че Моли е някакъв инженер, май инженер-химик, но му беше известно само толкова.

— Допада ѝ, че разработват новаторски проекти — отговори Махоуни. — Направо е луда по такива неща. Освен това заводът е

близо до Вашингтон, което също ѝ харесва, а заплатата е доста добра.

— Достатъчно, че да разполага с половин милион долара за инвестиции?

Махоуни поклати глава.

— Печели около деветдесет хиляди на година, а майка ѝ ми каза, че пестяла за предплата за къща. Няма начин да е спестила половин милион. Тя е само на двайсет и шест, а в „Рестън“ работи едва от четири години. — Махоуни въздъхна. — Мери Пат направо се побърка от тази история. Иде ѝ да вдигне във въздуха цялото скапано правителство, като започне от Комисията. Няма да има нито минутка покой, докато този въпрос не се уреди. А, и иска да те види.

— Разбира се — отвърна Демарко.

Мери Пат беше преданата и многострадална съпруга на Махоуни. Беше изтърпяла многобройните му похождения, пиенето, себичността. Беше отгледала децата му, въртеше домакинството и остана до него през всички подеми и спадове на политическата му кариера. За Мери Пат Махоуни Демарко беше готов да ходи бос по натрошено стъкло, понесъл на гръб цял хамър.

— Сигурно иска да те срита по задника, да се увери, че правиш всичко по силите си — каза Махоуни.

Демарко се съмняваше. Мери Пат не си падаше по сритването на задници. Но пък, като се замислеше, може и да си падаше, ако става дума за децата ѝ.

— Трябва да поговоря с някой в тая комисия — каза Демарко. — С някой друг, не с Кей Кайзър.

— Дааа, бива си я... — промърмори Махоуни.

— Трябва да поговоря и с Моли.

— Тя в момента е пълна развалина, но ще ѝ звънна да ѝ кажа, че ще се отбиеш.

— У вас ли е?

— Не. Майка ѝ настояваше, но Моли не иска. Може и да се премести при нас, когато пресата обсади дома ѝ.

— Какво предприемат другите ѝ адвокати?

Устните на Махоуни потрепнаха при думата „другите“. Демарко беше завършил право и дори беше приет в Адвокатската колегия на Вирджиния, но никога не беше практикувал. Вместо това беше започнал да работи за Джон Махоуни и беше вършил за него неща,

които не би включил в професионалната си биография. Въпреки това Демарко се смяташе за адвокат и неизменно се вбесяваше, защото Махоуни не му го признаваше.

— Освен че ми вземат по шестстотин долара на час — отговори Махоуни, — в момента замерват КЦКФБ с хартиени камънаци, за да забавят процеса. Ако започне дело, ще вържат Кайзър на флъонга. Обаче до процес изобщо няма да се стигне, защото Моли не го е извършила.

Не си направи труда да добави: *И твоята работа е да го докажеш, мамка му.*

Махоуни се позамисли, допи питието си и стовари чашата върху бюрото.

— Някой е натопил дъщеря ми, мамка му. И когато намеря кучия син...

— Аз не мисля, че е била натопена — каза Демарко.

— Моля?!

— Шефе, не може да натопиш някого с половин милион долара.

— Какви ги дрънкаш, по дяволите?

— Казвам само че ако някой е искал да натопи Моли, според мен не би хвърлил на вятъра половин милион долара просто за да метне въдицата. Няколко хилядарки може би, но не и половин милион. Според мен става едно от двете: първо, някой използва Моли за прикритие...

— За прикритие ли?

— Да. Някой — може би от нейната компания — се е опитал да направи удар на пазара точно както си мисли Кайзър, обаче са използвали самоличността на Моли, така че тя да опере пешкира, ако нещо се обърка.

Махоуни кимна.

— И второ?

— Второ, някой се опитва да засегне теб. И за целта е готов да се раздели с петстотин хиляди долара.

Махоуни замълча — не му беше хрумнала възможността той да е мишената.

— Може би си прав — каза той накрая. — Затова трябва да се размърдаш и да разкриеш какво се случва. Направи каквото трябва, Джо. Положи всички усилия. Разбираш ли?

Махоуни искаше да каже, че не му пука дори да се наложи да нарушат някой закон. На всичко отгоре Демарко беше наясно, че ако го пипнат да нарушава закона, на Махоуни също няма да му пука.

Демарко отново погледна навън към протестиращите. Лозунгите, които носеха, се поклащаха напред-назад в унисон, все едно хората пееха някоя бунтовна или скаутска песен. Демарко се зачуди дали пък да не престане да работи за Махоуни и да започне като координатор на протестите. Тези приятелчета трябваше просто да слязат от автобуса и той щеше да е на линия, снабден с разрешителни, боя за лице и хитроумни ритмични лозунги. А като допълнение щеше да им осигури сламени чучела, които да бесят — и всичките до едно щяха да са с лика на Махоуни.

Гюс Амато пътуваше с колата си от Атлантик Сити към Портсмут, Ню Хампшър, където живееше Глийсън. Не обичаше да лети, натъпкан на седалка, направена като за някакви вейки или за дванайсетгодишни деца, и заобиколен от хора, които непрекъснато кашлят и кихат. И никак не обичаше да пътува невъоръжен.

Бърлогата на Глийсън се оказа по-отвратителна, отколкото бе очаквал: шейсет и пет квадратни метра барака, която не беше виждала боя от двайсет години. Предната морава представляваше обрасла с глухарчета и бурени поляна, осеяна с боклуци: бутилки от бира, стара тоалетна чиния, детски велосипед без едно колело, ръждясало барбекю, катурнато на една страна. Единственото нещо, което не беше счупено, беше новичък форд 250 с четири врати, паркиран пред къщата. На ремарке за форда беше закачена четириметрова рибарска моторна лодка „Бостън Уейлър“ с лъскав извънбордов двигател „Мъркюри“.

Човекът, който се появи на прага, беше около шейсетгодишен. Малкото останала му коса беше изтъняла и прошарена. Мъжът имаше издуто шкембе и кървясалите очи на закоравял пияница. Носеше прилепнал бял потник, от който стърчаха отпуснатите му ръце, и дънки, покрити на няколко места с ръждиви петна, които Гюс заподозря, че са от рибешка кръв. Беше висок около метър и деветдесет, което го правеше с десетина сантиметра по-висок от Гюс, но ръстът на този тип беше последната грижа на госта.

— Какво искаш? — попита мъжът. Не го каза грубо, по-скоро звучеше изненадан, че има посетител.

— Ти ли си Том Глийсън? — попита Гюс.

— Да. Ама ако продаваш нещо...

Гюс го удари в корема и усети как юмрукът му потъва в десетсантиметров слой сланина. Глийсън се строполи на прага и започна да се дави.

— Искан да се уверя — каза Гюс.

Гюс завлачи Глийсън с една ръка по пода и го облегна на канапе със странен зелен цвят като на грахова супа. Докато Глийсън се опитваше да си поеме въздух, Гюс огледа жилището. *Боже, как може някой да живее така?* Чуваше как хлебарките пълзят по покритите с коричка от стара храна съдове в мивката.

— Чуваш ли ме? — попита Гюс, защото току-що беше забелязал, че Глийсън носи накрайници на слухово апаратче в двете си уши. Може пък наистина да заслужаваше обезщетението, което му беше платила държавата.

Глийсън кимна, защото още не можеше да говори.

— Добре. Преди няколко седмици е трябвало да откараш в Атлантик Сити един камион с риба, който Марко Донатели откраднал от „Лигъл Сийфудс“.

— Така е — потвърди Глийсън.

Гюс размаха пръст.

— Не, не, чуй ме. Трябва да си оправиш историята. Както ти казах, трябвало е да откараш рибата, но не си успял. Казал си на купувача от казиното, че системата за охлаждане на камиона се е скапала, и той бил достатъчно тъп да ти повярва. Обаче после знаеш ли какво станало, мамка му? Пред къщата ти се появил чисто нов форд, а лодката ти се сдобила с нов двигател.

— Не разбирам какви ги дрънкаш — възрази Глийсън. Наистина закарах рибата.

Гюс постави ръка на рамото му.

— Том, не ми се ще пак да те удрям. Имаш дебела малка внучка. Тя всеки ден се прибира от училище с автобуса, който я оставя на две пресечки от къщата на дъщеря ти. Искан да ти кажа, че ако не си коригираш историята, двама колумбийци — а те са зверове, Том — ще отвлекат детето и... Е, не се налага да ти обяснявам, нали? Чувал си

какво правят тези типове — продават момиченцата на разни извратенци, снимат ги в порнофилми. Направо ми се гади. Сега ще започна отначало, за да съм сигурен, че си разбрал.

Демарко почука на рамката на вратата на един кабинет, в който имаше издраскано дървено бюро и зад него тапициран с кожа черен стол с висока облегалка, четири сиви метални шкафчета и два дървени стола за посетителите. Върху всяка равна повърхност в стаята бяха натрупани листове, включително върху шкафчетата, на пода и върху двата стола за посетители. До телефона имаше купчинка от най-малко трийсет розови бележки със съобщения, оставени по телефона.

Зад бюрото седеше Пери Уолас — дебелак с тройна брадичка и малки лукави очи. Косата му беше обръсната ниско от двете страни, но на темето беше оставена дълга и изглеждаше така, все едно някой е залепил за големия му объл череп кожа на воден плъх. Беше толкова приятна гледка, колкото и размазана на шосето жертва от катастрофа. Обаче беше може би най-умният човек, когото Демарко познаваше, и определено най-трудолюбивият.

Пери Уолас беше началник на кабинета на Джон Махоуни.

Изработването на закони изисква работа, много работа, а Махоуни не беше трудолюбив човек. Пери Уолас вършеше всичко. Докато Махоуни изнасяше речи и позираше за снимка с бойскаут и ветерани, Пери управляваше служителите на Махоуни и ръководеше кампаниите по преизбирането му. Изчиташе всяка дума в дебелите законопроекта, които минаваха през Камарата, за да надуши скритите в тях глупости, и пресмяташе, за да провери кое колко ще струва. Не само превиваше гръб до малките часове заради Махоуни, а и бе в течение на *всичко*. Познаваше закона и знаеше как се изчислява държавният бюджет, владееше правилата за работа на Конгреса, които бяха по-трудни за разбиране от Свитьците от Мъртво море. И най-важното, познаваше всеки политик от Демократическата партия в Америка и знаеше как да го използва, за да прокара програмата на Махоуни, каквато и да беше тя.

Реакцията на Уолас към теорията на Демарко — че някой се възползва от проблемите на Моли със закона, за да навреди на Махоуни — гласеше:

— Не го виждам така. Дори да я осъдят, голяма работа. Всеки има деца и понякога децата вършат глупости. Рейтингът на Махоуни няма да падне дори с два пункта, ако тя влезе в затвора. Пък ако покажат как Мери Пат плаче, докато отвеждат Моли в затвора, рейтингът му сигурно ще се качи с два пункта.

Уолас имаше предвид рейтинга на Махоуни според статистическите проучвания, които той поръчваше преди всяко важно решение, за да провери доколко популярно или непопулярно ще е то.

— Добре де, ами ако някой отиде при Махоуни и му каже: „Имам доказателства, които ще оневинят Моли, но ще ги дам на адвокатите ѝ, ако ти накараш демократите да гласуват както аз искам по еди-кой си въпрос“? Не мислиш ли, че Махоуни ще гласува както му наредят, за да не се стига дотам дъщеря му да влезе в затвора.

— Може би — съгласи се Уолас.

— Може би ли? — избухна Демарко. — Със сигурност. Никога няма да допусне дъщеря му да влезе в затвора за престъпление, което не е извършила.

Пък дори да го е извършила.

— Добре де, може би няма. И какво от това? — попита Уолас.

— Има ли законопроект, от който някой ще спечели една камара пари, толкова много, че да си струва да използва половин милион, за да натопа Моли?

Уолас се изсмя.

— Демарко, винаги има проектозакон, който ще донесе на някого една камара пари или ще струва на някого една камара пари. Не е зле да обръщаш внимание какво правят онези типове в голямата зала долу всеки ден.

— Да, но хрумва ли ти нещо конкретно?

— Хрумват ми двацет конкретни неща. Много са законите, свързани с големи пари, но по-важното е, че броят на хората, които стоят зад тези закони, е почти безкраен. Може да бъде всеки изпълнителен директор в Америка, всеки милионер, който иска да стане милиардер, всяка от хиляда групи със специални интереси.

— Хайде, Пери, помогни ми. Кой е достатъчно богат и мрази Махоуни дотолкова, че да направи подобно нещо? Кой го мрази дотам, че да използва дъщеря му, за да му отмъсти?

— Кой го мрази... — Дребните очички на Пери Уолас изведнъж се ококориха и на широкото му лице се изписа потрес. — Боже, Джо, мисля, че се досещам кой е!

— Така ли?

— Да. Само че не е един човек, а голяма група, всъщност банда.

— Банда ли? Каква банда? Как се казва?

— Казват се републиканци, кретен такъв.

— Пат, обажда се Тед Алън.

— Какво искаш? — сдържано попита Макгрудър.

— Да ти се извиня за начина, по който ти говорих онзи ден, когато дойде в казиното. Знам, че просто си вършеше работата.

Макгрудър не отговори. Само си седеше и хриптеше по телефона. Колко дълго може да живее човек в неговото състояние? — зачуди се Тед.

— Както и да е, това не е основната причина да ти се обадя. Помниш ли, че докато беше тук, Грег ти обясни, че сме изгубили пари заради един камион с риба?

— Да, почти петдесет хиляди — отговори Макгрудър.

— Точно така. Марко Донатели съсипа цял камион с морски деликатеси, предимно омари и раци, който бяхме купили. Много пъти сме пазарували от него и никога досега не сме имали проблеми, обаче този път хладилната система на камиона се повредила и пратката се развалила. Разбира се, Донатели ни върна парите, обаче през следващата седмица се налагаше да купувам риба на дребно, за да зареждаме ресторантите. Което, както ти казахме онзи ден, се отрази на баланса с почти петдесет хиляди.

— Защо пак ми го обясняваш, Тед? Да не смяташ сега да променяш историята?

— Повтарям ти го, защото току-що научих, че шофьорът, който Донатели използвал, си е купил нов пикап. Май Донатели ни е излъгал за развалената риба, продал я е на друг и е задържал парите. Осведомявам те, защото ще поръчам на Гюс да се погрижи за този тип.

Тед отново чу тежкото дишане на Макгрудър по телефона — звучеше като парните ютии, които се използват в китайските перални.

— Искам Делрей да отиде с Гюс — каза той накрая.

— А, няма нужда. Гюс и бездруго е в Портсмут, пък и не му трябва помощ.

— Не те моля, Тед, нареждам ти. Делрей ще придружи твоето момче.

Тед затвори телефона и се усмихна.

4

— Кей Кайзър е маниачка — заяви Сойър.

Ранди Сойър работеше за КЦКФБ и Демарко знаеше, че щом той обсъжда актуално разследване, особено разследване с политически подтекст, очевидно Махоуни или е поискал отплата за огромна услуга, която му е направил някога, или здравата е притиснал някого. Или пък не. Може Сойър сам да беше предложил да помогне, защото беше от амбициозните държавни чиновници, които искат да се превърнат от безименни бюрократи в кандидат-президенти.

Така беше във Вашингтон — мотивите бяха безкрайни и почти винаги себични.

Сойър осведоми Демарко, че е заместник-комисар в правния отдел на КЦКФБ, което означаваше, че стои по-високо в йерархията от Кей Кайзър. Беше нисък бузест тип на четирийсет и няколко, със силно изразена дълбока захапка и неспокойни кафяви очи, които непрекъснато се озъртаха дали някой не ги наблюдава. Заради щръкналите напред зъби Демарко го оприличи на уплашена катерица.

Намираха се в националното гробище „Арлингтън“ и крачеха между наглед безкрайните редици от бели надгробни плочи. Срещнаха се тук, защото Сойър се прибираше с метрото от Вашингтон до дома си във Фолс Чърч, Вирджиния, и помоли Демарко да се видят на спирката на гробището. Не искаше да се срещат във Вашингтон — все едно беше някоя знаменитост, а не държавен писарушка.

Затова крачеха между гробовете. Редник Харлан Джонсън (1899–1918), ефрейтор Елджин Монтгомъри (1948–1971), сержант Марлон О’Мали (1924–1944). Демарко забеляза, че О’Мали е починал на 6 юни 1944 г. В деня на десанта в Нормандия? На надгробната плоча не пишеше. От нея ставаше ясно само, че О’Мали е живял едва двайсет години. Демарко винаги бе намирал гробището за красиво и въздействащо, а също и за огромно и сурово напомняне за цената на свободата.

— Как така маниачка? — попита Демарко.

— Ами тя работи по осемнайсет часа на ден. Не е омъжена и никой не знае да води някакъв социален живот. Или сексуален. Само работи. Все едно си е наумила да окачи на бесилото всеки уличен в длъжностно престъпление чиновник, преди да умре. Моли Махоуни здравата е загазила, щом Кей Кайзър ѝ е хвърлила око. Тя е умна, корава, никога не се отказва и почти никога не бърка. Всъщност не си спомням някога да е грешила.

Страхотно, изглежда, Моли беше вбесила Супермомичето.

— Защо изобщо е започнала да разследва Моли? — попита Демарко. — Не ми се вярва просто да я е забелязала да купува десет хиляди акции наред милионите акции, които се търгуват всекидневно.

— Не е разследвала Моли. Наблюдала е „Рестън Текнолоджис“. Ние в КЦКФБ ги наблюдаваме от години, още преди Кей Кайзър да започне работа при нас.

— Защо?

— Защото там вече имаше три търговски измами въз основа на вътрешна информация — поне за толкова знаем. Едната е отпреди двайсет години и така и не заловихме извършителите.

— Нима! — възкликна Демарко. Това беше добра новина. — А какви бяха другите случаи?

— Първо, разбирате ли с какво се занимава „Рестън Текнолоджис“?

— Всъщност не. Знам само, че Моли е инженер и работи за „Рестън“, а „Рестън“ работи с друга компания, наречена „Хъбърд“, по проектирането на някакъв свръх акумулатор за флота. Дори не знаех, че подводниците използват акумулатори. Мислех, че се задвижват с ядрено гориво.

— Така е, но когато се наложи да изключат реакторите, използват акумулатори. А намаляването на тяхната големина е сериозно нещо. Сигурно си представяте дванайсетволтовия акумулатор, който имате в колата си. Само че в акумулаторите за подводници има повече от сто свързани клетки, всяка клетка тежи повече от четиристотин и петдесет килограма, а целият акумулатор заема доста голямо помещение в подводницата. За всеки кораб размерът и теглото са от основно значение — ако съумеете да намалите размера на акумулатора, ще успеете да поберете повече неща в подводницата: оръжия, хитроумни

джаджи, какво ли не. Затова флотът е склонен да плати адски много пари за допълнително свободно място.

— Схванах — рече Демарко.

Сойър се наведе и оправи знаменцето до един от надгробните камъни, а Демарко забеляза, че там пише „Мърфи“. Моминското име на майка му. Надали беше роднина на този човек, загинал по време на Корейската война, но съвпадението му се стори зловещо.

— Акумулаторите са само най-новото изобретение на „Рестън“ — продължи Сойър. — Компанията е основана от един гений на име Байрън Рестън. Бил изобретател, нещо като съвременен Томас Едисън, и имал около хиляда патента по свои проекти. Намирал производител в съответната област, предлагал подобрението и с партньорската компания си поделяли печалбата. Бил истински вълшебник. Вече е покойник, но компанията се управлява от сина му. Занимава се със същото като преди, но в по-големи мащаби и наема най-големите умници, до които се докопа. Преди двацет години „Рестън Тек“ си партнирала с компания, която произвеждала някакво приспособление за системите за пречистване на водата. Това било голяма чудесия, защото всеки голям град в страната има водопречиствателна станция и каквото и да представлявало въпросното приспособление — филтър или някаква друга джаджа, — щяло да направи процеса значително по-евтин, а компанията, която го е създала, значително по-богата. Обаче два месеца преди фирмата публично да оповести новия продукт, някакъв инвеститор купил техни акции на стойност един милион долара, и то в момент, когато цената им била най-ниска. Всъщност компанията изглеждала пред фалит и никой друг не купувал акциите ѝ. След като оповестили, че имат продукт, който ще продадат на всяка водопречиствателна станция в страната, цената на акциите им скочила до небето, инвеститорът спечелил почти пет милиона долара, а цялата история замирисала на търговия с вътрешна информация. Защо някой ще купува толкова много акции от една затъваща компания, освен ако не знае, че там са на прага на голям пробив? В крайна сметка не успяхме да докажем, че има виновен за търговия с вътрешна информация, и инвеститорът си замина по живо, по здраво със своите пет милиона.

Сойър спря и оправи още едно знаменце на друг гроб, а Демарко се запита дали човекът не страда от някакво obsесивно-компулсивно

разстройство.

— Минават шест години и този път „Рестън“ работи с компания, производител на бронезилетки. Изобретяват някакво съединение, което ще олекоти жилетката, но без да намали предпазната ѝ сила. Обаче точно както и с приспособлението за водните системи, три месеца преди производителят на жилетките публично да оповести продукта, който ще продава в огромни количества на Пентагона, някой купува грамаден брой акции, цената им се качва шеметно и инвеститорът спечелва почти дванайсет милиона долара. Този път обаче ние не успяваме да разберем дори кой е той.

— Как така не успявате да разберете кой е инвеститорът?

— Ами така. Който и да го е направил, беше основал фиктивна инвестиционна компания с пет-шест служители, които не съществуват. Компанията беше подала нужните документи в нужните служби, служителите ѝ до един имаха номера на социални осигуровки, данъчни партиди и всичко останало. На хартия всичко изглеждаше законно, само дето хората не съществуваха.

— Не можахте ли да проследите парите?

— Как звучи само, „не можахте ли“! Следихме ги от една офшорна банка до друга, докато накрая не изчезнаха яко дим. Не забравяйте, Демарко, това се случи преди четиринайсет години и сигурно ще се учудите, че банки в държави като Беларус и Нигерия нямат същите документални практики като нас, особено ако подкупите банкера.

— Преди малко говорехте за инвеститора като за мъж. Знаехте ли кой е?

— Не. Можеше да е и жена или да са били повече от един. Обаче в момента сме сигурни, че човекът, изтъргувал вътрешната информация, е от „Рестън Тек“. Когато се случи с приспособлението за водната мрежа, можеше да е някой от „Рестън“ или от водопречиствателните фирми. Но когато се случи втори път с различна компания, се убедихме, че човекът е служител на „Рестън“.

— Обаче нямате представа кой е.

— Никаква, а повярвайте ми, Кайзър здравата се порови. Преди пет години се случи отново. Този път беше замесена компания, която проектира електромоторите, които се свързват с колелата на реактивен самолет.

— Моля?

— Нали се сещате как, когато самолетът чака на изхода, го избутват назад с едно камионче? А след като самолетът застане на пистата, той се придвижва бавно и изразходва много гориво. Въпросното електромоторче с презареждащ се акумулатор се закрепва за колелата на самолета, който с негова помощ може да се придвижва и да маневрира. Не само пестите гориво, но можете и да уволните всички служители, които управляват камиончетата, теглещи самолетите. Изобретението не беше одобрено от Федералната авиационна агенция, но дори само идеята покачи цената на акциите.

— И какво стана? — попита Демарко.

— Каквото стана и с бронезилетките. Непосредствено преди компанията да съобщи за новото електрическо моторче, някой купи голям брой акции и реализира печалба. Този път инвеститорът беше европейски хедж фонд, който също се оказа само празна черупка, защото беше основан в Лихтенщайн, в Швейцария или някъде там, и на нас ни беше още по-трудно да разберем кой е замесен. Искам да ви обясня, че „Рестън Тек“ е много подходяща за търговия с вътрешна информация. Във всеки един момент фирмата работи над нови технологии с трийсет-четирийсет различни производители и ако успеете да се досетите кое ще е следващото голямо откритие, то ще се превърне в златна мина. Доколкото ни е известно, досега се е случвало три пъти.

Което ни връща към Моли Махоуни и акумулаторите за подводници. Дори Кайзър признава обаче, че сега има нещо странно, защото в предишните случаи ставаше дума за много пари. Влагаха се милиони, за да бъдат спечелени още повече милиони. Не си играеха на дребно с някакъв половин милион и четвърт милион печалба. Другата особеност е, че човекът, който въртеше номера в миналото, беше достатъчно умен, за да не го заловим, за разлика от Моли Махоуни, която на практика си окачи на врата табела „Аз съм мошеник“.

— Звучите доста убеден във вината на Моли.

— Ами иска ми се да можех да се усъмня, но честно казано...

— Да, да, но ако Моли не го е направила, може да са хората, вършили същата измама и предишните пъти.

Сойър направи физиономия, която казваше „Доста се съмнявам“. Демарко предпочете да пренебрегне скептицизма му.

— Добрата новина, произтичаща от другите случаи, е, че са отпреди назначаването на Моли в „Рестън“. Тя работи там само от четири години. Затова спокойно можем да допуснем, че извършителят на предишните измами се крие и зад тази история с акумулаторите за подводниците. Основният проблем е, че предишните случаи объркват нещата, а адвокатите на защитата обожават да има объркване. — И преди Сойър да успее да помрачи въодушевлението му, Демарко завърши: — Благодаря, Ранди. Много ми помогна. Ще се постарая Махоуни да научи.

5

Почти никой не бе в състояние да уплаши Гюс Амато, който не бе отстъпил в нито една битка през живота си. Беше силен и умееше да понася удари, а ако не можеше да победи с юмруци, прибегваше до тръба, до тухла или до първото, което докопаше.

Е, имаше един тип в „Бейсайд“, ненормалник на име Холоуей. На ръст едва надвишаваше метър и седемдесет, беше слаб като вейка и имаше грозно мораво петно, което покриваше половината му лице. Освен това беше осъден като сериен убиец и излежаваше шест последователни доживотни присъди. Веднъж Гюс посегна към единствения останал десерт в столовата, а откачалникът, който беше зад него на опашката, го предупреди:

— Ще те убия, ако го вземеш.

Изгърси го с абсолютно равен глас. Гюс каза на Холоуей да си го начука и взе десерта, но до края на престоя си в „Бейсайд“ се озърташе през рамо, защото Холоуей беше потаен и умен. Да, трябваше да признае, че Холоуей определено го бе уплашил.

Единственият друг човек, който го плашеше така, беше Делрей, макар че никога не би го признал гласно. И щеше да се сбие с него, ако се наложи, макар че сигурно щеше да изгуби. Делрей беше силен колкото него и несъмнено беше също толкова издръжлив, а и беше лежал на по-лоши места от „Бейсайд“. Не ставаше дума обаче за телосложението му, нито дори за разказите, които Гюс беше чувал за него. Причината бяха мълчанието му, поведението му и, разбира се, проклетото му око. Гюс знаеше само, че щеше да се чувства по-добре, ако Макгрудър беше изпратил някой друг да го придружи при Глийсън.

Взе Делрей от летище „Логан“ в Бостън и през целия път единственото, което каза този тип, беше:

— Спри, че трябва да се изпикая.

Когато пристигнаха пред бараката на Глийсън, Гюс заяви:

— Ето го мястото. Виждаш ли пикапа?

Делрей не отговори.

Гюс трябваше да признае, че Глийсън се справи прилично. Помогна и фактът, че беше адски уплашен — затова не се налагаше да се преструва, — но поднесе историята както трябва и каза точно каквото се очакваше от него. По едно време, само за да му напомни в какво положение се намира, Гюс взе една снимка и попита:

— Това внучката ти ли е? — А когато Глийсън кимна с разтреперана брадичка, все едно ще ревне, Гюс додаде: — Малко е пухкавка, но не се тревожи. И племенницата ми беше такава на десет-единайсет, а на шестнайсет заприлича на анорексичка. Така че има надежда.

Забеляза как го изгледа Делрей, все едно е изръсил нещо нередно, но нямаше значение — Глийсън схвана. Призна, че е продал камиона с рибата на някакви типове в Манчестър и с парите си е купил нов пикап и мотор за лодката. А каквото останало, го дал на дъщеря си. Гюс го беше инструктирал да каже така, за да не изглежда като алчен негодник и да отнесе по-малко пердах.

Защото щеше да отнесе някакъв пердах, така поне мислеше той. При първото си посещение Гюс го беше предупредил, че ще го понашляпа за по-голяма убедителност, но няма да е силно, освен ако Глийсън не оплете конците.

За щастие, той се придържаше към сценария на Тед, и то без да преиграва.

— Защо го направи? — попита Делрей. Единствените му думи, откакто бяха влезли в къщата на Глийсън.

— Имах нужда от нов пикап — отговори Глийсън. — Старият ми се разпада, а не ми отпуснаха заем. Трябваше ми и нов мотор за лодката. На практика се прехранвам с риба.

За да попречи на Делрей да продължи да задава въпроси, Гюс фрасна Глийсън в лицето и го събори от канапето с цвят на повърнато.

— Върви да донесеш ключовете и документите на пикапа, тъпако — изсъска му Гюс.

След като Глийсън му подаде ключовете и документите, Гюс измъкна полуавтоматичен пистолет двајсет и втори калибър.

— Ей, ама чакай малко — възкликна Глийсън.

Гюс не го изчака. Застреля го в гърдите, после му пусна и куршум в челото. Дори да беше изненадан, Делрей с нищо не го показа. Но той и бездруго нищо не показваше.

Гюс прибра гилзите, които изплю оръжието му, огледа помещението и каза:

— Не съм докосвал нищо, освен лицето му. Ти докосвал ли си нещо?

Делрей подмина въпроса.

Оставиха Глийсън на мръсния килим в дневната, а хлебарките полазиха в локвите кръв още преди да затворят вратата. Според Гюс местните ченгета сигурно щяха да решат, че след безкраен период на лош късмет Глийсън най-сетне се е видял с малко пари, купил си е нов пикап, а после се е появил някакъв задник, застрелял го е и е прибрал пикапа. Като се замислиш, горе-долу така и се случи.

— Какво мислиш? — попита Макгрудър.

— Не знам — отвърна Делрей. — Оня тип беше толкова уплашен, че едва говореше. Но нищо не отрече.

— Какво казва Донатели?

— Подкрепя историята на Тед.

— Марко Донатели е проклета змия — изсумтя Макгрудър. — Не е като стареца си. Би подкрепил историята на Тед, ако той му е пуснал няколко вечери аванта в казиното.

Разбира се, Делрей не отговори нищо, защото Макгрудър не беше задал никакъв въпрос.

— Къде сте сега? — попита Макгрудър.

— След Портсмут, почти до Бостън сме. Гюс е зад мен, кара пикапа на оня тип и влачи лодката му.

— Кажу ми да зареже пикапа някъде. Племенникът ми е озеленител, може да използва возилото, а за лодката не давам и пет пари. Когато се върнеш, двамата с теб ще отидем да си поговорим със счетоводителя на Тед.

6

Моли Махоуни беше на прага на нервен срив.

Беше изгризала ноктите си до живеца, сините ѝ очи бяха почервенели от плач и изглеждаше отслабнала от последния път, когато я бе видял. Демарко се надяваше, че момичето не е и болно в допълнение на всичките си останали проблеми.

Къдравата ѝ дълга до раменете кестенява коса беше вързана на хлабава конска опашка и няколко кичурчета се бяха измъкнали от гуменото ластиче на тила ѝ. Носеше възголямо горнище на анцуг с надпис „Харвард“ и грозни джинси — прекалено къси и с провиснало дъно. Слабичкото ѝ лице беше преbledняло и без грим, а луничките на скулите ѝ изпъкваха.

Беше прекарала една нощ в ареста, адвокатите ѝ не бяха успели да го предотвратят. На изслушването в съда беше пледирала невинна и беше освободена под гаранция от сто хиляди долара. Демарко гледа по телевизията как Моли излиза от съда заедно с майка си. Адвокатите вървяха пред нея и Мери Пат, разбутваха тълпата репортери и повтаряха като мантра думите „без коментар“. Мери Пат държеше дъщеря си за ръка и разговаряше с нея, усмихваше се от време на време и се държеше така, все едно репортерите изобщо ги няма. Мери Пат беше от стомана.

Демарко се срещна с нея, преди да отиде при Моли. Съпругата на Махоуни имаше три общи неща със съпруга си: снежнобяла коса, сини очи и ирландски произход. Но с това приликите се изчерпваха. Махоуни беше като мечок, а Мери Пат беше слабичка. Махоуни постепенно се самоубиваше с преяждане, препиване и три-четири пури дневно, а Мери Пат беше вегетарианка и практикуваше йога. Махоуни беше неискрен, лукав и нечестен, Мери Пат посвещаваше времето си на благотворителност и не би излъгала, дори ако животът ѝ зависи от това. Същинско брачно чудо беше как изобщо се бяха оженили и бяха останали съпрузи четирийсет години.

— Много се тревожа за нея, Джо — каза Мери Пат. — Нямам предвид историята с Комисията. Притеснявам се за здравето ѝ, за разсъдъка ѝ. Надали е склонна към самоубийство, но ми се струва толкова крехка. Трябва да откриеш кой стои зад всичко това.

Демарко ѝ обеща да направи всичко по силите си и смяташе да спази обещанието си, защото не си представяше някой да се отметне, след като е дал дума на Мери Пат.

Затова сега седеше на масата в кухнята, която служеше и за трапезария, в малкото и не особено спретнато апартаментче на Моли в Северна Бетезда. Не знаеше откога живее тя тук, но в дневната все още имаше неразопаковани кашони. Моли изобщо не се беше постарала да поукраси жилището: нямаше никакви картини по стените, никакви възглавници по канапетото, никакви симпатични джунджурии по полиците или масичките. Сградата, в която живееше младата жена, също го изненада: не беше в най-добрия квартал, нямаше нито басейн, нито фитнес център, нито някакви други екстри, каквито очакваш да намериш на място, избрано от добре платена млада професионалистка.

— Кой според теб е направил това, Моли? — попита Демарко. — Трябва да започна отнякъде.

Дъщерите на Махоуни знаеха, че Демарко заема някаква тъмна ниша в света на баща им, но не знаеха каква точно. Когато Моли го попита дали работи с адвокатите ѝ, той каза:

— Ами не пряко. Баща ти ме помоли сам да се поразровя в тази история.

Всъщност Демарко имаше предвид следното: баща ти очаква да направя неща, които адвокатите ти не са склонни да вършат, особено ако някои от въпросните неща може да станат причина за изключването на истински адвокат от колегията. Моли обаче не го помоли да поясни ролята си в защитата ѝ. Просто седеше, вперила поглед в масата и разтърсена от всичко, което ѝ се бе случило. Никога преди не беше арестувана. Никога не бяха я подлагали на снемане на отпечатъци, нито беше претърсвана на голо от надзирателка. Не беше нощувала в килия, заобиколена от пристрастени към кокаина проститутки. Разбираемо беше, че е в шок, но Демарко се нуждаеше от помощта ѝ.

— Моли, знам, че си разстроена, но трябва да се съсредоточиш. Служителката от Комисията каза, че извършителят е използвал

компютър от интернет кафе. Някога ходила ли си в интернет кафе?

Моли кимна.

— Да, казва се „При Майло“. На няколко пресечки от тук е и ходя там, когато ми трябва интернет, а не съм на работа. По-евтино е, отколкото да плащам месечен абонамент у дома.

Това вече го изненада — жена на възрастта на Моли и с нейните доходи да няма интернет връзка у дома. Е, може би просто беше пестелива.

— Мисли, Моли — настоя Демарко. — Който е направил това, познава навиците ти. Знае, че ходиш в онова кафе. Знае адреса ти, датата на раждане и номера на социалната ти осигуровка. Половин милион долара са внесени в сметка, която уж е твоя, което означава, че този тип е богат или има достъп до много пари. Затова мисли, Моли! Кой човек с пари има достъп до личните ти данни? Списъкът надали е дълъг.

Моли само поклати глава.

Господи!

— Имаш ли неприятели в службата, някой, който да ти завижда...

— Да ми завижда ли! — възкликна Моли и се изсмя — кратко, хрипливо и мрачно, — като че ли представата някой да ѝ завижда ѝ се струваше абсурдна.

— Тогава ми кажи кои твои познати притежават компютърни умения за такова нещо.

— Компютърни умения ли?

— Може някой да е хакнал компютъра ти, за да се добере до личните ти данни, или е поставил някое от онези... онези устройства, дето следят какво тракаш по клавишите. И после е влязъл в компютъра от кафенето и е направил да изглежда така, все едно ти си купила акциите и си отворила банковата сметка.

Моли сви рамене.

— Повечето хора, с които работя, са учени или инженери и всички използват компютри. Но никой не е хакер, поне доколкото ми е известно.

— Ами служителите от компютърния отдел? Сигурно в службата имате техничари, които ви обслужват машините.

— Наемаме поддръжка отвън и аз не познавам никой от тях.

— Как се казва фирмата, Моли?

Тя му каза и Демарко си записа. Добре че все пак имаше нещичко за записване.

— Ами хората, с които си работила по проекта за подводниците? Който и да го е извършил, би трябвало да знае кога производителят на акумулаторите ще оповести пробива. Колко души участваха в проекта?

— В главния екип имаше петима инженери, в това число и аз, но много хора в компанията знаеха. На всеки две седмици се отчитахме пред шефовете и пред инвеститорите докъде сме стигнали.

— Дай ми имената на другите инженери.

Моли се подчини, но додаде:

— Те са обикновени хора като мен. Не биха направили нищо подобно. И доколкото ми е известно, никой от тях не разполага с личните ми данни.

— Моли, сецаш ли се за нещо, което може да ти помогне? Каквото и да е. За някой, който е душил край кабинета ти, който те е разпитвал за номера на социалната ти осигуровка или за банката ти?

Моли понечи да каже нещо, но после изхлипа приглушено, надигна се от масата и застана пред кухненската мивка с гръб към Демарко. Стоеше там приведена, сякаш ще повърне. Накрая се изправи, но не се обърна.

— Колко е часът? — попита.

— Дванайсет и половина — отвърна Демарко и погледна часовника си. *Какво значение има колко е часът?*

— Искаш ли едно питие, Джо?

Аха. Тя не искаше да започне да пие преди обяд, сякаш сутрешното пиене те превръща в алкохолик, но ако слънцето е подминало зенита, всичко е наред. И не искаше да пие сама.

— Не, благодаря — отговори Демарко. — Не ми се пие.

Моли отвори едно шкафче над мивката и извади бутилка скоч. Евтин скоч, забеляза Демарко. Сигурно на вкус беше като разремител за боя. Докато Моли си наливаше, Демарко ѝ разказа какво му е съобщил Ранди Сойър за трите предишни случая с търговия въз основа на вътрешна информация в „Рестън Тек“.

— Моли — каза той, — ако не се сецаш за човек, който би те натопил, сецаш ли се поне за някой от компанията, който може да се възползва от вътрешна информация? Ако Сойър е прав за предишните

случаи, трябва да е човек, който работи в компанията отдавна, много преди ти да постъпиш. Сещаш ли се за човек, който е по-богат, отколкото може да се очаква? Нали разбираш, да харчи повече, отколкото смяташ, че може да си позволи. Или колега, който е много любопитен какво работиш.

Демарко се хващаше като удавник за сламка и го съзнаваше. Моли не отговори. Продължаваше да стои до мивката с гръб към Демарко. Беше обърнала на един дъх първото си питие, докато той говореше, после веднага си наля второ, но този път сложи в чашата си и лед.

— Моли — подкани я той, — хрумва ли ти нещо?

Тя продължи да мълчи и да гледа през прозореца към невзрачния вътрешен двор. Демарко го забеляза на влизане в сградата — малък правоъгълник, обрасъл с треволяк, предимно с плевели, басейнче за птици без вода и няколко храста с изсъхнали кафяви листа. Цялата жилищна сграда изглеждаше занемарена, но може би обитателите не можеха да си позволят да се оплачат от липсата на елементарна поддръжка.

Моли най-сетне се извърна с лице към Демарко. Очите ѝ май блестяха по-силно — вероятно заради алкохола.

— Казаха, че може да отида в затвора за три години. Ще имам криминално досие, ще изгубя работата си и татко ще бъде унижен в пресата. Чувствам се като...

Тя се разрида. Разплака се толкова силно, че се строполи на пода в кухнята. Демарко се приближи до нея, вдигна я и я притисна в прегръдките си. Потупа я несръчно, все едно караше бебе да се оригне. Беше толкова слабичка, че усещаше лопатките ѝ през ризата си.

— Моли, всичко ще бъде наред. Ще те измъкнем от тази каша, скъпа. Имай ми доверие.

Тя не знаеше нищичко, което да му помогне, и беше прекалено разстроена, за да разсъждава трезво... но, разбира се, имай ми доверие.

Грег Портър излезе от сградата на полицията на Атлантик авеню с мисълта, че срещата с ченгетата не е минала никак добре. Само че те бяха най-малкият му проблем.

Дивотиите, които вършеше Тед — как лъжеше Макгрудър, как криеше разни неща от Ал, как жонглираше с цифрите... Грег имаше лошо предчувствие за цялата работа, наистина лошо предчувствие. И все пак, изглежда, последният ход на Тед — да убеди Макгрудър, че онзи Глийсън им е откраднал един камион с риба — беше проработил. Или поне така си мислеше Тед, но Грег все още се притесняваше.

Казиното имаше две счетоводни книги: едната показваха на инвеститорите и на данъчните, а от втората се виждаше колко пари печелят в действителност. Втората счетоводна книга включваше и дела на Ал от казиното, изпраните пари от някои други операции на Ал, подкупите, които плащаха на местните ченгета и политици. Системата на счетоводство беше умишлено усложнена и дори запознат човек трудно се ориентираше в нея. Грег започваше да подозира, че мнителността на Макгрудър не е предизвикана от нещо конкретно, което е забелязал в таблиците. Първо, не се опитваха да прикрият голяма загуба — само половин милион, — а и Грег я беше разпределил в много пера. Не твърдеше, че са изгубили парите, защото неколцина запалени играчи са имали късмет на масите, тъй като прекалено много хора наблюдаваха хазартната страна на бизнеса. Вместо това той подправи книгите в разходната част. Включи разходи, които не бяха направил, добави загуби от увреден инвентар, каквито нямаше, увеличи сумата, похарчена за запълване на пукнатина в един от басейните, наду цената на консумативи, които трудно можеха да бъдат проследени. Нямаше начин Макгрудър да разбере дали са употребили няколко десетки каси с алкохол повече от обичайното.

Затова според него бедата не се дължеше на числата, а на проклетия усет на Макгрудър. Той просто беше надушил, че нещо не е наред, и вероятно, точно както им беше казал, това се дължеше на

поведението на Тед. Както и да е, независимо дали заради нещо в сметките или заради нюха на Макгрудър, Грег беше сигурен, че този тип ще ги пипне. Просто си знаеше.

Стигна до ъгъла. Колата му беше на отсрещната страна на улицата, където паркирането беше разрешено само за трийсет минути, защото не беше очаквал да се забави при ченгетата повече от петнайсетина. Обаче му бе отнело цял час да постигне споразумение с копелетата, така че на предното му стъкло вече се развяваше фиш за глоба. Грег поклати глава. Напоследък всичко в живота му се скапваше.

Тръгна да пресича улицата, но преди да слезе от тротоара, пред него спря черен линкълн с матирани стъкла и прегради кръстовището. Прозорецът от дясната страна се смъкна и ето ти го Макгрудър. Делрей караше.

О, божичко, помогни ми!

— Качвай се в колата — нареди Макгрудър.

Краката на Грег реагираха по-бързо от мозъка му — той хукна. Заобиколи предницата на линкълна с намерението да пресече улицата и да се метне в своята кола, после... После не знаеше, обаче за нищо на света нямаше да се качи при Делрей.

Не забеляза градския автобус, който го премаза и го влачи близо шейсет метра, защото спирачките му бяха блокирали.

8

Демарко седеше на бара в „Клайдс“ в Джорджтаун, пиеше мартини с водка и се любуваше на краката на високата руса барманка. Реши, че си ги е заслужил — и гледката, и питието, — защото се трудеше усърдно в полза на Моли Махоуни.

След срещата си с Моли той се обади на адвоката ѝ и му събщи какво е научил от Ранди Сойър за предишни случаи на търговия с вътрешна информация в „Рестън Текнолоджис“. След това даде на адвоката имената на другите инженери, работили с Моли по акумулаторите за подводници. Адвокатът леко саркастично осведоми Демарко, че вече разполага с имената и проучва въпросните хора.

Остатъка от следобеда Демарко прекара в юридическата библиотека на Джорджтаунския университет. Не помнеше какво е учил като студент за търговията въз основа на вътрешна информация, затова прецени, че няма да е зле отново да проучи въпроса. Два часа по-късно не беше узнал нищо, което да помогне на Моли, а главата го заболя от усилието да проумее заплетените правни дивотии, които сякаш бяха написани на непознат език. Затова, когато погледна часовника си и видя, че е четири и половина — тоест време за коктейли или почти, — той излезе от библиотеката и бавно се насочи към „Клайдс“, за да се възнагради с едно мартини.

Тъкмо отпиваше от питието си, и мобилният му звънна — телефонът го разсея и Демарко неволно допусна леденостудената водка да залее тъкмо зъба, станал причина да потърси зъболекар. Зъбът беше счупен и от всеки досег с нещо студено направо свят му се завиваше. Докато не намери време пак да отиде на зъболекар, трябваше да държи главата си наклонена надясно, когато отпива, а така изглеждаше доста глупаво с чаша мартини в ръка.

— Мамка му! — изстена той от болка, забравил, че говори по телефона.

— Джо? Обажда се Моли.

— О, извинявай. Просто... Няма значение. Какво мога да направя за теб?

— Възможно е да е мениджър на име Дъглас Кембъл — каза Моли.

Седяха в малък ресторант на пет пресечки от апартамента ѝ и тя побутваше пилешката салата в чинията си. Единствените калории от вечерята ѝ идваха от бялото вино, които пиеше. Вече втора чаша.

— Защо той? — попита Демарко.

Моли се поколеба, сякаш не искаше да каже на Демарко какво знае.

— Моли — подкани я той.

— Дъг завежда „Личен състав“ в „Рестън“. Преди няколко години стоях пред кабинета му, точно до вратата. Трябваше да обсъдя с него един консултант, когото смятах да наема, но той говореше по телефона. Използва предплатена карта. Видях го да гледа ПИН кода от картата, докато набираше. Стори ми се странно, защото той непрекъснато води междуградски разговори и дори да става дума за нещо лично, никой няма да се учуди. Освен това Кембъл е на доста висок пост. Никой не би поставил под въпрос неговите разговори.

— Какво общо има предплатената карта с...

— Човекът, на когото звънеш, вдигна и Дъг извика превъзбудено, сякаш беше разстроен: „Не издържа изпитанието за разградимост. По-добре продавай“.

— Не разбирам. Какво означава това? — попита Демарко.

— По онова време екип от „Рестън“ разработваше биоразградима пластмасова бутилка. Нали знаеш откачените еколози, които твърдят, че пластмасовите бутилки ще останат и след десет милиона години? Е, екипът беше изработил бутилка, която да се разгражда шест месеца след отварянето. Очертаваше се огромен пробив, а компанията, с която работехме, щеше за известно време да е номер едно на пазара. Само че в крайните етапи на разработване на продукта се появиха проблеми, които не бяха забелязали при ранните изследвания, и изоставиха проекта.

Да, Демарко си представи ясно: пиеш си безалкохолно, но изведнъж дъното се отделя и целият се оливаш с кока-кола. Само че не

го каза, а попита:

— Смяташ, че Кембъл е предупреждавал някой, закупил акции от компанията за бутилки, да ги продаде ли?

— Не знам, но може би.

— Преди колко време се случи това? През коя година?

— Ами през две хиляди и десета. Или през първата половина на две хиляди и единайсета. Помня, че беше преди една-две години.

— Помниш ли през кой месец?

— Не.

— Казваш, че си отишла при Кембъл, защото си искала да наемеш консултант. Можеш ли да ми кажеш точната дата на телефонното обаждане, като се ориентираш по датата на договора с консултанта?

— Така и не го наех. Оказа се, че нямаме нужда от него.

— Мамка му. Има ли нещо друго освен това обаждане, което те кара да подозираш Кембъл?

Моли не отговори веднага. Демарко направо щеше да откачи от нейното постоянно умуване.

— Ти ме попита кой може да има достъп до моите лични данни. В „Личен състав“ имат номера на социалната ми осигуровка и понеже ми превеждат заплатата по банков път, знаят и къде е сметката ми.

— Това е добре, Моли, полезна информация. Още нещо?

Тя отново се поколеба. *Ама какъв ѝ беше проблемът, по дяволите?*

— Ти ме попита дали не се сещам за някого, който живее по-охолно, отколкото може да си позволи, и това ме накара да се замисля за Дъг. Той взема добра заплата, поне сто и петдесет хиляди годишно, но къщата му сигурно струва няколко милиона. Огромна е. Освен това има морска вила и яхта. Непрекъснато организира купони и кани колеги от Службата на вилата си на барбекю, на водни ски и такива неща. Казвам само че отстрани погледнато, живее по-охолно, отколкото може да се очаква, но може и да не е така. Не знам. А, и още нещо. Веднъж ми спомена, че смята да се пенсионира, когато навърши петдесет, което е доста рано.

Е, това си беше разкритие. Демарко трудно можеше да си представи човек с придобивките на Кембъл да си позволи рано пенсиониране. Сигурно беше затънал в дългове, а съдейки по

състоянието на пазарите през последните години, пенсионните му осигуровки вероятно бяха в същото състояние като на всички останали.

— Кембъл женен ли е? — попита Демарко.

— Да.

— Съпругата му богата ли е?

— Не знам.

— Е, може тя да има хубава работа — отбеляза Демарко.

— Мисля, че тя не работи, но не съм сигурна.

— Моли, нека те попитам нещо. Защо не докладва Кембъл, когато го чу да води онзи разговор по телефона?

Тя не отговори веднага. Допи виното си, после се озърна за сервитьорката и ѝ даде знак, че иска още една чаша.

— Не знам. Може би защото навремето не значеше нищо. Не и преди да ми се случи това.

Демарко остана с впечатлението, че Моли лъже, но за какво? Пък и защо изобщо ще лъже?

9

Тед паркира пред къщата на Ал Кастиля и погледна часовника си. Беше подранил с пет минути. Затвори очи, съсредоточи се и отрепетира наум как ще се държи и какво ще говори. Животът му зависеше от поведението му по време на тази среща.

Отново погледна часовника си. Искаше да се яви точно навреме, нито минутка по-рано и определено нито минутка по-късно. В 20:45 ч. излезе от колата. Докато приближаваше по алеята към входната врата, поклати глава, смаян както обикновено от гледката, която представляваше домът на Ал.

Къщата се намиреше в работнически квартал на Филадельфия. Беше триетажна, с голяма предна веранда, скъпа дъбова врата и прозорци с капаци срещу ураганни ветрове. Беше хубава, почтена на вид къща, която не се набиваше на очи, просто беше просторна и удобна. Смайващата подробност бяха проклетите градински статуи. До входната врата имаше два големи лъва, под едно дърво се виждаха кошута и две еленчета, а в една от цветните лехи живееше цяло семейство гипсови зайци. И това беше само в едната половина на моравата. Задният двор приличаше на сцена от Ноевия ковчег. Тед знаеше, че съпругата на Ал е откачалката, която купува статуите, ама той не се ли опитваше да я озапти?

Отвори му дребна като птичка жена с прошарена коса, която тежеше може би четирийсет и пет килограма. Тя го прегърна, попита го как я кара и се престори, че не знае причината за посещението му. Тед открай време подозираше, че съпругата на Ал знае много повече, отколкото показва.

— Той е в кухнята с Пат — каза тя. — И с онзи... едноокия. — После се прекръсти.

О, мамка му. Делрей беше тук. Заради окото му суеверната жена на Ал го смяташе за дявол. А може и наистина да беше дявол. И тя да имаше право.

Тед си лепна бойната физиономия — изражение, което показваше, че е адски бесен — и агресивно влезе в кухнята. Ал седеше начело на масата, ядеше датски сладкиш и горната му устна беше изцапана със сметана. Макгрудър се бе настанил до него като злобна крастава жаба и хриптеше, обхванал с месестите си ръце чаша с кафе. Делрей стоеше отстрани, скръстил ръце на гърдите си и облегнал задник на кухненския плот. Лицето му беше безизразно и както винаги, независимо кое време е и какво е осветлението в помещението, той носеше тъмни очила. Хубавото на очилата беше, че скриваха окото му.

Тед така и не бе успял да разбере от каква раса е Делрей, а името му не подсказваше нищо. Имаше смугла кожа, късо подстригана тъмна коса, голям нос, високи и сурови скули и волева брадичка. Не беше супер едър — около метър и деветдесет на ръст, не много по-висок от Тед, — но изглеждаше много силен. Имаше впечатляващи бицепси и гърдни мускули на тежкоатлет. Ръцете му горе бяха обточени от сини татуировки на бодлива тел — беше си ги направил в затвора, затова бяха нескопосани и изсветлели с времето. В затвора се беше случил и инцидентът с окото му.

Дясното му око беше нормално кафяво, обаче лявото... ирисът беше бял, а не кафяв, почти каквото е бялото на очите. Когато Делрей сваляше очилата си, което не ставаше често, човек виждаше единствено мъртвото млечно око. Това око направо изкарваше ангелите на Тед.

— Негодник такъв! — изкрещя Тед в мига, в който влезе в кухнята, и изпъна пръст пред шишкавото лице на Макгрудър.

— Ей, мери си думите — предупреди го Ал с пълна уста. — Жена ми е в съседната стая.

Да бе, като че ли това щеше да има значение, ако самият Ал избухне!

— Извинявай — рече Тед, — обаче не мога да повярвам какво е направил.

— Защо Грег е говорил с ченгетата? — попита Макгрудър. — И защо се опита да избяга?

— Говорил е с ченгетата, за да се пробва да свали цената на охраната за концерта на „3и 3и Топ“. Искаше да уговори копелетата да отпуснат още няколко униформени безплатно, за да не се налага ние да

наемаме толкова много ченгета. Ако не ми вярваш, звъни на началника.

— Добре де, ама защо е побягнал? — попита Ал.

Тонът му беше нехаен, като че ли отговорът на Тед нямаше никакво значение. Все едно го питаше дали навън все още вали. Обаче Тед знаеше, че не е така.

— Побягнал е, защото онзи ден Пат се отби в казиното и му приложи номера с Поли Сакатия. Когато е видял Пат с Делрей, Грег е решил, че ще го натъпчат в колата и ще го изхвърлят на някое сметище.

Макгрудър понечи да каже нещо, но Тед го прекъсна:

— Причината за всичко е, че си параноичен и подозрителен гадняр. — Извърна се към Ал и додаде: — Каза ли ти каквото изтърси и пред мен онзи ден, когато дойде да провери счетоводството?

— Разбира се, че ми каза — отговори Ал.

Ал беше на шейсет и осем години. Беше висок метър и деветдесет и два-три, с почти плешиво теме, с прилично коремче и с най-големите мъжки предмишници, които бе виждал Тед. Приличаше на пенсиониран пристанищен хамалин. И беше ненормален. Както си бе съвсем спокоен и се правеше, че се забавлява с разговора между Тед и Макгрудър, така след секунда можеше да се превърне в откачен маниак с пяна на уста.

Тед го беше виждал да се нахвърля на един нещастник с телбода. Ама не телбод за хартия, а такъв, с който закачват плакати — дето трещи като пистолет, като натиснеш ръчката. Ал така се вбеси, че докато Делрей го държеше за ръцете, започна да обстрелва лицето на онзи с метални скоби и когато приключи с него, клетникът изглеждаше така, все едно има ципове на двете си бузи.

— А каза ли ти, че не откри нищо нередно? — попита Тед. — Каза ли ти, че му обяснихме за какво е похарчен всеки скапан цент? А той продължи да нарежда, че нещо не било наред, и Грег направо се ужаси.

— Обаче ти не — отбеляза Ал и ъгълчетата на устните му леко се повдигнаха.

— Точно така. Аз не. Не се уплаших, защото не съм направил нищо нередно. — Тед се поколеба, после додаде задавено: — Той уби най-добрия ми приятел.

Веднага му се прииска да си вземе думите обратно, защото реши, че малко е прекалил.

Ал се вгледа изпитателно в Тед. Очите му бяха мрачни и непроницаеми.

— Знаеш ли — поде той, — когато те видях във Вегас за пръв път, бях впечатлен. Беше умно хлапе, не беше пройдоха. Сериозно хлапе. Затова те изпратих да учиш, затова получи и тази работа. Помниш ли обаче какво те предупредих?

Тед кимна.

— Какво те предупредих?

— Предупреди ме никога да не се мисля за по-умен от другите.

— Точно така. — Ал замълча, после продължи: — Нали не мислиш, че си по-умен от другите, Тед?

— Не — отвърна Тед.

Ал се вгледа в лицето му, може би за да провери дали той ще се смути или нещо подобно, все едно се имаше за толкова проницателен, че веднага ще го надуши дали лъже. Накрая, слава богу, кимна и каза:

— Добре. Много се радвам да го чуя.

Ал се изправи и с тежка стъпка се приближи до кафеварката.

— Искаш ли? — попита.

Тед поклати глава отрицателно.

— А сладкиш? От „Костело“ са, много са хубави.

— Не, нищо не искам — отговори Тед. *Само да се свършва.*

Ал си наля чаша кафе, после отново седна на масата, а столът изскърца под тежестта му.

— Така... Не съм нареждал на Пат да ходи при Грег онзи ден — каза Ал, — но нямам нищо против, че е отишъл. Пат отдавна работи за мен. Инстинктът му е добър.

— Боже, Ал! Да не искаш да кажеш, че му вярваш? Че ме мислиш за...

Ал вдигна ръка.

— Не, не казвам това. Казвам, че нямам нищо против желанието на Пат да си поговори на четири очи с Грег. И че в известен смисъл може би случилото се с Грег не е лошо. Не е добре да работим с човек, който лесно се паникьосва. — Ал се изсмя и добави: — Обаче го разбирам. Делрей може да е малко... Каква е точната дума? Смущаващ. Да, точно така.

Коментарът му не предизвика никаква реакция от страна на Делрей.

— Както и да е — продължи Ал, — Пат съжالياва за случилото се с Грег. Нали така, Пат?

Макгрудър впери поглед в Тед и кимна.

Съжالياва, друг път!

— Така че продължаваме напред — отсече Ал — и ето какво ще направим. Пат известно време ще помага в казиното, защото ти остана без достатъчно хора.

Тед понечи да възрази, но се въздържа.

— Вие, момчета, трябва да се опознаете по-добре, да започнете да си вярвате. Такива неща. Пат ще ти помогне да намериш заместник на Грег.

О, направо чудесно. Макгрудър не само щеше да го следи като ястреб, ами щеше и лично да избере свой шпионин в казиното. Следователно, макар Ал да не смяташе, че Тед е направил нещо нередно, не беше съвсем сигурен. Но какво можеше да направи?

— Мен ме устройва — отговори Тед. Погледна към Макгрудър и попита: — Искаш ли стая в казиното, или да ти намеря апартамент някъде в града? — И преди Макгрудър да успее да отговори, той се обърна към Ал. — А, има една дреболия.

— Каква? — попита Ал и сбърчи чело, защото сигурно си помисли, че Тед ще понечи да спори, за да изясни кой ръководи парада.

— Ако количеството храна, което Пат изяжда, се отрази на баланса, да не обвиняваш мен — каза Тед.

Ал отметна глава назад и се разсмя, все едно не е чувал по-голяма смехория.

Макгрудър само изгледа Тед с блестящите си свински очички като две цепки сред пластове сланина.

Тед запали колата и потегли от къщата на Ал. След една пресечка скочи на спирачките и блъсна с ръце волана.

Имаше чувството, че главата му е притисната в менгеме и Макгрудър продължава да затяга. Когато преглеждаше счетоводните книги на казиното онзи ден, Макгрудър бе приел загубите им

скептично. Затова Тед му доказа — като пожертва клетото копеле Глийсън, — че историята за изгубените пари заради камиона с риба е вярна, следователно е вярно и всичко останало, което му беше пробутал. И беше забавил Макгрудър, докато той не изпрати Делрей в Портсмут да потвърди историята и да се върне обратно във Филадельфия. Обаче този тип явно все още беше убеден — майната им на доказателствата, Пат вярваше само на дебелашкия си инстинкт, — че Тед крие нещо.

От една страна, гибелта на Грег — или по-скоро неволното му самоубийство — си беше божи дар. Ако Делрей беше вперил поглед в Грег само за няколко минути, Грег щеше да изпее всичко на Макгрудър. Но смъртта на Грег можеше да се превърне и в катастрофа. Макгрудър не беше успял да се досети как Грег е подправил счетоводните книги, за да скрие половин милион долара — загуба, която изобщо не трябваше да се случва, — обаче беше душил само два часа. Ако присъстваше ежедневно и се заиграеше с документите... Е, Грег беше построил математическа кула от карти, която щеше да рухне, ако Макгрудър побутне достатъчно силно.

Нямаше време. Трябваше да върне парите, но по-важното беше да осигури федерално финансиране за проекта. Ако го задвижеше отново, Ал нямаше да се разстрои, че е изгубил половин милион, тоест нямаше да му пука, ако Тед възстанови парите. Но за да постигне някое от тези две неща — да върне парите или да рестартира проекта — Тед трябваше да включи в играта политика.

Още утре щеше да се срещне с лобиста. Обади се на този скапаняк още преди два дни, но той беше извън града, а и като се позамисли, Тед реши, че не му се говори за това по телефона. Затова утре щеше да се срещне с него лично и ако този тип не му свършеше работа, може би щеше да му изпрати Гюс да го ступа. Не че с един побой щеше да реши проблемите си, просто щеше да му стане приятно още някой да изпита болка.

10

— Хайде, Ема. Помогни ми.

Ема скубеше бурените, вирнала грубо задник към Демарко, докато изкореняваше нежеланата флора. Беше облечена с шорти, стара фланелка от нийоркския маратон и бейзболна шапка с дълга козирка и парче плат на тила, за да я предпазва от слънцето. Носеше и подплатени наколенки като майсторите, поставящи мокети. Скубеше бурените бързо и Демарко би се закълел, че всеки път когато изтръгнеше плевел, тя изругаваше тихо, сякаш изпращаше прокълнатото растение в някакъв огненозелен пъкъл.

Ема имаше голям двор около просторната си къща в Маклийн и в началото на лятото тук изглеждаше като в градините на Версай. Но за да постигне такова ботаническо съвършенство, Ема всяка пролет откачаше. Садеше, пресаждаше, плевеше, изобщо правеше всичко онова, което правят градинарите фанатици. През този период тя напомняше на Демарко за онзи епизод от „Стар Трек“, в който се разказваше за сексуалния живот на Спок.

Според Джийн Родънбъри жителите на Вулкан правят секс през седем години, а непосредствено преди да се оженят, откачат — което не е неочакван резултат предвид периода на въздържание. В разгара на размножителния си период типичният местен хуманоид, с островърхи уши и напълно лишен от емоции, се превръща в умопобъркан кретен, който сече главите на приятелите си, ако те възпрепятстват нуждата му да създаде потомство. Точно същото представляваше Ема напролет — само дето откачаше не заради полово въздържание, а поради неистов подтик да съживи двора си. Свършеше ли си работата, състоянието ѝ се нормализираше.

— Казах ти — отговори Ема, все още без да го поглежда. — Нийл е в отпуск и не знам къде е.

— Добре де, но все има начин да бъде намерен.

Ема не отговори. Намръщено гледаше нещо, което току-що беше издърпала от пръстта, като че ли растението в ръката ѝ бе

изключително зловреден вид, нещо като ботаническото съответствие на вируса „Ебола“.

— Ема! — провикна се Демарко. — Как да го намеря?

Нийл се определяше като информационен брокер.

Истината зад неясната дефиниция беше, че срещу значителен хонорар Нийл намираще всичко, което му поискаш за някой свой съгражданин. Най-често правеше фокусите си, като подкупваше служители на места, където се съхраняват поверителни данни: данъчните служби, Гугъл, службата за социално осигуряване, банки, компании за кредитни карти и за мобилни телефони. Ако не успееш да доставят търсената информация само с подкуп, Нийл и шепата негови служители бяха способни да проникват през компютърни защити и да поставят бръмбари по телефони и офиси. Единствената причина, поради която Нийл не беше станал пълничката затворническа невеста на някой тъмнокож татуиран мъжага, беше, че често го наемаха служители на федералното правителство, които не бяха склонни или нямаха търпението да извадят необходимите съдебни заповеди.

— Нийл и съпругата му са на някакъв остров — отговори Ема — на втори меден месец. Не желае никой да го намира. Искане да се люби на пясъка на залез-слънце.

— О, моля те! — възкликна Демарко. Отврати се само като си представи Нийл гол и как прави секс.

— Наложило се да прекъсне първия си меден месец — поясни Ема, все още инспектирайки проклетия бурен, — когато го арестували за... е, за нещо. Не го осъдили, разбира се, но се наложило да отложи медения си месец, за да реши проблема.

Не са го осъдили, помисли си Демарко, защото сигурно е работел за теб и за Чичо Сам.

— Ами онзи смотаняк, когото привиква от време на време? — попита Демарко. — Как се казваше... Боби... онзи с плитките.

Ема престана да скубе бурените и се обърна да го погледне.

— Боби Прентис не е смотаняк — каза тя. — Той е блестящ ум.

Всички освен Демарко бяха блестящи умове.

— Добре де, след като е блестящ ум, може пък той да ми помогне.

— Правил ли си опит да общуваш с Боби, Джо?

— Да, веднъж.

Боби можеше дни наред да не обели дума. Като че ли за него беше твърде мъчително да разговаря с другите представители на човешкия род.

— И? — попита Ема.

— По-лесно е да си бъбриш с Господ — призна Демарко.

Ема се изправи и изпразни кашончето с мъртви бурени в по-голям контейнер, пълен с мъртви бурени. В ход беше нещо като геноцид.

Ема беше висока, слаба и царствена — дори с глупавата си шапка. Имаше къса коса, която Демарко смяташе за прошарена, докато слънцето не я освети по особен начин и тогава реши, че е руса. Беше с няколко години по-възрастна от него, но като нищо щеше да му изкара въздуха на скуош, което и правеше през няколко месеца, когато нямаше кого друг да размаже. Тениската ѝ от маратона беше от бягането, което бе спечелила преди три години.

Демарко се съмняваше, че е способен дори да извърви четирийсетте километра.

— Не я разбирам тази работа с вътрешната информация — призна Демарко. — Ти си богата. Помогни ми.

— Защо мислиш, че съм богата? — попита Ема. — Аз съм пенсионирана държавна чиновничка, която живее от пенсията си.

— Да, бе. Пенсионерка, дето кара нов мерцедес и има къща в Маклийн, която сигурно струва около два милиона.

— Може да съм я наследила — каза Ема.

— Така ли е? — попита Демарко.

— Може би.

Ема обожаваше да се държи загадъчно. Наистина, беше пенсиониран държавен служител от Военното разузнавателно управление. Един вид бивш военен шпионин — и може би все още беше такава. В кариерата си бе пазила толкова много тайни, че и сега се придържаше към пълна дискретност дори когато не бе наложително. Просто по навик.

— Е, ще ми помогнеш ли? — попита Демарко.

— Не. Имам да засаждам луковици, да подкастрирам храсти, а моравата... Боже, погледни я само!

Според Демарко моравата изглеждаше като образцово голф игрище, но неговите критерии по отношение на дворовете и градините

бяха доста ниски. Искаше му се да замени тревата пред къщата си в Джорджтаун с изкуствена.

Преди Демарко да успее да формулира аргумента, че е по-важно Моли Махоуни да не влезе в затвора, отколкото Ема да засади луковиците на лалетата си, тя заговори:

— Да видим обаче дали съм разбрала правилно. КЦКФБ твърди, че е засякла следа, свързана с покупката на акции, която тръгва от интернет кафе. Акциите са закупени с половин милион долара, които незнайно как се оказват в новата банкова сметка на Моли. Моли твърди, че не знае откъде са парите, че не е купувала никакви акции и че никога не си е отваряла нова банкова сметка, а после посочва този тип Кембъл, защото го чула да провежда странен телефонен разговор преди няколко години. Така ли е?

— Да, но от твоята уста звучи като...

— Я ми кажи, просто в духа на спора, откъде си сигурен, че Моли не го е извършила?

— Ами освен че не е такъв човек...

— За разлика от баща си — вметна Ема.

— ... не разполага с половин милион долара.

— Откъде знаеш?

— Е, не съм сигурен. Обаче живее в гадно едностайно апартаментче, а според баща ѝ пестяла, за да внесе предплата за къща.

— Или пък живее в евтин апартамент, защото е пестила пари да инвестира на пазара за вътрешна информация.

— Стига, Ема! На чия страна си?

— Тези половин милион долара не те ли притесняват?

— Какво искаш да кажеш?

— Ами да допуснем, че някой се опитва да натопи Моли. Ти би ли профукал петстотин хиляди само за да заложиш капан? Не го ли намираш за прекалено? Пет хиляди не биха ли свършили същата работа?

Демарко вече беше направил същия извод по-рано.

— Не мисля, че са я натопили, Ема. Според мен е възможно да са използвали Моли за прикритие. Тези хора — а може и човекът да е само един — откриват банкова сметка на нейно име, внасят половин милион, купуват акциите и планират да закрият сметката, след като си придърпат печалбата. Ако всичко мине както трябва, ще спечелят

четвърт милион и никой няма да се усети. Обаче ако нещата се объркат, както е и станало, Моли ще опере пешкира.

Демарко се канеше да изложи и другата си хипотеза — че някой използва Моли, за да се добере до баща ѝ, — но ето че Ема го изпревари.

— А какво ще стане, когато Моли получи месечното си банково извлечение и изведнъж установи, че е забогатяла с половин милион долара?

— В наше време много банки не изпращат извлечения на хартия. Трябва да влезеш онлайн в сметката си и да проследиш трансакциите, а тя не би влязла в сметка, за чието съществуване не подозира. А ако са ѝ изпращали имейли, не би могла да ги види, защото, който е нагласил цялата работа, е дал имейл адрес, който тя никога не е използвала.

— Това потвърдени факти ли са?

— Не, но звучи логично, ако вярваш, че Моли е невинна.

— Хм — изсумтя Ема, а Демарко не разбра какво означава реакцията ѝ.

— Да приемем засега, че тя не е мошеник — каза той. — Ти какво би направила?

Ема сви рамене.

— Сигурно ще проверя дали Комисията има нещо за този тип Кембъл. Дали той наистина живее нашироко, както твърди Моли. И ще проверя дали някой близък на Кембъл не е продал акции на онази компания за бутилки веднага след като Моли е чула онзи негов разговор.

— И как да го направя, по дяволите? — изстена Демарко. — Нямам никакъв начин да разбера дали някой е продал някакви акции. Обаче ако Нийл беше тук...

— Тогава просто да допуснем, че Кембъл е по-богат, отколкото следва. Обвини го в търговия с вътрешна информация и виж как ще реагира. Даже още по-добре, кажи му, че Моли го е издала на КЦКФБ, че знае за престъплението му и ще го предаде, за да получи по-малка присъда. Направи го и виж дали ще хукне при партньора си.

— Какъв партньор?

— Нали каза, че Комисията наблюдава „Рестън“ от години? Ако Кембъл е печелил незаконно пари, като е пускал информация за разработките на „Рестън“, според мен да са го пипнали досега, както

са пипнали Моли. Затова, ако е замесен в някаква схема за търговия с вътрешна информация, непременно има съучастник, който не е свързан с компанията. От теб се иска само да намериш съучастника. Ама къде си оставих ножиците?!

Ема намери ножиците си — бяха достатъчно остри да обезглавят някой дребен гризач. Тя ги отвори и затвори няколко пъти, все едно загряваше преди спортно състезание. Градинарство тежка категория.

Престън Уитман беше лобист, много добър лобист, и работата му беше да убеждава политиците да гласуват както искат клиентите му. А клиентите на Уитман му плащаха огромни хонорари най-вече за едно: за умението му да си осигурява достъп до хората във властта. Достъпът беше всичко. След като веднъж се плъзнеше през вратата на някой законодател, Уитман разполагаше с малък арсенал от средства за убеждаване: обещание за щедър принос към следващата изборна кампания на законотвореца; място в някой борд, след като политикът се пенсионира; специална сделка за апартамент в Аспен. Освен това имаше на свое разположение мозъчни тръстове от експерти — генерали, гении и бивши членове на кабинета, — които можеха да разработят осъществим и добре обоснован аргумент за всяка позиция. Можеха да демонстрират защо е приемливо — по дяволите, дори патриотично — да продаваш запалими пижами на невръстни деца, ако това продаваха клиентите на Уитман.

Точно затова Тед Алън нае Престън Уитман. Плати му сто хиляди долара да прокара нещо в Конгреса, обаче засега лобистът не успяваше. Уитман го предупреди предварително, че не може да му обещае, че ще изпълни желанието му, обаче на Тед не му пукаше. В света на Тед, ако дадеш на някого сто хиляди, очакваш да видиш резултати. Ал също никак не беше доволен. Той подозираше, че Тед е дал парите като подкуп на някой конгресмен, и одобряваше подкупите, защото те му бяха понятни. Не можеше да проумее обаче защо трябва да се плаща на лобист, който да повлияе на няколко конгресмени по законен — или предимно законен — начин. Ал беше динозавър, но с тежка опашка и много големи зъби.

Тед работеше над проекта повече от три години и беше похарчил за него повече от един милион от парите на Ал, включително за хонорара на Уитман. Ако успееше, Ал щеше да реши, че Тед командва слънцето, и тогава майната му на Макгрудър. Обаче ако не успееше...

Е, не знаеше какви ще бъдат последиците, но надали щяха да са добри. Може би дори щяха да са фатални. С Ал никога не се знаеше.

Проектът. В Атлантик Сити в момента имаше конгресен център, който беше на поне петнайсет години и направо се рушеше. Отделно имаше автобусна и железопътна гара, където пристигаха глупаците от Ню Йорк, Филадельфия и Вашингтон. Тед беше успял да убеди подходящите хора, че Атлантик Сити се нуждае от нов конгресен център с автобусни и влакови терминали, които да бъдат свързани с търговски център като на Юниън Стейшън във Вашингтон. За да набере подкрепа за проекта, беше подкупил неколцина местни и изнудваше още няколко души, но преди всичко се бе постарал да продаде идеята — както би постъпил всеки добър бизнесмен. Беше убедил членовете на общинския съвет, кмета и щатските представители, че Атлантик Сити ще има полза от нов конгресен център: за хората, за работните места и за данъците.

Най-трудно му беше да убеди Ал, че трябва да вложи малко пари, за да спечели много. Разбира се, Макгрудър беше против него на всяка стъпка и повтаряше на Ал, че излива пари на вятъра. Накрая обаче Тед победи. Опече си идеално работата, а никак не му беше лесно.

Ал щеше да има многобройни ползи от проекта. За строителството на новия комплекс щяха да са нужни два парцела, които Тед беше придобил, а Ал щеше да получи десет пъти повече от първоначалното вложение. Самото изпълнение щеше да бъде възложено на конкретна строителна компания — това беше категорично уредено — и Ал щеше да получи огромна комисиона от нея. Освен това строителната компания щеше да бъде принудена да използва профсъзна работна ръка, а Ал дърпаше конците на двата най-големи профсъюза — на дърводелците и на електричарите, — така че щеше да получи процент от парите за членски внос и за пенсии. И това не беше всичко. Ал беше законен партньор в циментов завод, разположен извън Трентън, а Тед се беше погрижил да бъде включено изискване за използването на материали, произведени в Джърси, ако има такива, а за строителството на конгресен център щеше да е нужен много цимент. Разбира се, политиките от Джърси го бяха подкрепили по този въпрос. Черешката на тортата в проекта беше движещата се пътечка, която щеше да отвежда глупаците от автогарата и железопътната гара до заведенията на крайбрежната алея, а първото

място, което щеше да изниква пред погледа им, беше „Атлантик Палъс“.

Да, планът беше страхотен и беше план на Тед, и щяха да спечелят милиони от сделката, но преди шест месеца всичко се разпадна.

Губернаторът на Ню Джърси, на когото плащаха от години, взе, че получи удар. На копелето му остана мозъчна дейност колкото на репичка, а заместникът му, който щеше да заема поста през следващите две години, беше богат и честен глупак и нямаше начин Тед да го принуди да се включи в играта.

Заместник-губернаторът не беше против проекта — той съзнаваше каква ще е ползата от него за Атлантик Сити и за чудесните жители на Ню Джърси, — но си беше втълпил в дебелия глава, че федералното правителство трябва също да отпусне малко пари. Според неговата теза конгресният център щеше да стане част от всички други федерални програми, целящи раздвижването на икономиката, затова беше решил — произволно, — че участието на федералното правителство трябва да възлезе на сто милиона. Никой не знаеше защо точно сто милиона, обаче този тип страшно държеше федералната власт да поеме част от разходите.

Разбира се, проблемът беше, че освен представителите на Ню Джърси малцина във Вашингтон бяха склонни да дадат на щата сто милиона долара, така че засега проектът не се придвижваше. И точно тук идваше ролята на Престън Уитман: да добави клауза към някой проектозакон — към който и да било скапан проектозакон, — която да изпрати мизерните сто милиона долара към Джърси, само дето Уитман не успяваше да осъществи идеята.

И точно затова Тед реши да посети Уитман. Трябваше да принуди проклетника да се размърда и отново да овладее положението, преди Макгрудър да надуши нещо.

За да втълпи на Уитман евентуалните последици от провала, Тед взе със себе си Гюс Амато. Предупреди го да облече костюм и да остави самото си разкопчано, та Уитман да вижда кобура на пистолета му. Освен това нареди на Гюс да си свали проклетата обещана, но идиотът се яви с ботушите от крокодилска кожа. Въпреки тях обаче

Гюс въздействаше по желаниния начин: по време на целия разговор на Тед с Уитман Гюс стоеше зад Тед, вперил нетрепващ поглед в Уитман, а очите на Уитман току се отклоняваха към пистолета.

Докато Гюс го фиксираше с поглед, а Уитман се гърчеше, Тед обясни какво е положението с Моли Махоуни.

Моли беше скритият му коз, тя беше лостът, с който щеше да оправи положението. Не каза на Уитман всичко, но му каза достатъчно.

— Ау! — възкликна Уитман, когато Тед приключи.

Ау ли? И този тип си изкарваше прехраната с езика си! Нищо чудно, че не беше стигнал доникъде.

— Е, според теб ще стане ли? — попита Тед.

— Може би — отговори Уитман. — Ще бъде от огромна полза да привлечем Махоуни към проекта. Но те предупреждавам, Тед, Джон Махоуни е много непредвидим.

— Просто уреди срещата — каза Тед. — И то бързо. Все в нещо трябва да те бива.

Престъпник Уитман поседя на бюрото си няколко минути, след като двамата излязоха от кабинета му, размишлявайки за Тед и за онова, което му бе казал.

Грешка беше, че прие Тед за клиент, огромна грешка. Този тип просто не разбираше как стават нещата във Вашингтон. И най-вече не разбираше темпото, с което се придвижват. Тед се обличаше добре, говореше като образован човек, но под лустрото Уитман усещаше, че детството му е било мизерно и сурово. Беше бандит с диплома. А и онази горила, която доведе на срещата... Каква беше тази история? Какво се канеше да направи Тед? Да му счупи краката, ако не изпълни желанието му?

За жалост, отговорът на този въпрос гласеше: може би.

Всъщност единственото, което Тед искаше от него, беше да уговори среща. Можеше да го направи или поне така смяташе. Както каза на Тед, Джон Махоуни беше непредсказуем. После му хрумна, че информацията, която беше получил от Тед, може да бъде от полза на няколко души, които бяха много по-важни за бизнеса му от Тед Алън. Ако използваше правилно сведенията, можеше да навреди на Джон Махоуни, а за няма и десет секунди се сещаше за десетина души,

които биха желали да навредят на Джон Махоуни. В същото време споделеше ли информацията на Тед с твърде много хора, тя щеше да се обезцени. Затова Престън Уинстън трябваше да се спре на един-единствен подходящ човек, който щеше да му бъде от полза не само днес, но и за в бъдеще. Той обходи мислено политическия пейзаж и след няколко минути бе готов да направи избор.

Съществуваха обаче един съществен проблем. Ако Тед научеше, че Уинстън е споделил информацията с още някой, нямаше да бъде никак доволен. И какво щеше да направи? Да го убие?

Може би.

— Престън, след десет минути трябва да тръгвам, така че побързай, синко.

— Разбира се, господин конгресмен — отвърна Уитман, — благодаря, че отделихте време да ме приемете. — Малко се дразнеше на навика на Робърт Феърчайлд да го нарича „синко“, защото двамата бяха почти връстници.

Големият Боб Феърчайлд беше един от най-влиятелните републиканци в Конгреса. Беше на четирийсет и девет години, висок метър и деветдесет и пет и слаб като вейка. Тъмната му коса лыщеше от гела, с който я пригладяше, за да я укроти, а очите му бяха малки, черни и студени. Щеше да е красив мъж, ако имаше брадичка.

Уитман не смяташе Феърчайлд за забележителен интелект, но той притежаваше други качества, които го правеха добър политик: можеше да бъде доста обаятелен, ако се постараше; беше оратор с над средните умения, особено когато някой му напишеше речта; биваше го да сформира съглашения. Избирателите му го харесваха, защото беше лоялен първо към родния си щат — а не към страната, — поради което много федерални средства се оказваха в неговия изборителен район, независимо дали има, или няма нужда от тях.

Най-съществената особеност на Големия Боб обаче беше популярността му сред латиноамериканското население — по-голяма от тази на всеки друг бял републиканец. Той не говореше испански, но можеше да изнесе кратка реч на този език, ако думите му бяха изписани фонетично на аутокою, освен това имаше много служители от латино произход. Истинската сила на Феърчайлд обаче беше съпругата

му. Тя говореше гладко испански и беше посветила значителна енергия — и средства — на латино каузата, за да осигури популярността на съпруга си сред тези пластовете от населението. Всеизвестно беше, че Феърчайлд дължи мястото си в Камарата на парите и влиянието на съпругата си и по непотвърдени слухове тя изцяло определяше политическия дневен ред на съпруга си.

Поради предполагаемата му способност да привлече гласовете на латиноамериканското население и независимо дали това се дължеше на прозорливостта на съпругата му или на неговата собствена, имаше голяма вероятност партията да издигне Робърт Феърчайлд за кандидат за вицепрезидент на следващите национални избори — факт, който не притесняваше Престън Уитман като лобист, но го притесняваше като гражданин. Уитман открай време беше на мнение, че човекът, който седи в Овалния кабинет — и човекът, който е в съседния, — трябва да бъде значително по-умен от хората, които са го избрали, макар историята да показваше, че често не се получава така. Всъщност много рядко се получаваше.

— Затова мини направо на въпроса — подкани го Феърчайлд. — По телефона ми каза, че разполагаш с нещо, което може да помогне на племенника ми. — Не гледаше Уитман, докато му говореше, а отговаряше на имейли с блекбърито си, тракайки непохватно с два пръста.

— Да, така мисля, сър — отговори лобистът. — Както ви казах по телефона, според мен информацията не само ще помогне на племенника ви. Знам, че в момента той е един от основните ви проблеми, но ако информацията бъде използвана уместно, ще бъде полезна не само за Малкия Боб, но ще подпомогне и други ваши законодателни инициативи.

Уитман имаше предвид законите, които бяха важни за платежоспособните му клиенти. Той се надяваше Феърчайлд да поиска по-конкретни обяснения за уместното използване на информацията, но очакванията му не се оправдаха.

Вместо това конгресменът го сръза:

— Не му казвай Малкия Боб. Вече се нарича Еванс. Знаеш го.

— Извинете — промърмори Уитман.

Големият Боб Феърчайлд представляваше Седми избирателен район в Аризона. Племенникът му, Робърт Еванс Феърчайлд, беше

конгресмен от съседния, Осми, район и беше известен като Малкия Боб, нищо че бе висок почти колкото чичо си. Причината беше, че Големият Боб в действителност представляваше два избирателни района, понеже Малкия Боб правеше каквото му нареди чичо му. През последните години в опит да излезе от сянката на чичо си Малкия Боб беше започнал да се нарича Р. Еванс Феърчайлд вместо Боб или Робърт, но никой не му казваше Еванс. Просто звучеше глупаво.

Другата подробност, свързана с Малкия Боб, беше, че бе затънал до гуша в неприятности с някакъв специален прокурор.

Уитман предаде на Феърчайлд каквото беше научил от Тед Алън. Освен това го осведоми за желанието на Тед да осигури федерално финансиране за новия конгресен център в Атлантик Сити.

— И подозираш, че този Алън е свързан с организираната престъпност? — попита Феърчайлд.

— Така мисля, но не съм сигурен.

— А КЦКФБ и прокуратурата знаят ли? За Алън, за връзката му с Моли Махоуни, за нещо от тази история?

— И това не ми е известно, но ако знаят, няма да е трудно да го разберем.

— Да, няма да е трудно — съгласи се Феърчайлд. — Обаче допускам, че не знаят. Иначе информацията щеше да е изтекла досега.

— И аз така предполагам, сър — съгласи се Уитман. Държеше се толкова сервилно, че почти се отвращаваше от себе си. Почти.

Феърчайлд облиза устни. И тутакси заприлича на Уитман на огромен гуцер — онези оранжево-черни чудовища с отровно ухапване. Беше лесно да си представиш как гуцерът изстрелва езичето си навън, търсейки жертва във въздуха.

— Много съм признателен, че ми съобщаваш това, Престън — каза Феърчайлд. Направи кратка пауза и добави: — Смятай, че съм ти длъжник.

Ако си лобист и евентуалният следващ вицепрезидент на Съединените щати ти каже, че ти е длъжник, значи денят ти е бил ползотворен.

Феърчайлд натисна едно копче на телефона си.

— Обади се на жена ми и ѝ предай, че ще закъснея с няколко минути за партито.

Секретарката му се поколеба, преди да отговори.

— Ако тръгнете веднага, господин конгресмен, мисля, че ще стигнете навреме.

— По дяволите, Долорес, просто ѝ се обади.

Адски се дразнеше, че дори собствените му служители смятаха, че се страхува от жена си. Освен това знаеше, че като се види с нея, ще трябва да изтърпи саркастичните ѝ подмятания за неговата мудност, обаче в момента не му пукаше. Трябваше да остане сам, трябваше да помисли. Информацията беше като чаша горещо кафе — бързо изстиваше, — затова трябваше да намери най-доброто приложение на сведенията, които му беше дал Уитман.

Преди години лобистът Джак Абрамоф беше отмъкнал огромна сума пари от едно индианско племе. Голяма част от средствата похарчи за себе си, но и много раздаде на различни конгресмени, за да повлияе върху вота им за неща, напълно чужди на желанията на индианците. В крайна сметка Абрамоф беше заловен, а неколцина конгресмени и техните помощници попаднаха в затвора или бяха принудени да напуснат. Непривлечените под отговорност политици държаха речи за корупцията в правителството, после попромениха няколко закона, за да ограничат възможността лобистите безочливо да подкупват законотворците.

И животът се върна в обичайното си русло.

Преди шест месеца, изглежда, душата на Абрамоф беше напуснала тялото му и по вълшебен начин се бе настанила в тялото на друг лобист, някой си Лукас Мейфийлд. Обладан от тази душа, Мейфийлд направи същото нарушение като Абрамоф, сякаш разиграваше продължение на жалкия му живот. И точно както в случая с Абрамоф беше назначен специален прокурор, който да разобличи глупавите сребролюбци, а един от хората, срещу които в момента се водеше разследване — един от глупаците, — беше Малкия Боб.

На Феърчайлд му идеше да удуши племенника си, задето се е забъркал с тип като Мейфийлд, но човекът, когото всъщност винеше за проблемите на Малкия Боб, беше Джон Махоуни.

Когато стана ясно, че повечето конгресмени, подкупени от Мейфийлд, са републиканци, и веднага след като се разбра, че Малкия

Боб е един от тези републиканци, Махоуни използва пресата, за да притисне президента да назначи специален прокурор. Ако бяха замесени демократи, Махоуни никога не би действал по този начин, но понеже бяха републиканци и понеже един от тях беше племенникът на Феърчайлд, Махоуни изнесе поредица от речи за нуждата да прочисти *своята* Камара. Проклет лицемер.

Големият Боб Феърчайлд открай време си мечтаеше да основе политическа династия като тази на семейство Буш или Кенеди, но за жалост, съпругата му роди само едно дете, дъщеря, и после си върза маточните тръби, за да не разваля фигурата си с още потомци. Също за жалост, дъщеря му нямаше нито наклонности, нито темперамент за политик, затова на Феърчайлд му оставаше единствено племенникът му. Вече бе осъзнал, че Малкия Боб завинаги ще си остане Малкия Боб и че никога няма да има династия Феърчайлд, но племенникът му беше негова плът и кръв, затова проклет да бе, ако допуснеш копеле като Махоуни да го съсипе.

Махоуни си мислеше, че това сигурно е най-глупавата система за управление, създадена някога.

Демократите искаха да повишат данъците върху пилешките продукти, за да предотвратят някакъв пилешки вирус, който изстребваше хора в цял Китай, а представителка в Конгреса от Мисисипи почти десет минути дърдори колко е възмутена — *възмутена!* — от предложението. Според нея данъците щели да доведат до фалит бедните собственици на птицеферми в Мисисипи, макар да знаеше прекрасно, както знаеха и всички останали членове на Камарата, че огромен конгломерат в Деллауер отглежда почти всички пилета в Америка.

В този момент Махоуни не даваше пет пари кого може да убият билетата или кой ще пострада от данъка. Дясното му коляно беше разкъсано от граната във Виетнам и го заболяваше при продължително седене. Гърбът също го мъчеше, но причината не беше толкова славна, колкото за болката в коляното: гърбът го болеше от претоварване заради огромното му шкембе. Единственото му желание беше тази жена да си затвори устата, за да може той да гласува и да се върне в кабинета си, да се изпикае, да пийне и да сложи лед на коляното си.

Освен това жената знаеше — както знаеха и всички останали присъстващи конгресмени, — че каквото и да каже, хората ще гласуват така, както вече са решили — съгласно партийната директива. Да не дава господ някой от двете страни на пътеката да се окаже достатъчно смел да се отдели от стадото. Затова политиците държаха речи не с намерението да променят нечие мнение, а за да може избирателите им да видят по местните новини как се борят за някакви щатски облаги.

Ама че скапана система на управление.

Жената най-сетне млъкна. Слава богу! Обаче сега пък някакъв друг тип — демократ, боже как му беше името? — скочи да обясни пред камерите колко греша колежката му. Най-сетне времето за дебати изтече, глупостите свършиха и всички гласуваха, както поначало си

бяха решили. Махоуни се надигна от стола — бързаше, защото мехурът му щеше да се пръсне.

— Сър, имате ли минутка?

Махоуни се обърна да види кой го вика. Лобистът Престън Уитман.

Уитман приличаше на онзи актьор, Лиъм Нийсън: беше висок, с големи ръце и огромни стъпала — сигурно носеше четирийсет и девети номер, — с дълъг нос, широка уста и коса, която винаги изглеждаше като пригладена назад от вятъра, все едно току-що слизаше от кабриолет.

Махоуни адски се ядоса, че Уитман е на този етаж на Конгреса. Зърнеше ли лобист тук, го обземаше гняв, какъвто сигурно е обзел Исус, когато е видял търговците в Храма. Аналогията може и да не беше добра, но Махоуни наистина се вбесяваше.

— Извинявай, Престън, но очаквам обаждане от Белия дом — излъга той. — Ако искаш, запиши си час за среща. — Нямахме никакъв шанс Уитман, чиито клиенти не сътрудничеха на Махоуни, да си запише среща при конгресмена и двамата прекрасно го знаеха.

— Трябва да поговорим за дъщеря ви, сър. За Моли. Разполагам с информация, която трябва да чуете.

— За дъщеря ми ли? — Махоуни усети, че лицето му се зачервява. — Чуй ме, Уитман, да не си припарил до семейството ми: нито ти, нито другите змии от Кей стрийт, затова, ако...

— Господин председател, ще бъда в „Хей Адамс“ в седем вечерта. Предлагам ви за благото на дъщеря ви да се видим там на по питие. Трябва да чуете каквото знам, преди да го научи някой друг. Опитвам се да ви помогна, сър.

— Моля? — възкликна Махоуни, но вече говореше на гърба на Уитман, който се бе извърнал и се отдалечаваше.

По дяволите, Моли, направо ме съсипеаш.

Демарко чакаше пред кабинета на Кей Кайзър вече двацет минути. Тя не възнамеряваше да нарушава графика си само защото на него му е хрумнало да се отбие. Докато чакаше, той капна от едно шишенце карамфилово масло на показалеца си, пхна пръста в устата си и натри счупения зъб. Непретенциозното средство, предложено от майка му, изглежда, помагаше, но Демарко беше малко притеснен. На етикетчето на шишето пишеше, че маслото е предназначено за „ароматизиране“ и че трябва „да се избягва контакт с кожата, езика и устните“, което не звучеше добре за зъбен анестетик.

Кайзър най-накрая отвори вратата на кабинета си и раздразнено му даде знак да влезе. Днес беше облечена с бяла блуза с къси ръкави и разкопчана яка и с прилепнал панталон. Единственото ѝ бижу бяха малките златни обици. Тази жена просто сияеше от добро здраве — имаше високи и строги скули, ясни очи, идеален мускулен тонус. Демарко можеше да се обзаложи, че тя поддържа редовен... не, всъщност строг физически режим: фитнес четири пъти седмично, джогинг през ден, избягване на всякаква лоша храна и режим на спане. Със сигурност имаше работи, които не са толкова дисциплинирани като Кей Кайзър.

Върху бюрото се виждаше нейна снимка като по-млада, застанала между двойка на средна възраст. Спокойна и усмихната, Кайзър беше ослепителна. Вероятно хората от снимката бяха родителите ѝ — изглеждаха приятни и мили. Освен семейната снимка в кабинета ѝ нямаше нищо лично: никакви хитроумни играчки, никакви растения, никакви плакати на лозе в Тоскана, където е ходила. Явно беше обсебена изцяло от работата си, както твърдеше и Ранди Сойър.

— Имам среща след петнайсет минути — заяви Кайзър, пххайки документи в куфарчето си. — И няма да ви кажа за делото срещу госпожица Махоуни нищо повече от онова, което ви казах онзи ден. Е, какво искате?

На Демарко му се прииска да се пробва с реплика от един стар нецензурен виц: *Значи за свирка и дума не може да става.* Но се въздържа.

— Искам да знам дали някога сте разследвали служител на „Рестън Тек“ на име Дъглас Кембъл.

— Не знам за кого говорите, но дори да съм го разследвала, не бих ви казала.

Демарко забеляза нещо в погледа ѝ, някакъв проблясък. Кей Кайзър принадлежеше към рядък вид — адвокат, който не умее да лъже.

Всъщност Демарко не искаше да говори с Кайзър за проведения от Дъглас Кембъл телефонен разговор, за който му беше разказала Моли. Искаше да говори с Ранди Сойър, но когато звънна в кабинета му, научи, че той е на конференция в Лас Вегас. Беше станало модерно държавните агенции да провеждат конференции във Вегас не защото бюрократите имаха желание да поиграят хазарт и да погледат топлес танцьорки, а защото градът им предлагаше прекрасни цени за хотелските стаи. Да, естествено. И понеже Сойър беше заминал да пилее парите на данъкоплатците, а Нийл не беше успял да му помогне, Демарко се оказа принуден да говори с Кайзър.

— Знам от сигурен източник — поде Демарко, вероятно злепоставяйки Ранди Сойър, — че през последните двайсет години някой от „Рестън Тек“ е участвал в големи сделки с вътрешна информация и че властите така и не са заловили извършителите. И понеже знам от източника си, че вие вероятно сте разследвали всички служители на „Рестън“, се питах дали Дъглас Кембъл е бил обект на интерес.

— Кой ви каза за тези случаи? — попита Кайзър.

— Сигурно не бива да ви разкривам — отговори Демарко, — но беше човек от прокуратурата.

Демарко беше много по-умел лъжец от Кайзър. Всъщност, ако лъжата някога станеше олимпийски спорт, Демарко имаше големи шансове да бъде включен в отбора на Америка. Разбира се, Махоуни щеше да бъде златният медалист, но все пак...

— И ако не ми кажете каквото ме интересува — каза той, — адвокатите на Моли ще зададат същия въпрос с дълга официална призовка. Знаете колко досадно може да бъде това.

Адвокатите имаха навика да подават призовка с искане за достъп до цяла библиотека, макар че всъщност им трябваше една-единствена книга.

Кей Кайзър застина за миг неподвижно, със стиснати зъби, а едно мускулче на челюстта ѝ трепна. Личеше си, че мрази компромисите и не обича да бъде заплашвана.

— Ами тогава ми донесете призовка — каза тя. — Не възнамерявам да помагам на адвокатите на Моли Махоуни в подготовката за делото.

— Добре — каза Демарко, — но вие вече потвърдихте основната информация, която получих от източника си, а именно че в „Рестън“ отдавна се случва нещо съмнително. Много преди Моли дори да започне работа там. Освен това мисля, че вече сте разследвали Кембъл.

Очите на Кайзър проблеснаха толкова горещо, че можеха да разтопят дори метал.

— Повдига ми се от хора като вас — заяви тя. — Моли Махоуни е привилегирована лигла, която е извършила престъпление. Само че баща ѝ е голяма клечка и може да си позволи да ѝ осигури силна защита, а адвокатите ѝ ще прибегнат до всякакви измамни фокуси. Ще твърдят, че някой е откраднал самоличността на малката Моли и е открил банкови сметки на нейно име, че всъщност някой друг в „Рестън“ е лошият. Може и да спечелят, господин Демарко, но проклетата да бъда, ако им помогна. Ще направя всичко по силите си да тикна Моли Махоуни във федерален затвор.

Демарко се стъписа от силата на гнева ѝ — тя се държеше така, все едно Моли е ограбила баба ѝ.

— Боже, Кей, не можете ли да допуснете, че има дори нищожен шанс наистина да са я натопили?

— Не! Не са я натопили. Направила го е!

— С какъв мотив? Защо ѝ е да върши подобно нещо?

Кайзър се изсмя.

— Трябва да опознаете клиентката си по-добре, господин Демарко.

Какво означаваше това, по дяволите?

* * *

Демарко се върна в кабинета си в сутерена на Капитолия. Не в сутерена, ами направо в мазето, освен това кабинетът му беше по-малък дори от дрешник. Намираще се в дъното на коридора на персонала по почистването и поддръжката, а срещу него беше помещението с дизеловите генератори за спешни случаи. Е, да, нямаше лъскав офис. Обаче си имаше длъжност. Олющената златиста боя на матовото стъкло на вратата го определяше като „Временен консултант по връзките с обществеността“.

Наименованието беше измишльотина на Махоуни — пълна глупост.

Демарко работеше за Махоуни отдавна, но това изобщо не ставаше ясно от организационната схема на институцията. Махоуни предпочиташе този подход отчасти заради семейната история на Демарко и отчасти поради факта че понякога възлагаше на Демарко задачи, които не желаше да бъдат проследени до кабинета му. Следователно, ако някога пипнеха Демарко да върши нещо нередно от името на шефа си, Махоуни можеше — и щеше — да отрече всякаква връзка с дейността му.

Демарко имаше малък хладилник в кабинета си, колкото да побере шест бири. Извади отвътре кутийка кока-кола — още беше твърде рано за бира, — отвори я, отпи внимателно, за да не допусне течността да докосне темпераментния му зъб, и включи компютъра си. Искаше информация за Дъглас Кембъл.

Ако Нийл беше на разположение, Демарко щеше да му се обади и Нийл щеше да му поиска — тоест да поиска от държавната хазна — шеметно голяма сума, за да обърне с хастара навън и с главата надолу целия финансов и личен живот на Кембъл. За Нийл дори най-сигурната компютърна система беше нелепа шега, така че след броени часове щеше да е прегледал банковите сметки на Кембъл, данъчните му декларации и извлеченията от кредитните му карти, щеше да знае всяка направена от Кембъл инвестиция и дали тя му е донесла печалба.

Обаче Нийл го нямаше — беше заминал със съпругата си и се беше отдал на плътски наслади, — затова на Демарко му оставаше само едно: да пусне името на Дъглас Кембъл в Гугъл, и понеже то беше почти толкова разпространено, колкото и Джон Смит, попаденията се оказаха безброй. Час по-късно Демарко попадна на статия за Дъглас Кембъл, която привлече вниманието му.

Публикацията беше излязла в „Шарлотсвил Дейли Прогрес“ и в нея се разказваше за срещата на футболния отбор на Вирджинския университет, участвал преди двайсет и четири години в турнира за купата „Флорида Сайтръс“, където претърпял загуба. Причината тази новина да стигне до вестниците беше фактът, че част от играчите на университетския отбор бяха станали професионалисти, а един от тях дори беше стигнал до Залата на славата. Не беше Кембъл. Той самият беше играл като защитник в „Кавълиърс“ и футболната му кариера беше приключила след колежа.

След като не научи нищо повече от факта, че Кембъл е играл футбол в колежа, Демарко се обади на свой съсед в Джорджтаун. Съседът му живееше срещу него, работеше в данъчната служба и всяка година отговаряше на въпросите на Демарко, докато той се бореше с данъчната си декларация — обикновено в десет часа през нощта на четиринайсети април. Счетоводителят харесваше Демарко, защото съпругата му беше станала въздържателка и не допускаше никакъв алкохол в къщата, така че, ако горкият човечец искаше да се отдаде на простото удоволствие да изпие една бира, трябваше да си намери повод да посети Демарко.

По тази причина данъчният инспектор му беше съсед и приятел. Сега обаче той не прегърна идеята да даде на Демарко толкова необходимия му номер на социалната осигуровка на Кембъл. Вследствие на което се наложи Демарко да го удари на молба и да прибегне до лъжи. Съседът му знаеше, че Демарко работи за Конгреса, затова лъжата гласеше, че интересът му към Кембъл е свързан с поверителен въпрос, свързан с националната сигурност, който не може да му разкрие.

— Виж, трябва само да проверя някои данни за този тип, обаче ако се обадя на Вътрешна сигурност — което мога да направя, разбира се, — ще ми отнеме цяла вечност. Освен това, ако осведомя тези типове, те тутакси ще му забранят да напуска страната и ще изпратят федерални агенти да го разпитват. Съмнявам се, че този тип е направил нещо нередно, затова не искам да го прецаквам, обаче трябва да проуча някои неща и за целта ми трябва номерът на социалната му осигуровка и датата му на раждане. Хайде, познаваш ме. Няма да му открадна самоличността. А, за малко да забравя. „Натс“ ще играят утре

в Питсбърг. Отбий се, ако искаш, да гледаме мача и да пийнем по няколко бири.

В крайна сметка съседът му даде каквото искаше, обаче му отказа всякаква друга информация от данъчните декларации на Кембъл, затова следващото обаждане на Демарко беше до компания, която извършваше проверки, свързани с кредитни карти.

Моли Махоуни му беше казала, че Кембъл живее доста нашироко, и Демарко искаше да провери дали има данни за това. И най-вече искаше да разбере какви суми дължи Кембъл по кредитните си карти, колко големи са ипотеките на къщите му и дали е вземал големи заеми за коли или яхти. Компанията, на която звънна, работеше предимно за банки, които се стараеха да избягват да отпускат заеми за закупуване на къщи, и им трябваша само името на Кембъл, датата му на раждане и номерът на социалната му осигуровка, за да си свършат работата.

След това Демарко се зае да провери дали Кембъл има криминално досие — в което доста се съмняваше, — а за целта беше достатъчно някоя служба от органите на реда да пусне името в своята база данни. Демарко разполагаше с номерата на няколко полицаи, но почти с всички се бе запознал покрай работата си за Махоуни, и то при обстоятелства, които не биха ги сблизили. Един от тях дори се беше опитал да го арестува. Нийл и в този случай би се сдобил с желаната информация, но тъй като отсъстваше, Демарко се обади на Пери Уолас, лукавия шеф на кабинета на Махоуни.

Пери Уолас познаваше няколко ченгета с политически амбиции. Например такива, които мечтаеха за по-престижно назначение в някоя федерална правоохранителна агенция. Най-важното нещо в политиката са връзките и услугите, а Пери Уолас разполагаше с връзки. При нормални обстоятелства Пери би отказал на Демарко да му върши черната работа, но тъй като Демарко работеше по проблем, свързан с дъщерята на Махоуни, той неохотно звънна на някакъв полицаи и го помоли да провери Кембъл. Човекът се оказа заместник-началник на полицията във Вашингтон и звънна на Демарко половин час след разговора си с Пери Уолас.

Заместник-началникът, на име Фостър, беше доста раздражен, че трябва да си губи времето с такава дреболия като проверка на нечие досие. Съобщи на Демарко, че Кембъл не е осъждан и че с изключение

на няколко пътни глоби не е имал неприятности със закона повече от двайсет години. Само че преди двайсет години — същата година, когато „Кавълиърс“ бяха изгубили мача за купата „Сайтръс“ — Кембъл бил арестуван за пиянство и нарушение на обществения ред, което не беше покъртителна новина. По онова време обаче го бяха арестували и за възпрепятстване на разследване за убийство, а това беше нещо доста по-сериозно от обикновена младежка лудория.

— Нищо повече — каза Фостър. — Не са му отправени официални обвинения, не е осъден и случаят е прекратен. А от документите, до които успях да се добера, не мога да преценя за какво изобщо става дума. Разполагам само с номера на разследването на полицията в Шарлотсвил и името на детектива, работил по случая. И още нещо. В досието има препратка към друго досие, свързано с някакъв тип на име Ръсел Макграт, арестуван по същото време за почти същите неща, но както ви казах, не се е стигнало до съдебно дело. Изглежда, са ги арестували колкото да ги посплашат, но понеже случаят е отпреди двайсет години, надали някой ще си спомня нещо. Искате ли номерата на случаите и името на детектива?

— Мисля, че да — отговори Демарко и си записа информацията.

После отново се извърна към компютъра си и погледна статията за събирането на отбора по футбол в Шарлотсвил. Ръсел (Ръсти) Макграт също беше в отбора. Един от играчите, прекрачил в професионалния спорт.

Демарко поседя, размишлявайки дали да се обади в полицейското управление на Шарлотсвил, и реши да не си прави труда. Може би щеше да им звънне по-късно, ако възникнеше причина да им се обади, но за момента беше съгласен с Фостър, че най-вероятно би си изгубил времето, ако се опита да намери човек, който да си спомни арест отпреди почти четвърт век.

Погледна часовника си. Наближаваше шест. Време беше да приключва за деня, но точно в този момент звънна телефонът. От фирмата за проверка на кредитните досиета му поднесоха напълно неочаквана новина.

Демарко реши да се срещне с Дъглас Кембъл.

Дъглас Кембъл живееше в Чеви Чейс, Мериленд.

Къщата му беше огромна, с гараж за три автомобила и преден двор с размерите на футболно игрище. Една от вратите на гаража беше отворена и вътре се мъдреше джип лексус, последен модел, който струваше седемдесет-осемдесет хиляди с всички екстри. А според Моли този тип притежаваше и яхта.

От фирмата за проверка на кредитни досиета бяха съобщили на Демарко, че Кембъл има отличен кредитен рейтинг. Всъщност, освен няколкото кредитни карти, по които плащал всеки месец, не дължал нищо на никого. Беше купил къщата си в Мериленд за един милион и седемстотин хиляди долара преди десет години, а вилата му на залива Чесапийк струваше шестстотин хиляди, като нито един от двата имота не беше ипотекиран. Моли му беше казала, че Кембъл получава около сто и петдесет хиляди долара годишно, затова Демарко не проумяваше как човек като него може да притежава всичко това и да няма дългове. Явно имаше или отличен финансов съветник, или много богата съпруга, а Демарко се надяваше случаят да не е такъв. Ако всичко около Кембъл се окажеше законно, това нямаше да помогне на Моли.

Демарко натисна звънеца на входната врата. Отвори му блондинка на четирийсет и няколко години, облечена с бели шорти и розова фланелка. Имаше сладко чипо носле и беше модерно слаба, но кожата ѝ беше загрубяла от прекалено много излагане на слънце без защита. Първото впечатление, което създаваше, беше, че е бивша мажоретка. Сигурно преди двайсет години е била голяма сладурана, но красотата ѝ беше поизбледняла като снимка, оставена дълго близо до прозореца.

— Господин Кембъл вкъщи ли е? — попита Демарко.

— Дъг ли? — попита тя, сякаш леко объркана защо Демарко търси съпруга ѝ в собствения му дом. Както стоеше на прага, жената леко се олюляваше и Демарко допусна, че е пияна. Подказа му го и чашата в ръката ѝ.

— Да — отвърна той.

— А! Ами отзад е, прави барбекю. Ха! — добави тя, като че ли мисълта, че съпругът ѝ готви, е смехотворна. Не в забавния, а в жалкия смисъл. — Защо го търсите? — попита после тя, присвила очи, сигурно заподозряла, че Демарко продава нещо.

— Работя за Конгреса, госпожо Кембъл. Трябва да задам на съпруга ви няколко въпроса във връзка с разследване, което провеждаме в момента.

— Нима? — възкликна тя, но вече беше изгубила интерес и гледаше назад към телевизора в стаята зад гърба си.

Даваха „Ентъртейнмънт Тунайт“, а Нанси О’Дел разпитваше някаква невръстна актриса с тънички като спагети ръце дали не страда от хранително разстройство.

— Да — каза Демарко. — Може ли да вляза?

— Не, адски е разхвърляно. Заобиколете отстрани, ей там, и ще намерите главния готвач. Ха! — възкликна тя отново и затвори вратата.

Демарко заобиколи къщата съгласно инструкциите и видя Кембъл и бъбрековидния басейн зад него. Вътрешният двор, където се намираше, беше покрит с камък, изглежда, гранит, а барбекютото на Кембъл беше толкова голямо, че вътре можеше да се опече глиган.

Както и се очаква от бивш колежански футболен нападател, Кембъл беше едър, висок поне метър и деветдесет и пет. Освен това, пак както и се очаква, повече от двайсет години след активната си кариера беше натрупал излишни двайсет — двайсет и пет килограма. Оредялата му руса коса беше вчесана назад, за да покрие по-голяма част от черепа, а лицето му беше почервеняло от пиене, слънце и липсата на спорт. Върху бермудите и бялата си фланелка беше вързал синя престилка, на която беше нарисуван голям червен омар, легнал по гръб, с хиксове вместо очи. На барбекютото си за две хиляди долара Кембъл печеше два хотдога.

— Господин Кембъл? — повика го Демарко.

— Аха... — отвърна Кембъл. — Какво?

— Съпругата ви ми каза да дойда отзад. Казвам се Демарко. Работя за Конгреса и трябва да поговоря с вас.

— По това време?

Беше едва седем вечерта.

— Да — потвърди Демарко. — Когато става дума за дъщерята на високопоставен демократ от Камарата, хора като мен работят извънредно.

— А, значи става дума за Моли — поклати Кембъл голямата си глава. — Много жалко за нея. Наистина не мога да повярвам.

— И толкова по-добре, господин Кембъл. Защото никой друг не вярва.

— Е, онази служителка от Комисията със сигурност вярва. Боже, никак не би ми се искало да погне мен.

— Ще споделя с вас една малка тайна, господин Кембъл — каза Демарко. — Комисията знае, че през последните двайсет години някой от „Рестън“ издава вътрешна информация. С други думи, много преди Моли Махоуни да започне работа.

Обаче вие сте били там през цялото време.

— Шегувате се — каза Кембъл.

Демарко просто го гледаше.

— Ей, ама къде са ми обноските! — сепна се Кембъл. — Искате ли нещо за пиене?

— Не — отговори Демарко.

— Е, аз ще си приготвя питие. Веднага се връщам.

Кембъл не реагира уместно на твърдението на Демарко, че в компанията му се върши нещо престъпно. Отнесе се прекалено нехайно. Не се изненада особено. Не възрази разпалено. Държа се странно.

Демарко погледна през двойната стъклена врата, през която се влизаше от вътрешния двор в кухнята на Кембъл. Домакинът си приготвяше питие, навел глава и с гръб към жена си, мъчейки се да не ѝ обръща внимание, докато тя правеше резки и гневни жестове зад гърба му и нареждаше нещо.

Двама пияници с нещастен брак, помисли си Демарко.

Кембъл се върна при басейна с джин тоник в ръка. Отпи голяма глътка и обърна сандвичите върху грила. Жарта беше твърде силна и бургерите вече бяха почернели.

— Съпругата ви работи ли, господин Кембъл?

— Не, Освен ако не наричате работа блъскането на топката за тенис — отговори Кембъл. — Както и да е, какво общо има работата на жена ми с...

— Май не се смутихте особено, когато ви казах, че Комисията от двайсет години се опитва да открие престъпник в „Рестън Тек“.

— Разбира се, че се изненадах — отговори Кембъл, — обаче дори да става нещо такова, аз със сигурност не знам нищо по въпроса.

— Според Моли не е така.

— Какво искате да кажете?

Време беше за тлъстата лъжа на Демарко.

— Моли е чула телефонен разговор между вас и друг човек през две хиляди и... Е, няма да влизам в подробности — ще ги запазим за съдебния процес, — но когато от Комисията научат онова, което знае Моли, отново ще насочат вниманието си към вас и този път ще открият нещо.

— Да не искате да кажете, че Моли ме е обвинила, че съм направил нещо незаконно? Е, ако е така, това са пълни глупости и тя просто се опитва да отклони следата от себе си. И още нещо, приятел: разговорът ни приключи. На секундата. Няма да обеля нито дума повече без адвоката си.

— Знаем, че имате партньор, и...

— Партньор ли? Вие за какъв се...

— И когато Кей Кайзър чуе каквото има да й казва Моли, ще открие кой е партньорът ви.

— Какви ги дрънкате, по дяволите?

— Знаете ли как правителството печели повечето си дела, господин Кембъл? Като привлича на своя страна някой от замесените. „Уърлд Ком“, „Енрон“, Мадоф — във всички тези случаи някой минава на страната на правителството и издава какво са вършили останалите. А причината някой да изяви подобно желание е, че получава имунитет. Номерът е да си първият, който мине на отсрещната страна. Ако чакате обаче, някой друг ще проговори преди вас и после не ви остава друго, освен да лежите в затвора. Във вашия случай, във федерален затвор.

— Това е възмутително! Разкарайте се от дома ми — гневно кресна Кембъл.

В друг случай Демарко би се притеснил с оглед ръста на противника, обаче Кембъл не само беше пиян, а и изглеждаше доста глупаво с престилката, изопнатата върху коремчето му.

Демарко не помръдна.

— Мисля, че се простирате доста извън чергата си, господин Кембъл. Няма как да си позволите тази къща, вилата на морето, яхтата и колите, ако не сте затънали до шия в дългове. Обаче аз ви проверих и се оказа, че не дължите нито цент.

— Голяма наглост е да проверявате кредитния ми рейтинг. Само почакайте адвокатите ми да научат. Знам си правата. Няма значение дали работите в Конгреса — не можете да ме разпитвате, без адвокатът ми да присъства.

— Разбира се, че мога. Не съм полицай. Аз съм просто човекът, който ще отърве Моли Махоуни. Ако това означава да вкарам вас в затвора за двайсетина години, така да бъде.

— Изобщо не разбирам какви ги дрънкате! — кресна Кембъл. — Не съм направил нищичко...

— Бургерите ви ще изгорят, господине. И помнете ми думите: само първият, който мине на отсрещната страна, отървава кожата. Ето визитката ми. — Демарко остави картичката с името и телефонния си номер с лицето надолу върху масата на двора.

И да ти е сладко, скапаняко.

Махоуни си поръча „Уайлд Търки“ с много лед и огледа бара на хотел „Хей Адамс“. О, страхотно! В ъгъла един републикански сенатор седеше заедно с Рей Суарес от новините на Пи Би Ес. През три маси беше помощникът на началника на президентския кабинет и разговаряше с един от адвокатите на Белия дом — Махоуни се запита дали не предстои и някой от Белия дом да бъде обвинен, — а на бара седеше една помощник-секретарка от Държавния департамент. Жената галеше ръката на някакъв мъж, който не ѝ беше съпруг и изглеждаше с десетина години по-млад от нея. В друг случай този факт би изострил интереса на Махоуни, но не и тази вечер.

Страшно неприятно му беше да се среща с Престън Уитман на място, където целият политически елит на Вашингтон идваше да хапне и пийне, но Уитман съзнаваше, че ще е допълнително предимство да бъде забелязан на среща с Махоуни на публично място. Затова се възползваше докрай от положението.

Махоуни имаше чувството, че е похитен.

Уитман най-накрая се появи, а закъснението му само подсили растящото раздразнение на Махоуни. Удостои конгресмена с усмивката си в стил „Лиъм Нийсън“ и махна весело на някой друг в помещението, после се приближи до масата. Докато сядаше, едното му голямо стъпало се блъсна в някой от краката на масата и едва не разля питието на Махоуни. С периферното си зрение Махоуни забеляза как помощникът на началника на президентския кабинет и Суарес са вперили погледи в него. *Проклятие.*

Уитман си поръча питие и каза:

— Благодаря ви, че се съгласихте да се срещнем, сър, и обещавам да не ви губя времето. Помолих ви да се видим, защото един клиент, когото представлявам, има желание да помогне на дъщеря ви.

— Искате да кажете, да помогне за свалянето на скалпелите обвинения срещу нея.

— Ами... не точно.

— Тогава какво правим тук, по дяволите? — изрева Махоуни.

Ако тази среща не беше свързана с проблемите на Моли със закона, Махоуни щеше да провеси Престън Уитман за топките.

— Сър, представлявам някои хора от сферата на развлекателните игри... — поде Уинстън.

— От сферата на развлекателните игри? Тоест хазарт?

— Не само от сферата на хазарта, сър. Той е само малка част. Развлекателната индустрия е свързана със забавления, настаняване, ресторанти, магазини на дребно. Осигуряват работа — профсъюзна работа — на хиляди хора.

— По дяволите, какво общо има това с дъщеря ми?

Уитман се намръщи и поклати глава, сякаш нещо дълбоко го бе наранило.

— Господин конгресмен, дъщеря ви дължи на един от моите клиенти, казиното „Атлантик Палъс“ в Атлантик Сити, повече от сто хиляди долара.

Махоуни цял живот играеше политически покер и лицето му остана безизразно, но му идеше да повърне.

— Освен стоте хиляди долара, които Моли трябва да върне на клиента ми, тя дължи още сто хиляди долара по кредитни карти. Допускам, че КЦКФБ знае за положението с кредитните карти, но задължението ѝ към казиното е известно единствено на нея и на моя клиент.

— Да минем направо на въпроса — подкани го Махоуни. — Какво искате?

— Клиентът ми иска да намери някакъв начин да разреши проблема, сър.

— Какво има да се разрешава? Дъщеря ми му дължи пари, ще му ги върне и толкова.

— Е, в случай че тя не може да го направи, клиентът ми смята, че би могъл да помогне — каза Уитман.

— О, да. И как?

— Смята, че би могъл да... ами да консолидира дълга ѝ... да плати на компаниите по кредитните карти и после да ѝ предложи много щедра лихва.

— Колко щедра?

— Два процента.

— Само два? — попита Махоуни, без да се опитва да прикрива скептицизма си.

— Да, сър. Което със сигурност е по-добре от осемнайсет до двайсет процента, колкото вземат компаниите по кредитните карти. Нещо повече, клиентът ми би бил склонен да отсрочи плащането на дълга за известен период, да кажем, три месеца, ако това ще помогне. Как ви звучи, сър?

— Звучи ми примамливо, Уитман. А сега ми обясни какво се иска от мен, за да се случи всичко това.

— Опасявам се, че не мога да го направя, сър. Клиентът ми настоява да се срещне с вас. Смята, че е най-добре да няма замесен посредник. И според мен има право. Всички се стараем да не накърним правото на личен живот на Моли.

— Това заплаха ли е? — попита Махоуни, но си даде сметка, че говори твърде силно, затова снижи глас. — Да не искате да кажете, че ако откажа да се срещна с този тип, ще си развържете езика пред пресата?

Медийното отразяване на ареста на Моли беше всъщност доста кротко. Пресата и телевизиите съобщиха новината за задържането ѝ — със снимки, разбира се, — имаше материали и на следващия ден, но след това медиите се насочиха към по-интересни новини. За щастие на Моли, в деня след ареста ѝ поредната холивудска знаменитост беше успяла да се натъпче с достатъчно кокаин, за да се самоубие, а съпругата на президента по време на официална вечеря бе направила някакъв коментар за робския труд, който вбесил китайските гости. Обаче ако проблемите на Моли с хазарта се разчуеха, новините щяха да гръмнат, а заради себе си и за благо на дъщеря си Махоуни не искаше това.

— Не, разбира се — отговори Уитман. — Никога не бих разговарял с медиите за нещо, което засяга член на семейството ви.

Как ли пък не, мазен негоднико, помисли си Махоуни, но не го каза на глас. Пресуши питието си и сдъвка леда от чашата. Представи си, че троши костите на Престън Уитман. Накрая заговори:

— Налага се да откажа. Мога да платя няколкостотин хиляди долара, затова не се нуждая от заем, нито от среща с клиента ви. А ако медиите научат, че дъщеря ми играе хазарт, така да бъде. Случи ли се обаче, животът ви в този град, господин Уитман, ще стане истински ад.

Няма да успеете да се докопате дори до портиер на Капитолия, камо ли да получите достъп до политик.

Махоуни се усмихна самоуверено, все едно нямаше ни една грижа на света. Обаче всъщност беше излъгал Уитман. При сегашното му финансово положение може би нямаше да му бъде лесно да осигури двеста хиляди долара.

— А, господин конгресмен — обади се Уитман, — боя се, че проблемът на Моли е по-голям от тези двеста хиляди долара. Много по-голям.

Махоуни се намръщи.

За бога, Моли, какво си направила!

16

Когато Алис влезе в ресторанта, Демарко така се изуми, че зяпна.

Алис беше ниска, с едър бюст и почти на петдесет. Когато Демарко я видя за последен път, косата ѝ беше боядисана в платиненорусо и тя тежеше към седемдесет и пет килограма. Жената, която сега вървеше към масата, имаше коса с цвят на мед, която идеално опасваше тясното ѝ лице, и тежеше вероятно към петдесет и пет килограма. Имаше и още някаква промяна в лицето — челюстта ѝ беше някак по-категорично очертана.

— Боже! Изглеждаш чудесно — каза Демарко, след като тя седна.

— Така се отразява разводът — отговори Алис, видимо доволна от реакцията му. — След двайсет и две години най-накрая се разведох с негодника, направих си лифтинг, записах се на фитнес и в група за отслабване. Освен това си имам гадже, един сладък дребен никарагуанец, който живее на моята улица. Мисля, че иска да се ожени за мен, за да получи гражданство, но пет пари не давам. В леглото е същински тигър.

Демарко се намръщи на последните ѝ думи. Не искаше да чува за сексуалния живот на Алис.

— Ами ти, Демарко? Ожени ли се?

— Не.

— Имаш ли приятелка?

— В момента не. Излизах с една жена, която работеше за ЦРУ, обаче я прехвърлиха в Афганистан. Всъщност сама помоли да я прехвърлят там.

— Защо? Изневеряваше ли ѝ?

— Не, тя просто... Не, не ѝ изневерявах.

Алис поклати глава.

— Колко сериозни приятелки си имал, откакто те познавам, след развода?

Наложи се Демарко да се позамисли.

— Три — отговори той.

— Три... и още си сам. Какво ти става?

— Нищо не ми става.

— Е, нещо не е наред. Трябва ти съпруга, Демарко. Ти си мъж, който се нуждае от... От напътствия.

— Не се нуждая. Няма значение. Донесе ли каквото те помолих?

Освен че му даваше нежелани съвети за личния живот, Алис работеше в телефонна компания. Беше я срещнал по време на една от първите задачи, които изпълняваше за Махоуни, но откакто се запозна с Нийл чрез Ема, рядко му се налагаше да търси помощта ѝ. А тя му помагаше, защото той ѝ плащаше, разбира се, а и защото го харесваше по един вбесяващ начин, като по-голяма сестра.

— Да — отвърна Алис.

Демарко искаше да узнае дали Кембъл се е обаждал на някого след неговото посещение миналата вечер, а Алис можеше да му даде информацията благодарение на работата и контактите си. Демарко смяташе, че ако Кембъл наистина е вътрешният човек в „Рестън“, би трябвало да има партньор, както бе изтъкнала Ема — партньор, който прави инвестициите въз основа на информацията, осигурена му от Кембъл, и после покрива следите. Демарко се надяваше, че след като излъга Кембъл относно Моли Махоуни, той ще се паникьоса и ще се обади на партньора си, ако изобщо имаше партньор и вършеше нещо незаконно. Демарко предизвика Кембъл единствено защото той явно живееше доста по-разточително от възможностите си и заради телефонния разговор, който Моли беше чула преди две години и който можеше да се окаже напълно невинен. Но го предизвика и по една допълнителна причина — просто не се сещаше какво друго да предприеме.

— Снощи в седем и трийсет и пет Кембъл се е обадил в магазин за алкохол във Вашингтон, който прави доставки по домовете — съобщи му Алис.

— Мамка му! — изруга Демарко. Дотук с гениалния му план.

— В седем и петдесет и две се е обадил на мобилен телефон, принадлежащ на човек на име Ръсел Макграт. Макграт живее в Мъртъл Бийч, Южна Каролина.

— И на никой друг? Само на Макграт и на магазина за алкохол?

— Не. Нито снощи, нито тази сутрин от домашния си телефон.

— Благодаря ти, Алис. Какво да ти поръчам за закуска?

— Много ми се ядат няколко палачинки с боровинки, полети обилно с кленов сироп, обаче съм си купила ново бельо за нисичкия си латино любовник, затова ще пия едно кафе и ще изям половин грейпфрут. А докато хапваме, искам да ти разкажа за една моя приятелка. Има две деца, обаче...

— О, страхотно.

— Не, изслушай ме. Децата са близначки, в гимназията са и догодина заминават да учат в колеж. На практика са големи и все едно вече са напуснали къщата.

— Колеж ли? А тя на колко години е?

— Родила е много млада. Доста по-млада е от теб. Искаш ли да ти покажа снимка?

— Не, няма нужда.

Алис не му обърна внимание и извади мобилния си.

— Снимах я онзи ден, докато бяхме във фитнес залата.

Тя подаде телефона на Демарко.

— Охо! — възкликна той, когато видя снимката.

— Да, точно това очаквах да кажеш! Предупредих я, че може да й звънеш.

— Какво си й казала за мен?

— Че си свестен, но просто се нуждаеш от напътствия.

След като закуси с Алис — и взе телефона на приятелката й, макар да не беше решил дали ще й се обади — Демарко отиде в кабинета си. Време беше да провери Ръсел Макграт.

Фостър, заместник-началникът на градската полиция във Вашингтон, беше казал на Демарко, че когато арестували Дъглас Кембъл преди двайсет и четири години, с него прибрали и Ръсел Макграт. Макграт бил съотборник на Кембъл в университетския футболен отбор. Затова Демарко пусна в Гугъл името на Макграт — вече беше станал голям специалист по интернет търсачките — и научи, че Макграт бил привлечен като лайнбекър от нийоркските „Джетс“, играл около година, но футболната му кариера приключила една прекрасна неделя, когато бил блъснат от огромен нападател, който съсипал дясното му коляно.

Защо след заплахите на Демарко обаче Дъглас Кембъл ще звъни на старо приятелче от футболния отбор? Демарко съзнаваше, че сигурно е предубеден, но му беше трудно да си представи, че бивш футболен играч е мозъкът зад измама с търговия въз основа на вътрешна информация. Обикновено футболистите не са такива умници и със сигурност не завършваха икономика или бизнес. Но пък може и да беше предубеден само защото ставаше дума за типове, чиито вратове бяха по-дебели от тези на обикновените хора.

Погледна към жълтите листове в ъгъла на бюрото си, където си беше нахвърлял информацията за ареста на Кембъл и Макграт отпреди две десетилетия, и видя името на служителя, който ги беше арестувал.

Отне му почти час да издири пенсионирания полицейски инспектор от Шарлотсвил Дейв Тори.

Демарко се представи на Тори като адвокат — което си беше вярно — и му каза, че работи с КЦКФБ по случай, свързан с търговия на вътрешна информация, което също си беше донякъде вярно.

— Съзнавам, че вероятността е съвсем малка, инспекторе, но вие сте арестували защитника от футболния отбор на Вирджинския университет Дъглас Кембъл и друг играч на име Ръсел Макграт преди повече от двайсет години и се питам дали не си спомняте случая.

— Помня го, и още как — изненадващо възкликна Тори. — Такива гадости ми се изсипаха на главата, след като арестувах тия глупаци, че никога няма да го забравя.

— Разкажете ми.

— Някакво хлапе, Джими Суит, паднало или било хвърлено от прозореца на спалното помещение и умряло, а Кембъл и Макграт лъжеха за случилото се.

После Тори обясни. През онази година отборът щял да се бори за купата „Сайтърс“, а Джими Суит бил в резервите на „Кавълиърс“. Тори бил на нощно дежурство, когато някой съобщил на деветстотин и единайсет за момче, паднало от прозореца на спалните на четвъртия етаж, и изпратили него.

— Когато пристигнах, Суит лежеше на тротоара, мозъкът му се беше разлетял навсякъде, а тъпаците от охраната на колежа бяха задържали в стаичката си тия три хлапета.

— Какво искате да кажете? — попита Демарко.

— Как какво, наемниците на колежа бяха оставили и трите хлапета в една стая сами за половин час, така че са разполагали с предостатъчно време да се наговорят. Разбирате ли?

— Да — отговори Демарко, — обаче споменахте три момчета. Според моята информация сте арестували само двама.

— Така е, арестувах само Макграт и Кембъл. — Преди Демарко да успее да попита защо, Тори продължи: — Както и да е, след като направих оглед на тялото, се качих в спалното помещение, откъдето беше паднал Суит. Беше стара сграда — събориха я преди десетина години, — с големи прозорци на панти, а прозорецът в онази спалня беше съвсем скапан. Суит беше едро момче, над метър и деветдесет и пет, повече от сто килограма, така че си представих как се е препънал и е полетял през този стар прозорец, обаче не можех да си обясня положението на тялото. Ако се беше спънал, тялото би трябвало да е точно под прозореца. А не беше. Беше на тротоара, на около метър и половина по-нататък. Искам да кажа, че му е трябвал някакъв... подтик, за да изхвърчи през прозореца и да се приземи където беше паднал, следователно или се беше затичал към прозореца и се беше хвърлил, или е бил блъснат и дори хвърлен през прозореца.

— Смятате, че тези хлапета са го убили?

— Не, никога не съм си помислял, че са го убили. Поне не умишлено. Онази вечер Макграт и Кембъл бяха пияни, много пияни, а когато по време на аутопсията лекарят изследва кръвта на Суит, се оказа, че е напълно трезвен. Според мен е станало следното: футболистите — до един едри момчета — са се сборичкали, на шега, и някой от двамата, Кембъл или Макграт, случайно е бутнал Суит през прозореца. Обаче и двамата отричаха. Твърдяха, че той се спънал в някакви книги на пода и паднал.

Е, усещах, че ме лъжат, но не беше само това. Как се държаха само. Беше им мъчно, че Суит е умрял, но за нищо на света нямаше да се признаят за виновни и да се забъркат в неприятности със закона. И понеже през онази година отборът най-сетне щеше да играе за купата, хлапетата си въобразяваха, че са хванали Господ за шлифера. Смятаха, че каквото и да са направили, университетът ще ги защити — и се оказа, че имат право.

Въпросът е, че като не ми казаха истината, аз се вбесих и ги арестувах. Щракнах им белезниците и ги обвиних в пиянство и нарушаване на обществения ред, колкото да ги стресна, обвиних ги във възпрепятстване на разследване за убийство и ги натиках в ареста. Обвинението във възпрепятстване издишаше, обаче те бяха млади, глупави и пияни, а аз реших, че съм ги уплашил достатъчно, за да бъдат откровени с мен. Исках само да разбера истината.

— Е, бяха ли откровени?

— Не. Университетът, който е може би най-големият работодател в Шарлотсвил, прати адвокат да притисне шефа ми някакви си двайсет минути след като ги арестувах. Адвокатът ясно ми даде да разбера, че ако прецакам шансовете на Ръсти Макграт да играе за купата, с шефа ми можем да започнем да си търсим нова работа. Кембъл беше играч на средно ниво, може би дори под средното, но Ръсти Макграт беше голяма работа. Всички знаеха, че ще става професионалист, затова треньорът на „Кавълиърс“ искаше хлапакът да излезе от ареста още същата нощ и да бъде готов за тренировката на следващия ден. Адвокатът заяви, че случилото се със Суит е само трагичен инцидент и че не съм имал никакво право да се държа като някакъв щурмовак. Шефът ми дръпна едно конско и аз ги пуснах още преди да разбера какво се е случило всъщност. И още съм бесен.

— Защо не арестувахте третия младеж?

— Защото беше напълно превъртял. Не спираше да реве, да се тресе и да повръща, а аз изобщо не разбирах какви ги дрънка. Изглежда, беше в шок и дори помолих един от парамедиците в линейката да му даде някакво успокоително. Искам да кажа, че хлапето дотолкова не беше на себе си, че дори не се опитах да го разпитвам, а се съсредоточих върху Макграт и Кембъл. Мислех да се върна по-късно и да поговоря с него, след като се успокои, обаче шефът ме предупреди, че ако направя нещо, което да застраши шансовете на отбора за този мач, ще раздавам глоби за паркиране до пенсия.

— И третото момче ли беше футболист?

— Не, той беше просто някакъв дребен смотаняк и това е другата причина да не му обърна особено внимание. Не беше достатъчно едър, че да хвърли Джими от прозореца. Ако беше в отбора, сигурно щях да запомня името, а в момента ми се губи. Обаче Джими падна от

неговата спалня и това също ме изненада. Това хлапе — как му беше името, мамка му — не беше от онези, с които ще се размотават футболисти.

— Тогава какво са търсели в стаята му?

— Според Макграт... то само той говореше през цялото време... било най-обикновено колежанско събиране. Нали разбирате, всички се напиват, обикалят по стаите, закачат се помежду си и някак се озовали при... Претър! Така се казваше! Ричард Претър!

Подобният на кутийка кабинет на Демарко — без прозорци, с лоша вентилация и климатик, който не работеше от години — беше място, в което той прекарваше възможно най-малко време. Преди няколко години земетресение беше разтърсило Вашингтон — 5,9 по скалата на Рихтер — и беше повредило монумента на Джордж Вашингтон, а Демарко през цялото време беше стоял в кабинета си. През онзи ден беше сигурен, че ще умре. Знаеше, че Статуята на свободата на купола на Капитолия, която тежеше шест хиляди и осемстотин килограма, ще пропадне през изрисувания таван на Ротондата, после ще се продъни през още два етажа и ще се стовари право върху главата му.

След земетресението той не можеше да прекара повече от няколко часа в клаустрофобичното си работно пространство, без да излезе за глътка чист въздух. Всъщност се чудеше дали не е развил лека форма на посттравматичен стрес, но се въздържаеше да сподели страховете си с някого, за да не го помислят за лигльо. Сега излезе навън, застана срещу Конгресната библиотека и взе да се закача с един стар служител от охраната на име Лиъри. Демарко се ужасяваше от мисълта, че Лиъри и събратята му са последната отбранителна линия между него и терористите.

Кой знае защо, с Лиъри се заговориха за „Редскинс“. Имаха разногласия по много въпроси, но за едно бяха единодушни: Били Килмър вероятно беше най-добрият куотърбек, който е имал отборът. Килмър имаше къси крака и коремче — всъщност приличаше малко на Лиъри — и изобщо не можеше да тича или да хвърля, но... човече, този тип печелеше мачове.

Демарко се върна в кабинета си — неохотно като къртица, която се прибира в дупката си — и пусна в търсачката името на Ричард Претър. Започваше да си мисли, че в търсенето по интернет прилича на Били Килмър — бавен, но ефективен.

Ричард Претър живееше в Манхатън.

Ричард Претър беше финансов консултант.

Демарко не знаеше с какво точно се занимава един финансов консултант, но най-сетне бе намерил човек, свързан с Дъглас Кембъл, който вероятно знаеше как да използва вътрешна информация, за да спечели много пари. Коего събуди у него желание да възкликне нещо глупаво като „опалянка“.

И го направи.

Демарко отдели още един час да събира информация за Претър, опитвайки се да го свърже с помощта на интернет вълшебството пряко с „Рестън Тек“ или със случаите на търговия въз основа на вътрешна информация. Интернет не свърши работа. Той се нуждаеше от Нийл. Реши да сложи точка за деня и да отиде някъде, където има слънце и въздух, хора и алкохол, а може би, когато стигнеше там, щеше да звънне на хубавата приятелка на Алис. И тогава в главата му изникна коментарът на Кей Кайзър за Моли Махоуни.

На въпроса му какъв мотив би могла да има Моли да извърши престъпление, Кайзър бе отговорила: *Трябва да опознаете клиентката си по-добре, Демарко.* Какво имаше предвид тя?

После се замисли за начина на живот на Моли.

И си каза: *О, мамка му!*

Демарко се обади в кабинета на Махоуни, получи номера на социалната осигуровка на Моли, после звънна на компанията, осъществила проверката на кредитния рейтинг на Дъглас Кембъл. Помоли ги да направят същото и с младата Моли Махоуни.

Трийсет минути по-късно научи, че Моли е затънала в дългове до шия. Имаше четири кредитни карти и всяка беше с изчерпан лимит, а тя просто плащаше минималните вноски по задълженията си. Често закъсняваше с наема си, с режийните, със сметката си за телефона. Демарко най-сетне проумя и защо тя живее в такава дупка: само това можеше да си позволи. Мотивът на Моли Махоуни да извърши

престъпление не беше алчност, а нужда. Ако много скоро не получеше отнякъде солидна сума в брой, щеше да се наложи да живее в колата си.

Но за какво беше харчила парите? Трябваша му извлеченията от кредитните ѝ карти или просто трябваше да направи най-простото нещо и да я попита какво става, по дяволите.

Той набра номера и попадна на гласовата ѝ поща.

— Моли, обажда се Джо Демарко. Обади ми се веднага щом получиш това съобщение. — Той замълча и добави: — Моли, трябваше да кажеш на някого.

— Добре, добре, идвам, за бога!

Дени Рийд беше на петдесет и две. Носеше сандали, черни чорапи, сини бермуди и червена фланелка без ръкави, от която се показваха две кльошави ръце. Навремето бившата му съпруга му казваше, че не трябва да носи ризи без ръкави, защото ръцете му приличали на онези тънки балони, които уличните артисти огъвали във формата на дакели. Бившата му жена беше зловна кучка с остър език.

Дени рязко отвори вратата с намерението да викне: „Какво ти има бе, човек, че си залепнал за звънеца?“, но после видя кой е на верандата.

— А, здрасти, Гюс. Как я караш? Радвам се да те видя. Ще влезеш ли?

Гюс Амато се взря изпитателно в Дени, после застана на сред дневната му и огледа къщата. Двуетажната постройка в Кейп Код гледаше към Оушън Сити, Ню Джърси. Нямахме почти никакви мебели. Единствените вещи в стаята бяха голямо кресло, евтин телевизор и стойка за телевизор, която Дени използваше за масичка. Трапезарията беше съвсем празна, по стените нямаше дори една снимка. Дени беше изгубил почти всичките си вещи на импровизирана гаражна разпродажба, за да не му отнемат колата.

— Искаш ли нещо за пиене? — попита Дени гърба на Гюс. — Нямам алкохол, обаче имам малко пепси.

Гюс се обърна с лице към него.

— Видях табелата на моравата, Дени. Сигурно това означава, че още не си продал къщата.

— Да, ама ще я продам. Просто ми трябва още малко време. Мисля да сменя агента за недвижими имоти и да намеря някой, който наистина си разбира от работата.

— Къщата е ипотекирана, нали? — попита Гюс.

— Аха. Не беше, когато се нанесох, ама знаеш...

— Значи трябва да направиш доста изгодна сделка, за да си разчистиш сметките с нас.

— Ще я направя — увери го Дени. — Пазарът в момента е малко муден, но ще се раздвижи. Просто ми дай малко време.

— Как изобщо се сдоби с тази къща? Май преди време ми каза, но съм забравил.

— От брат ми — отговори Дени. — Беше лятната му къща. Винаги се е държал толкова гадно с мен, че когато ми я завеща, не можах да повярвам.

Гюс се засмя.

— Сигурно се е държал гадно, защото все си му искал пари назаем.

Дени нямаше какво да възрази.

Гюс се запъти към кухнята, а Дени се помъкна подире му.

— Колко време лежа последния път, когато те прибраха на топло?

— Моля? — попита Дени. — За затвора ли говориш?

— Да. Колко време лежа последния път?

Кухненските шкафчета над плота бяха със стъклени вратички и вътре се виждаха само две чинии, три чаши и една-единствена чаша за кафе. В мивката имаше още една стъклена чаша и чаша за кафе. Други съдове нямаше и на Дени му се прииска шкафчетата да бяха с обикновени вратички, та Гюс да не вижда нещата му.

— Осемнайсет месеца — каза Дени. — Ама изобщо не трябваше да влизам. Проклетият адвокат...

— За какво те прибраха? Нещо с кредитни карти, нали? Май беше свалял номера на кредитни карти от интернет, а?

— Дааа... Тогава ми трябваха пари.

Гюс се изхили.

— Тъпанари такива, никога не си вземате поука.

Дени и на това не можеше да възрази.

Гюс отвори хладилника. Наполовина празен буркан с желе, две кутийки пепси и мазна картонена кофичка от „Кей Еф Си“. Поклати глава на жалката гледка и затвори вратата.

— И си излежа присъдата нормално, нали?

— Какво искаш да кажеш?

— Ами не си превъртял, не си се опитал да си срежеш вените, нищо такова, нали?

— Не.

Гюс се усмихна.

— Значи си бил нечия кучка още от първия ден, а?

— Ей! Не съм бил...

— Дени, не ми пука. Вътре човек прави каквото трябва. Бил съм там. Разбирам.

— Защо ме разпитваш за...

Гюс пристъпи към Дени и го принуди да отстъпи назад, така че кльошавият му задник почти се допря в печката.

— Дени, Тед Алън е решил да ти позволи да задържиш къщата и...

— Моля?

— Господин Алън няма да ти вземе къщата, Дени. Ще зачертае дълговете ти, включително лихвата, така че да не се налага да продаваш къщата.

Ставаше дума за убийствената лихва, която Дени плащаше върху заема от Тед Алън — почти същата като лихвата на онези копелета от „Виза“.

— И защо? — недоумяваше Дени.

— Защото ще му направиш услуга.

— Каква услуга?

Гюс му обясни.

— Няма начин! Няма начин, мамка му! Кажу на господин Алън, че другата седмица ще продам къщата. Кълна се в Бога, ще го направя. И ще му върна всичко.

Гюс кимна, все едно беше съгласен с Дени, после го удари в гърлото — отсечен рязък удар, при който десният му юмрук се плъзна само петнайсетина сантиметра.

Дени се строполи на пода в кухнята. Лежеше, притиснал с ръце гърлото си, риташе, мяташе се като риба на сухо и повтаряше:

— Га, гааа, гааа.

Не можеше да диша и се мъчеше да напълни дробовете си с въздух, но не можеше да се успокои и дишаше накъсано и плитко.

Гюс се приведе над лицето му.

— Дени, като ти казах, че ще направиш услуга на господин Алън, не съм те питал дали искаш или не.

Махоуни бавно тръгна по крайбрежната алея на Атлантик Сити.

Мина покрай шантавия магазин „Риплис Билийв Ит Ор Нот“ и мястото, където някога беше старият кей, покрай магазинчетата за сувенири, където продаваха фланелки и гумени зарчета, и покрай улични сергии за сладкиши, пържени в огромни тави с мазнина. Чайките, които кълвяха отпадъците, се разбягваха пред него. Подмина някакъв тип, който дърпаше рикша с двойка дебелаци, устремени към бюфета на следващото казино, където им предлагаха да се натъпчат на корем.

Махоуни мразеше Атлантик Сити.

Носеше червено непромокаемо яке и старо спортно горнище на „Пейтрийтс“, тъмносин памучен панталон и маратонки. Беше нахлупил ниско бейзболна шапка с емблемата на „Ред Сокс“ и тя частично скриваше лицето му. Така се обличаше, когато Конгресът не заседаваше и той си беше у дома, в Бостън, разхождаше се из Бек Бей и се отбиваше из кварталните заведения за някоя и друга бира.

Харесваше Бек Бей, особено през есента, когато във въздуха се долавяше хладна свежест, дърветата ставаха пъстри, а отборът на Харвард гребеше в река Чарлс.

Бостън му липсваше, особено днес.

Казиното „Атлантик Палъс“ беше по-голямо от пирамидата в Гиза и по-лъскаво от нюйоркски сводник. Докато го прекосяваше, Махоуни оглеждаше играчите, приведени над картите си по масите за блекджек. Когато показваха казина по телевизионните реклами, всички играчи бяха млади и красиви, ухилени до уши, смееха се, все едно си прекарват страхотно. Някои от хората, които виждаше тук, бяха млади, но много повече бяха пенсионерите с прошарени коси, докарани с автобуси от Ню Йорк и Филадельфия, и нито един — бил той стар или млад — не беше особено красив. Още по-малко пък имаха щастлив вид. Седяха с мрачни, напрегнати и безрадостни изражения и се

надяваха — молеха се, — че следващата карта, която получат, няма да ги разори. Да, голямо забавление е хазартът, няма що.

Махоуни се представи на охраната и каза, че има среща с Тед Алън. Личеше си, че служителят не вярва човек, облечен като Махоуни, да има среща с шефа на казиното, но учтиво го попита за името.

— Кажете просто, че съм бащата на Моли — каза Махоуни.

Не се учуди, че охраната не го разпозна, и това не се дължеше на половинчатата му дегизировка. От десетилетия беше на политическата сцена, снимаше се с президенти на пресконференции, явяваше се по телевизията, да не говорим, че вече сам не помнеше колко години бе заемал поста председател на Камарата, но съзнаваше, че половината хора в страната не следят политиката достатъчно отблизо, за да го разпознаят. По дяволите, половината граждани на държавата дори не си правеха труда да гласуват.

Пет минути по-късно въведоха Махоуни в превърнат в кабинет пентхаус. През прозорците на изток се виждаше океанът, но не и грозният квартал с евтини жилища под наем на запад. Сигурно се намираще достатъчно високо, за да види Англия при ясно време.

Тед Алън се оказа хубав младеж с рижаворуса коса и изсечени черти. Представи му се като изпълнителен директор на „Индиго Гейминг“. Махоуни трудно можеше да си представи как някой изобщо е направил този нахакан хлапак шеф на каквото и да било.

— Искате ли нещо за пиене, сър? — попита Тед.

— Не — отговори Махоуни. Искаше, направо се нуждаеше от едно питие, обаче нямаше да пие с този тип. — Държа да чуя какво имате да ми казвате за дъщеря ми, и то бързо.

— Добре — каза Тед. Направи кратка пауза и продължи: — Моли ми дължи, тоест дължи на казиното, сто и девет хиляди долара.

Махоуни не продума — Престън Уитман вече му беше съобщил този факт.

— Тя обича да играе на зарове. Не е точно женска игра, но... — Тед направи жест в смисъл „всеки си има вкус“. — Беше ни редовна клиентка около година, добра клиентка, затова, когато един ден дойде при мен и ме помоли да увелича кредита ѝ, а също и предвид на това кой е баща ѝ, аз реших да удовлетвори молбата ѝ. Сега не го преценявам като едно от умните си решения.

Глупости, помисли си Махоуни, не тя беше отишла при тоя фукльо, негова е била идеята. Забелязал е, че губи и че парите й свършват, и е предложил на Ева ябълката. Направил го е тъкмо защото е знаел кой е Махоуни. Подобно на повечето хора Тед Алън смяташе, че Махоуни е богат, а в момента това не отговаряше на истината. Тед явно бе решил, че Махоуни ще плати дълга на дъщеря си, за да избегне скандала, и той вероятно така и щеше да постъпи. Щеше някак да събере парите, ако знаеше за проблема й.

— Сто хиляди са доста пари — отбеляза Тед, — но не са непреодолимо препятствие. За съжаление, Моли доста усложни проблема си.

— Как по-точно? — На Махоуни му идеше да зашлеви този тип.

— Когато ми съобщи, че не може да плати дължимите сто хиляди, аз я уведомих, че ще обсъдя положението с вас, при което тя ми отправи предложение.

— Предложение ли?

— Да. Каза ми, че разполага с информация за определени акции — акции на компания, производител на акумулатори — и че ако й заема още малко пари, ще си върна всичко, което ми дължи.

О, боже!

— Моли е интелигентна и образована жена — продължи Тед — и ми представи нещата много убедително. Носеше схеми, статистически данни, такива неща. — Той хвърли поглед към университетските дипломи на стената, за да покаже на Махоуни, че е човек, способен да оцени едно добре обосновано делово предложение. — Беше много убедителна и аз се впечатлих. Моли смяташе, че цената на акциите ще се покачи с двайсет до трийсет процента. Което е доста. Затова й заех двеста и петдесет хиляди долара, които тя да инвестира и да плати дълга си. Дадох й още двеста и петдесет хиляди, които да инвестира от името на казиното. Двайсет процента от двеста и петдесет хиляди долара не са лоша печалба за един ден работа.

— Искате да кажете, че съзнателно сте подмамили дъщеря ми към незаконна търговия с вътрешна информация.

Тед сви рамене.

— Не съм адвокат, господин Махоуни, не знаех, че дъщеря ви ще върши нещо незаконно.

— Глупости — сряза го Махоуни.

Ако планът на Моли беше проработил, Тед щеше в бъдеще да я използва отново и отново по същия начин. Никога нямаше да я пусне от въдицата.

— Както и да е — каза Тед, — в момента имам проблем. Моят половин милион е замразен от правителството, а си го искам обратно.

— Кофти работа — каза Махоуни.

Вече бе забелязал, че Тед не обелва и дума за опрощаването на дълговете на Моли и възможността да ѝ отпусне нисколихвен заем, за които му беше говорил Престън Уитман.

— Другият ми проблем — продължи Тед, все едно Махоуни не е казал нищо — е вероятността в даден момент Моли да реши да ме обвини за престъплението, за което е арестувана. И точно затова реших, че не е зле с вас да си поговорим. Искам да се уверя, че не само Моли, но и вие разбирате колко сериозни последици може да има подобна постъпка от нейна страна. Първо, проблемът на Моли с хазарта ще стане публично достояние, но това ще е най-дребната ѝ грижа.

— Да не би да заплашвате...

— Разберете, господин Махоуни, тя няма как да докаже, че съм ѝ дал парите. Те бяха преведени на нейната сметка от мой покоен колега, но не могат да бъдат проследени до него, още по-малко до мен. Обаче... Е, струва ми се, че е най-добре да илюстрирам следващия си довод с малка демонстрация.

— Каква демонстрация? — попита Махоуни. Какво възнамеряваше този тип, по дяволите? Да му показва презентация на „Пауър Пойнт“ ли?

Тед натисна едно копче на телефона си и нареди:

— Кажете на Гюс да доведе господин Рийд.

След малко в кабинета на Тед влязоха двама мъже. Единият беше широкоплещест бияч със зле ушит костюм и бели каубойски ботуши. Другият беше петдесетинагодишен и доста мършав, особено редом до другия тип. Слабичкият явно беше уплашен до смърт.

— Това е Дени Рийд — представи го Тед на Махоуни. — Този, дето изглежда така, сякаш всеки момент ще повърне на килима ми. Гюс, ако Дени повърне, искам да му натриеш носа в килима.

Биячът само пукна балонче с дъвката в устата си. Прозвуча, сякаш някой стреля в стаята.

— А сега ни кажи, Дени, ти ли внесе петстотин хиляди долара в банковата сметка на Моли Махоуни?

Рийд се поколеба за секунда и отговори:

— Да.

Махоуни забеляза, че гласът на Рийд е леко дрезгав, сякаш нещо не е наред с гърлото му. Или пък хриптеше от страх.

— Дени, склонен ли си да признаеш, че си вложил тези пари в сметката ѝ без нейно знание и че след това с тях си купил известен брой акции? — попита Тед.

— Да — потвърди Рийд.

— А склонен ли си да свидетелстваш, че Моли Махоуни няма нищо общо с тази незаконна сделка и че човек, чието име не желаш да разкриеш, ти е подсказал за акциите?

— Да — отговори Рийд.

— Много добре, Дени — похвали го Тед. — Нека сега те попитам следното: склонен ли си също така да признаеш, че Моли ти е казала за акциите и че двамата сте се наговорили да ги купите?

— Да — отвърна Рийд.

— Прекрасно, Дени. Всеки път отговаряш правилно. Гюс, отведи Дени в стаята му.

След като двамата мъже излязоха от кабинета му, Тед попита:

— Схванахте ли целта на тази демонстрация, господин конгресмен?

Махоуни кимна.

— Да, схванах. Дени ще каже каквото му наредите.

— Точно така. Дени, който между другото има и криминално досие, е склонен да лежи в затвора заради престъплението на дъщеря ви или пък ще свидетелства, че дъщеря ви му е била съучастник. При първия сценарий дъщеря ви ще отърве присъдата, а при втория двамата с Дени ще отидат в затвора, обаче Дени ще получи намалена присъда, защото е издал Моли, която не е случаен човек.

— Какво искате?

— Първо си искам моя половин милион плюс парите, които Моли дължи на казиното. Общо шестстотин хиляди долара. Второ, искам американското правителство да отпусне сто милиона долара за един конкретен строителен проект тук, в Атлантик Сити.

— Строителен проект ли? За какво говорите, по дяволите?

Тед му обясни за новия конгресен център и как изпълняващият длъжността губернатор на Ню Джърси се е заинатил и настоява за допълнително финансиране от федералния бюджет.

— Доколкото разбрах от разговора си с Престън Уитман — отбеляза Тед, — от вас се иска само да добавите финансирането като допълнителна клауза към някой законопроект, което според Престън можете да направите, стига да решите.

Махоуни помълча няколко секунди. Искаше му се да хвърли Тед от прозореца и да гледа как мозъкът му се размазва на крайбрежната алея. Но не го направи. Вместо това се надигна от стола си и каза:

— Трябва ми малко време да помисля.

— Опасявам се, че не мога да ви го дам, сър. Искам отговор веднага.

— Добре тогава, ще дам отговор — каза Махоуни. — Целуни ме отзад.

Махоуни се нуждаеше от пиене, но за нищо на света нямаше да пие при Тед. Той излезе от „Атлантик Палс“ и се запъти към следващото казино по алеята, което означаваше да повърви около осемстотин метра.

Беше само единайсет часа преди обед и вътре не беше много пълно, но ротативките вече тракаха оглушително и противно. Махоуни намери салон със сцена по средата, където вечер сигурно имаше някакво безплатно представление. Сега сцената беше тъмна. В салона имаше само двама посетители — мъж и жена, седнали на отделни маси, които имаха вид на хора, играли хазарт цяла нощ и изгубили. Бяха вперили поглед в питиетата си, а израженията им подсказваха, че са изгубили повече, отколкото могат да си позволят, и нямат представа какво ще правят. Проклети глупави пристрастени комарджии! А изглежда, дъщеря му беше като тях. Представи си как Моли също е седяла тук, точно като тези двама загубеняци.

Махоуни си поръча бърбън на бармана и се настани на масичка с големината на фризби. Не се тревожеше, че е отказал на Тед — той нямаше да предприеме нищо прибързано. Не, щеше да даде на Махоуни ден-два да премисли нещата и щеше лично да се свърже с

него или да изпрати Престън Уитман. Проблемът беше, че Махоуни нямаше никаква представа как да постъпи.

Само че, ако не предприемеше нещо, край с Моли. Или щеше да отиде в затвора за престъпление, което той вече знаеше, че е извършила, или щеше да се наложи той да плати на Тед Алън шестстотин хиляди долара. А ги нямаше. Освен това трябваше да поеме съдебните разходи на Моли, което си беше още сто хиляди. И накрая, като че ли вече си нямаше достатъчно грижи, трябваше да уреди приемането на закон, с който щатът Ню Джърси да получи сто милиона долара. Странно, но стоте милиона бяха най-малкият му проблем.

Сто милиона долара изглеждат много пари, обаче в контекста на федералните разходи са само една капка. Или половин. Смяташе, че ще успее да прикрепи тази сума към някой законопроект, обаче откъде щеше да намери седемстотин хиляди долара...

Тук ставаше нещо друго. Ясно беше, че Тед е пуснал в действие някаква схема, от която очаква да направи много пари, ако този конгресен център бъде построен, а шестстотинте хиляди долара щяха да му бъдат нещо като джобни за операция с мащабите на „Атлантик Палъс“. Казиното можеше да изгуби тази сума само за една нощ, ако на някой тъпак на масите му провърви. Да, Тед би трябвало просто да опрости на Махоуни парите в замяна на неговото влияние. Тогава защо не го направи? Тед Алън можеше да се окаже просто алчен негодник, но Махоуни се съмняваше. Не, тук ставаше нещо друго, нещо, което пропускаше.

Едно обаче не пропусна: Тед разполагаше със солидни връзки. Или поне така си мислеше. Образован, богат, с дипломи на стената. Тед не казваше „мамка му това“, „мамка му онова“ във всяко изречение и не говореше на диалект, обаче нямаше никакво съмнение, че е мафиот. Отначало Махоуни бе решил, че Тед е просто мошеник, който се стреми да припечели нещо набързо, обаче когато онзи бияч Гюс домъкна в стаята клетника Дени Рийд... Е, тогава Тед се издаде. Очевидно беше заплашил Дени, че ако не обещае да отиде в затвора вместо Моли, ще се озове на дъното на Атлантическия океан.

Така че Махоуни имаше три проблема: трябваше да намери отнякъде една бала пари; трябваше да измъкне дъщеря си от престъпление, което вече нямаше съмнение, че е извършила; и

трябваше да отклони сто милиона пари на данъкоплатците към някакъв строителен проект, от който щеше да спечели организираната престъпност. Това беше.

Не, не, един момент. Проблемите му не бяха три, а четири.

Четвъртият беше, че Тед може да убие дъщеря му, ако реши, че тя ще свидетелства срещу него.

Големият Боб Феърчайлд се нуждаеше от съвета на жена си.

Феърчайлд се беше запознал с Барбара Джейн Еванс в университета в Аризона, когато тя беше в първи, а той — в трети курс, и още в деня на запознанството им реши, че ще се ожени за нея.

Бащата на Барбара Джейн вече беше покойник, обаче навремето беше важна клечка в търговията с недвижими имоти, един от онези типове, които обичат да купуват наглед безполезен парцел в запуснат квартал. Следващия месец „Хилтън“ решаваха да строят тъкмо на това място или пък щатът преценяваше, че се нуждае от земята, и му предлагаше сто пъти по-висока цена от онази, която бе платил за имота. Когато Феърчайлд се запозна с бъдещата си булка, в Аризона имаше четирима души, по-богати от Синклер Еванс, но не беше лошо и да си петият най-богат в щата. Барбара Джейн Еванс беше единственото му дете, а майка ѝ беше починала, когато Барбара била шестнайсетгодишна.

Барбара Джейн беше златна мина.

Беше висока и най-широкоплещестата жена, която Феърчайлд беше виждал. Гърдите ѝ бяха малки — поне тогава, — обаче имаше нелош задник и хубави дълги крака. Не беше грозна, по-точно казано би било — невзрачна. Имаше мишо кестенява коса, носът ѝ беше въздълъг, а ушите ѝ... Е, не изглеждаше много добре с къса коса. И макар да имаше нещастieto да е наследила лицето на баща си, беше наследила и ума му. Открай време беше основният съветник на Робърт Феърчайлд.

— Значи казваш, че дъщеря му дължи на казиното сто хиляди? — попита Барбара Джейн.

В момента тя беше на четирийсет и седем години, вероятно най-добре изглеждащата четирийсет и седем годишна жена в Тусон. По дяволите, сигурно беше най-хубавата жена на четирийсет и седем в целия Югозапад. Причината да изглежда така добре беше, че на трийсет години тя от раз преодоля страха си от пластичната хирургия.

В момента косата ѝ беше пепеляворуса и идеално подхождаше на лицето ѝ, подбрано по каталог в кабинета на лекаря ѝ. *Искам тези скули, тази брадичка и о, това сладко малко носле.* А тялото ѝ, вече с бюст като на Мерилин Монро и с импланти в дупето, беше безупречно.

Седяха край басейна в къщата на Барбара Джейн във Вашингтон. (Барбара Джейн имаше превъзходни къщи на половин дузина места по света и всички бяха само на нейно име.) Феърчайлд беше облечен с твърде плътен костюм, а съпругата му беше по бял цял бански и лакираше ноктите на краката си, докато разговаряха. Цветът на лака ѝ беше крещящо червен.

Феърчайлд не разбираше защо жена му сама лакира ноктите на краката си. Имаше си козметичка, която да се грижи за маникюра и педикюра ѝ, но кой знае защо, обичаше лично да полага лака. Дразнеше се, че е принуден да говори с темето ѝ, а памучните цилиндърчета, пъхнати между пръстите ѝ, изглеждаха глупаво.

— Да — отговори на въпроса ѝ Феърчайлд. — В момента Комисията и прокуратурата не го знаят. Мислят, че Моли го е направила заради дългове по кредитните си карти, и сигурно са се досетили от извлеченията, че е пропиляла много време и пари в Атлантик Сити. Но не знаят за парите, които дължи на казиното.

— Значи, ако пуснеш информацията, че тя дължи пари на казиното, само ще потвърдиш, че си пада по хазарта — поясни Барбара Джейн. — Звучи зле, но какво от това? Не виждам как фактът, че тя е пристрастена комарджийка, вреди на Махоуни повече от обвиненията срещу нея за незаконна търговия с акции. Тоест никак. А фактът, че Моли дължи пари на някакво казино, всъщност изобщо не подсилва аргументите на прокурора.

— Все трябва да има някакъв начин да се възползваме...

— Харесва ли ти този цвят? — попита Барбара Джейн.

— Моля? — учуди се Феърчайлд.

— На лака. Харесва ли ти?

— Ами хубав е. Изглежда страхотно.

— Знаеш ли как се казва?

Откъде да знам, по дяволите?

— Не — отговори той. — Виж, трябва да има начин...

— Казва се „Всъщност не съм сервитьорка“.

— Какво?

— Цветът на лака се казва „Всъщност не съм сервитьорка“. Не е ли прелестно?

— По дяволите, Барбара, би ли...

— И казваш, че казиното е свързано с някакъв мафиот във Филадельфия, така ли?

— Да, Албърт Кастиля.

— Ти как научи за него?

— Говорих с един човек в Бюрото. Той ми каза, че като дете Тед Алън работел за Кастиля във Вегас, а Кастиля си го харесал и го изпратил в колеж. Според ФБР колежанско юпи с хубава външност би било идеална фасада за Кастиля, който иначе никога не би получил разрешително за хазарт. Тед обаче би могъл. В крайна сметка казиното „Атлантик Палъс“ вероятно пере пари на мафията, но няма доказателства. А Тед Алън най-вероятно работи за Кастиля, обаче и затова няма доказателства.

— Е, захарче — каза Барбара Джейн, — на журналистите не им трябват доказателства, знаеш го.

— И какво от това? С какво информацията, че Тед Алън е свързан с мафията, ще навреди на Махоуни?

— Скъпи, скъпи, трябва да се научиш да мислиш нестандартно. Феърчайлд мразеше този израз.

— Как нестандартно? Какви ги говориш...

— А ако казиното опрости дълга на Моли Махоуни?

— Моля? — отново възкликна Феърчайлд. Тя ужасно го объркваше.

— Не знам за теб, но аз вече си представям заглавието във вестниците, скъпи: *Контролирано от мафията казино опрощава дълга на дъщерята на Махоуни*. А подзаглавието, или както там се нарича, ще гласи: *Има ли Махоуни връзки с мафията?*

— Но защо казиното ще опрощава...

— Нали каза, че този Тед иска федерални пари за някакъв проект?

— Аха.

— Значи, дори ако Махоуни не успее да прикрепи допълнителен член към някой проектозакон, трябва само да намериш някой, готов да заяви, че Махоуни има подобни намерения.

— Още не разбирам...

— Не си ли представяш следващото заглавие? *Контролирано от мафията казино отписва дълга на дъщерята на Махоуни срещу федерално финансиране*. Е, май е дължко за заглавие, но схващаш идеята, нали? Подобно изявление в пресата току-виж изхвърлило големия му задник от Камарата.

— Но защо Тед Алън ще отписва дълговете на момичето? — продължаваше да недоумява Феърчайлд.

— Разбира се, че няма да ги зачеркне. Но ако някой му даде сто хиляди и може би малко отгоре като... възнаграждение за услугата, той вероятно ще е склонен да твърди, че точно това е направил. — И преди Феърчайлд да успее да изтърси още нещо, Барбара размърда пръсти и се изкиска: — Ще се пръсна от смях! „Всъщност не съм сервитьорка“.

— Съжалявам, Демарко, обаче няма друг свободен час преди август.

— Август! Но това е след четири месеца! А зъбът ми... Вижте, не се шегувам, направо умирам от болка.

— Съжалявам.

— Ядосана сте, защото си тръгнах.

— Не съм...

— Знаете, че работя за Конгреса. Не мога да ви кажа защо трябваше да си тръгна, понеже информацията е поверителна, но повярвайте ми, наистина трябваше. Нямах избор.

— Съжалявам.

— Има ли някакъв спешен стоматологичен кабинет?

— Не ми е известно, но ми се струва, че има безплатна клиника някъде на североизток. Където студентите по стоматология се упражняват върху социално слабите.

Демарко беше гледал „Цялото президентско войнство“, филма за аферата „Уотъргейт“ с Редфорд и Хофман в главните роли като Удуърд и Бърнстийн. Предполагаше, че Ранди Сойър също го е гледал и си бе наумил да пресъздаде сцената, когато Удуърд се среща с Дълбокото гърло в един подземен паркинг със зловещи сенки и бетонни колони, зад които можеш да се скриеш. Демарко реши, че избраното от Сойър място за среща е не само прекалено драматично, но и откровено неудобно. Всеки бар във Вашингтон би бил достатъчно сигурен — и много по-приятен, — но явно Ранди Сойър беше на друго мнение.

— Повярвай ми — каза, или по-точно прошепна, Сойър, — ако Кайзър разбере, че съм ровил в случаите й, ще ми смачка топките.

— Нали уж ти е подчинена? — попита Демарко.

— Някога да си имал подчинени, Демарко?

Демарко реши, че Алис от телефонната компания не се брой, затова отговори отрицателно.

— Е, ще ти обясня как стоят нещата. Има два вида хора. Едни, които се страхуват от теб и винаги правят каквото им кажеш. Такива са повечето. Обаче има и хора като Кей Кайзър, които не се страхуват от никого и правят каквото си поискат.

— Не разбирам — каза Демарко. — Говориш така, все едно се страхуваш от нея.

— Наистина се страхувам от нея. И се дължи на факта, че тя ще ми сервира собствената ми глава на поднос, ако направя нещо, което според нея й пречи да си върши работата. Ще действа сама, ще се свърже с пресата и дори ще се обади на ченгетата, ако реши, че съм направил нещо незаконно.

— Не е незаконно да прегледаш случаите й и със сигурност имаш право като началник — увери го Демарко.

— Обаче е незаконно да издам информация на адвокатите на Моли Махоуни.

— Ранди, никой няма да разбере, че сме разговаряли.

— Дано да е така — изохка Сойър.

— Е, какво откри? — попита Демарко.

Омръзна му да се крие зад бетонната колона, все едно двамата бяха дошли за едно бързо чукане.

— Кайзър е проверявала финансите на Дъглас Кембъл преди пет-шест години. Проверила е почти всички в „Рестън Тек“, но Кембъл е попаднал в списъка й, защото е сметнала, че той се простира извън чергата си.

— Сметнала значи?

— Да. Но после установила, че госпожа Кембъл има попечителски фонд, основан от покойния й баща, а управителят на фонда се справял превъзходно. Кайзър не разполагаше с всички цифри в папката си, но съдейки по бележките й, годишните приходи от фонда повече от два пъти надвишават заплатата на Кембъл.

— Кой управлява фонда?

— Кой, да му се не види? Някаква местна банка. А, ето. „Ригс“.

— Значи, след като разбрала за фонда, тя престанала да се занимава с Кембъл?

— Така изглежда. Другото важно за Кембъл е, че той е служител, не е учен и не е инженер, затова не е свързан с изследователската дейност на „Рестън“ съвместно с други фирми. Така че, ако „Рестън“ са осъществили сериозен пробив, благодарение на който нечии акции ще изхвърчат до небето, не съм сигурен, че той изобщо ще участва.

Демарко си помисли, че вероятно Сойър греши по този въпрос. Според Моли Кембъл беше социално животно и непрекъснато канеше гости в морската си вила. А едно нещо Демарко знаеше със сигурност — хората говорят. Винаги говорят. Демарко си представяше как Кембъл си бърби с инженери и изпълнителни директори на компании, как неусетно измъква от тях сведения, а в наше време, когато всичко се съхранява в компютри, той може и да беше намерил достъп до базата данни, съдържаща нужната му информация.

Така че Кембъл може и да не беше инженер, но сигурно беше достатъчно умен, за да се вслушва в корпоративните клюки и да се досеща какви големи сделки чакат реда си.

Само че Демарко не си направи труда да сподели тези размисли с Ранди Сойър.

— А що се отнася до този тип Претър — каза Сойър, — Кайзър има папка и за него. Дебела. Помниш ли, като ти казах, че преди двайсетина години отново разследвахме „Рестън Тек“ за търговия с вътрешна информация относно водопречиствателните станции и как един инвеститор спечелил около пет милиона долара? Е, въпросният инвеститор е Ричард Претър. Така и не доказахме той да има връзка с някого от „Рестън Тек“ или да е извършил нещо незаконно.

— Поднасяш ме! Как така не сте успели да го свържете с никой от „Рестън“? Той е учил във Вирджинския университет заедно с Кембъл и двамата са замесени в онзи случай с хлапето, паднало от прозореца на спалнята.

— Знам това сега, но само благодарение на теб — каза Сойър. — Няма данни Претър да е свързан със смъртта на хлапето. Ти сам ми го каза. Каза също, че си го разбрал чак след като си говорил с онзи полицай от Шарлотсвил. Пък и Претър всъщност не е завършил Вирджинския университет. Напуснал няколко месеца след смъртта на онова момче и завършил „Джордж Мейсън“. Така че, ако човек преглежда само обичайните бази данни — финанси, данъчни декларации, криминално досие, — няма да открие връзка между

Претър и Кембъл. Кайзър дори си издейства съдебна заповед за телефонните му разговори, а съм сигурен, че ако Кембъл и Претър някога са разговаряли, тя щеше да разбере и да го отбележи някъде в папките.

Демарко си спомни думите на Моли, че Кембъл използвал предплатена карта, когато го чула да говори с някой от кабинета си. Запита се дали това е причината да няма сведения за разговори между Кембъл и Претър.

— Ами във връзка с другите случаи на търговия с вътрешна информация? — попита Демарко. — Бронежилетките и онези електромоторчетата за самолетите? Проверихте ли Претър?

— Кайзър го провери. Но както вече ти казах, не успяхме да разберем кой е купил акциите, затова не можахме да докажем дали е Претър или някой друг. Знам само, че тя го разследва много време.

— Откъде знаеш? — попита Демарко, но Сойър беше чул някъде в паркинга да се затръшва врата на автомобил и се завъртя като зъбат двойник на Линда Блеър от „Екзорсистът“. — Ранди, откъде знаеш, че го е проверявала дълго?

— Проследи много документи, прегледа данните за десетки сделки. Личи си по бележките ѝ. Но както ти казах, не откри нищо. Той или е чист, или е умник, а трябва да си адски умен, за да скриеш нещо от Кайзър.

— Откри ли нещо в папките на Кайзър, което да свързва Претър с Макграт?

Вратата на асансьора дрънна и главата на Сойър отново рязко се завъртя. Асансьорът беше празен.

— Какво? — попита той.

Ранди Сойър не ставаше за агент под прикритие.

— Попитах дали тя е открила връзка между Претър и Макграт.

— Не, Макграт изобщо не фигурираше в папките.

— По дяволите! — изруга Демарко.

— Какво означава всичко това, Демарко? Изобщо научи ли от мен нещо, което ще помогне на Моли Махоуни?

— Не знам.

— Е, страхотно, няма що — каза Сойър. И след кратка пауза добави: — Приятелю, срещаме се за последен път. Оттук нататък действаш сам, ясно?

— Да, ясно — отговори Демарко, но не си направи труда да осведоми Сойър, че адвокатите на Моли сигурно ще го призоват в съда, ако преценят, че това ще ѝ бъде от полза.

21

Демарко искаше да поговори с Махоуни и да му съобщи какво е научил, обаче никой не знаеше къде е той. Което беше много странно. Политик от неговия ранг не може да изчезва за цял ден, но явно той точно това беше направил.

Тъй като не можеше да разговаря с шефа си и нямаше какво друго да прави, Демарко реши да провери попечителския фонд на госпожа Кембъл. Според Сойър фондът се управляваше от банка „Ригс“, обаче Демарко научи, че „Ригс“ е била погълната от финансова къща „Пи Ен Си“ през 2005 г. След няколко минути по телефона, през които убеждаваше някакъв неразговорлив вицепрезидент на банката, че цялата тежест на федералното правителство ще се стовари отгоре му, Демарко беше осведомен, че фондът на Кейти Кембъл се управлява от клона на фирмата в Джорджтаун от жена на име Гейл Мартин. И това беше единственото полезно нещо, което научи от банкера.

Първото впечатление на Демарко от Гейл Мартин, госпожа Гейл Мартин, беше: умна жена. Имаше стегнато тяло, чуплива тъмна коса и тясно лисичо лице с невероятни сиво-сини очи. А пламъчето в погледа ѝ говореше, че макар да работи в голяма задушна банка, намира живота за адски забавен. Демарко искаше съпруга като госпожа Мартин: красива, с чувство за хумор и достатъчно умна, за да го направи богат.

— Нали не очаквате да ви кажа нещо за попечителския фонд на госпожа Кембъл? — попита тя Демарко. И придружи думите си с усмивка.

Изглежда, Демарко беше един от хората, които правят живота толкова адски забавен.

— Както ви казах, госпожо Мартин, работя за Конгреса и...

— Миличък, дори да беше скъпата ми стара майка, без съдебна заповед няма да ти дам информация за банковата сметка на клиент.

— Като стана дума — поде Демарко, макар че никак не му се искаше да обръща дебелия край със сладурана като нея, — може би ще

се стигне точно до това. Работя над случай, свързан с много влиятелен конгресмен, и адвокатите му ще изискат със съдебна заповед документацията ви, а знаете колко досадно е това.

— Не и за мен — отговори госпожа Мартин. — Наемаме фирма, в която работят колежанчета, и когато изискат нещо от нас със съдебна заповед или ни правят ревизия, те принтират и окомплектоват документите. Аз нищо не правя.

— Значи някакво колежанче може да надникне в документите на госпожа Кембъл, а служител на Конгреса не, така ли?

— Точно така — отговори госпожа Мартин.

Дотук с дебелия край.

— Вижте, можем да спестим доста работа на всички. На вас, на мен, на колежанчетата. Интересува ме само едно нещо.

Госпожа Мартин поклати красивата си глава.

— Съжалявам.

Демарко се престори, че не забелязва жеста ѝ.

— Интересува ме само дали човек на име Ръсел Макграт или Ричард Претър не е свързан по някакъв начин с фонда. Това е.

Пламъчето в прелестните сиво-сини очи на госпожа Мартин изчезна, сякаш някой бе полял лагерния огън с вода.

— Нещо незаконно ли е направил Ричард Претър?

— Познавате ли го? — попита Демарко.

— Да. Обажда ми се от време на време и ми крещи, ако не съм съгласна с него, ругае и ме обижда.

— Моля? Защо ще се държи по този начин?

— Не отговорихте на въпроса ми — настоя тя. — Нещо незаконно ли е извършил?

— Не съм сигурен — призна Демарко. — Но може да се окаже замесен в предишни случаи на търговия с вътрешна информация, затова разпитвам за него.

— Разбирам... — Госпожа Мартин замълча, сякаш се опитваше да вземе трудно решение. Накрая каза: — Е, не знам кой е Ръсел Макграт, но господин Претър е вербално оторизиран от госпожа Кембъл и по същество контролира фонда ѝ. Макар да се плаща на банката — тоест на мен — да го управлява, всички инвестиции на фонда се контролират от него.

— Значи Претър дърпа конците, но не е официално свързан с фонда, така ли?

— Точно така. Госпожа Кембъл ми каза, че господин Претър е финансовият ѝ съветник и че трябва да правя каквото ми нареди той. Аз възразих и помолих за писмени инструкции, но съпругът ѝ през главата ми заплашил да премести парите на жена си в друга банка и шефът ми нареди да престана да бъда толкова придиричлива. Така че всъщност Претър направлява инвестициите на фонда, но аз винаги моля госпожа Кембъл лично да оторизира всяко мое действие, защото съм задължена по закон. А когато ѝ се обаждам, чувам само: „Е, след като Дики казва да постъпим така, аз нямам нищо против“. Най-неприемливото за мен в цялата работа е, че ако нещо се обърка, не разполагам с документи да докажа, че отговорността е на господин Претър, и ще излезе, че госпожа Кембъл е вземала решения по мой съвет.

Демарко разбираше защо положението не ѝ допада от правна гледна точка, но подозираше, че тя не харесва Ричард Претър и по лични причини. Заклучи, че въпросният тип трябва да е наистина противен, за да отблъсне жена като нея.

— Трябва обаче да призная, че господин Претър е много проникателен по отношение на пазара. Или, съдейки по онова, което ми казахте току-що, може би не е толкова проникателен, а има достъп до информация, недостъпна за широката публика. Така или иначе, фондът е основан от бащата на госпожа Кембъл, когато тя била на осемнайсет години. Възлизал на двеста и петдесет хиляди долара и бащата разпоредил дъщеря му да няма достъп до основния капитал, преди да навърши трийсет. Доста време годишните дивиденди от фонда бяха няколко хиляди долара. Ние сме консервативна институция, а аз съм още по-консервативна по отношение на клиентите си, защото не искам да изгубят парите си. Но когато се намеси господин Претър, преди около петнайсет години, започнахме да поемаме огромни рискове — и те ни се отплатиха. Щедро. В момента фондът на госпожа Кембъл разполага с едно цяло и шест милиона долара, а семейство Кембъл на няколко пъти изтеглиха значителни суми, след като госпожа Кембъл навърши трийсет години.

— Ау! — възкликна Демарко и си помисли, че ако не може да се ожени за госпожа Мартин, и Ричард Претър ще свърши работа. — И

нищо не свързва Претър официално с фонда? Писмено нареждане? Имейл? Нещо такова?

— Не. — И тогава госпожа Мартин се усмихна. — Обаче записвам всичките си телефонни разговори с госпожа Кембъл, така че, ако някога ме обвинят в лоши инвестиции от името на фонда, съм подсигурила малкия си задник.

— Господин Претър знае ли, че записвате телефонните разговори?

— Не.

Хитрушата госпожа Мартин.

— Допускам, че една правилно формулирана съдебна заповед ще се добере до тези записи — добави тя.

— Кой беше този едър белокоос мъж, който идва вчера при теб?
— попита Макгрудър.

Кучи син, мислено го наруга Тед. Има шпиони навсякъде и явно един от тях беше видял Махоуни да си тръгва от кабинета му.

— Един глупак, казва се Доухини — отговори Тед. — Дължи ни осем бона. Сигурно си мярвал името му в книгата.

— Да, видях го. Не е плащал от три седмици.

— Ами точно за това си поговорихме.

— Лично ли разговаряш с тези загубеняци? Не го ли прави Гюс?

— Обикновено го прави Гюс, но този тип направо ме вбесява.

— Аха — рече Макгрудър. Изглеждаше впечатлен, че Тед е склонен да си изцапа ръцете.

— Както и да е, утре ще плати.

Коеето означаваше, че на следващия ден Тед трябваше да плати дълга на въпросния клиент със свои пари. Проклетият Макгрудър! Довечера ще изпрати Гюс да пребие онзи нещастник Доухини, който продаваше автомобилни части в Камдън.

— Добре — каза Макгрудър. — Не бива да допускаш тези типове да протакат.

Не думай, за малко да възкликне Тед. Всъщност присъствието на Макгрудър не беше чак толкова лошо. Постоянно му досаждаше с въпроси, но подозренията му намаляваха с всеки изминал ден. Още не беше открил как Грег е подправил счетоводните книги. Освен това Тед установи, че Макгрудър си пада по малки азиатски мацки, затова всяка вечер му изпращаше по някоя.

Другото, което установи, бе, че този задник Макгрудър ще бъде доволен, стига Тед да играе по свирката му и да се преструва, че се нуждае от съветите му. Оставаше задачата да измъкне парите от Махоуни и да покаже, че напредва с проекта за конгресния център.

Махоуни май щеше да съдейства. Онзи ден той си бе тръгнал сърдит от кабинета му, но от Престън Уитман Тед научи, че

началникът на кабинета му тайно изследва възможностите за осигуряване на федерално финансиране за конгресния център. Тед обаче трябваше да принуди Махоуни да се задейства по-бързо и държеше в най-кратък срок да си върне петстотинте хиляди долара, в случай че Макгрудър в крайна сметка надушеше нещо нередно в счетоводството.

Време беше да изпрати послание на Махоуни.

Кабинетът на Ричард Претър беше на дваайсет и втория етаж на една сграда на две пресечки от Нюйоркската фондова борса. Демарко отвори вратата и се озова в малка чакалня с бюро, където би трябвало да седи рецепционистка или секретарка. В момента нямаше никого. Зад бюрото се виждаше по-голяма стая, в която някакъв мъж стоеше прав и говореше по телефона.

Претър не забеляза своя посетител веднага, защото гледаше през прозореца докато говореше, затова Демарко се приближи до отворената врата с намерението да почука и да привлече вниманието му. Забеляза, че в кабинета му има стъклена маса вместо писалище, подобна на нея заседателна маса, телефон с множество линии, три плоски компютърни монитора и огромен телевизор на стената, настроен на канал, който денонощно предаваше бизнес новини.

До едната стена имаше и няколко големи и неугледни метални шкафа. Бяха занитени за пода и бяха заключени с огромни катинари — грозни и някак промишлени, уместни по-скоро за някоя фабрика, отколкото за офиса на богат инвеститор.

— Коя банка обслужва поглъщането? — попита Претър и в този момент се извърна към Демарко. — Какво става тук? — възкликна той и каза в слушалката: — Ще ти звънна по-късно. — Затвори и гневно попита: — Кой сте вие, по дяволите?

Преди Демарко да успее да отговори, Претър забеляза, че гледа един от мониторите върху бюрото му, затова се хвърли към него и натисна копчето, за да затъмни екрана.

— Кой сте вие? — попита отново Претър.

Беше висок около метър и седемдесет и тежеше сигурно под шейсет килограма. Тъмната му коса беше пригладена назад, имаше издължено лице и нервни черни очи. Всъщност целият беше кълбо от нерви. Напомняше на Демарко за актьора Джеймс Удс в една от неговите маниакални, хиперактивни роли.

Претър беше с костюм — не беше съблякъл самото, макар да беше сам в кабинета си, — риза с монограм и тиранти. Костюмът му беше точно по мярка и вероятно струваше много пари, както и часовникът му и всяка друга вещ в кабинета: професионалната машина за еспreso, супертънкия телевизор, ергономичният му директорски стол.

Само че колкото и скъпо да беше облечен Претър, колкото и да струваше мебелировката на работното му място, първоначалното впечатление на Демарко беше следното: незрял и неуверен смотаняк. Пред него сякаш стоеше гимназистче, което беше получавало само шестици, носило бе окъсели панталони и очила с големи рамки и бе копняло безнадеждно по момичета, които му се бяха присмивали.

— Господин Претър, казвам се Джо Демарко. Аз съм...

— Как влязохте в кабинета ми?

— Вратата беше отключена — отбеляза Демарко.

— Джанет! — кресна Претър.

— Секретарката ви я няма — осведоми го Демарко и преди смотанякът да смогне да каже още нещо, допълни: — Господин Претър, провеждам разследване за Конгреса и...

— Чухте ли какво казах по телефона?

— Не. Та както ви казвах, аз...

— Записвате ли този разговор?

— Моля? Не. Вижте, просто искам да разбера дали...

— Няма да разговарям с вас.

Претър седна на големия си черен стол, скръсти ръце пред гърдите си и стисна устни в права линия — истинска пародия на инатливо хлапе.

— Господин Претър, интересува ме само връзката ви с Дъглас Кембъл.

Претър поклати глава. Упорито хлапе, което отказва да говори.

— Мога да ви изпратя призовка, господин Претър.

Претър отново поклати глава, после посочи вратата.

Безнадеждно беше. Този тип беше откачалка.

Демарко си тръгна.

* * *

— Луда калинка — отсъди Сал Анселмо, клатейки глава. — Ама че образ!

Демарко беше в „Лили О’Брайън“ на Мъри стрийт и пиеше картини с водка „Грей Гус“ със Сал. Със Салваторе Анселмо се бяха запознали като първокурсници в колежа и докато Демарко получаваше посредствени оценки в подготвителните курсове по право, Сал имаше също толкова невзрачни оценки по бизнес. Ученето не беше приоритет и за двамата.

В момента Сал работеше на Нюйоркската фондова борса и направо цъфтеше в хаоса и крясъците в голямата зала. Съдейки по костюма му, явно се справяше добре. Може би не чак колкото Ричард Претър, но добре. Сал вече беше звъннал на жена си да я предупреди, че няма да се прибере преди малките часове, защото колеги го поканили да поиграят покер. Фактът, че използва покера като алиби, ясно показваше какво е отношението на жена му към Демарко. Госпожа Анселмо се беше запознала с бъдещия си съпруг в колежа и открай време смяташе, че Демарко упражнява някакво распутиновско влияние над гаджето ѝ, като че ли Демарко току хипнотизираше клетия лековерен Сал и го принуждаваше да пие до повръщане.

— Обаче е гений — продължи Сал мисълта си за Претър. — Легенда на Уолстрийт.

— Какво знаеш за миналото му?

— Не много. Дойде тук преди двайсетина години и беше нает в „Морган Станли“, където остана около шест месеца. Беше забележително хлапе и печелеше пари за фирмата, обаче се държеше отвратително с клиентите и с колегите си, затова го уволниха. Като се замисли човек, щом „Морган Станли“ са уволнили човек, който им печели пари, само заради лошия му характер, явно Претър е бил пълен и непоправим задник. След това, или поне така се говори, обикалял града и се опитвал да убеждава хората да му заемат пари, за да може да инвестира самостоятелно. Естествено, никой не изявил желание, защото той нямал зад гърба си сделки, с които да се похвали, нямал и никакви средства, които да представи като гаранция. И бил гадняр, който не можел да се задържи на една работа.

Сал отпи голяма глътка от картините си, а по брадичката и вратовръзката му покапа скъпа водка.

— Впоследствие се случило нещо, никой не знае какво, и изведнъж Дики се оказал богат. Намерил отнякъде някакви пари, инвестирал и направил пачки. А после просто си вдигнал чукалата. Разбира се, „Морган Станли“ вече поискали да се върне, нищо че бил голям гадняр, на което Лудия Дики им отговорил да си го начукат.

— Обаче не знаеш откъде се е сдобил със стартовия капитал?

— Не. Знам само че направил убийствен удар с някаква компания, но нямам представа откъде е намерил пари за инвестицията. А Дики, разбира се, няма да каже — засмя се Сал. — Говорил съм с един тип, който веднъж отишъл на среща заедно с него. Претър се качил на такси и отишъл извън града. Там взел друго такси, с което се придвижил до центъра. От там взел трето такси и отново излязъл извън града. Претър бил убеден, че някой се опитва да ги проследи до мястото на срещата. Чувал съм също, че и секретарка не може да се задържи, защото той постоянно подозира, че го шпионират, и ги гони. Абсолютно доказана първокласна откачалка.

Демарко си поръча още едно мартини, третото му... или пък четвъртото. Трябваше да задържи стъклените пръчици за разбъркване, за да следи бройката, след като вече дори простото събиране не му беше по силите. Забеляза, че зъбът не го измъчва толкова — явно мартинито беше по-добър анестетик от карамфиловото масло. А като се замислеше, май бяха почти еднакви на вкус. Когато питието му пристигна, той зададе още няколко въпроса за Ричард Претър, на които Сал не можа да отговори. Накрая Демарко се отказа.

— Е, всъщност ти знаеш само че преди двайсет години този тип е намерил отнякъде пари, инвестирал ги и сега е по-богат от шейх, защото е добър в работата си.

— Ами да — потвърди Сал, — но това е повече, отколкото знаеше ти, преди да говориш с мен, ето защо това приятелче ще е от теб — заяви той и вдигна празната чаша от мартинито си към бармана, за да си поръча още едно питие за четиринайсет долара. *Приятелче, друг път.*

— Я ми кажи — поде Демарко, — възможно ли е този тип да купи акции на дадена компания и по някакъв начин да замаскира покупката, така че нито Комисията, нито данъчните или който и да било да не могат да разберат, че именно той го е направил?

За кратко вниманието на Сал привлече жена с тяло като на модел на „Виктория Сикрет“, облечена с типичната черна коктейлна рокля до средата на бедрото. Демарко знаеше, че Сал е верен на своята заядлива съпруга с дебели глезени и всеотдаен към трите си деца. Но и той като повечето мъже искаше да си помечтае.

— Не знам. Може би — отговори Сал най-накрая и откъсна поглед от жената. — Мозъкът на Дики е като бръснач, но защо му е да прави нещо толкова глупаво? Вече е богат, защо му е да нарушава закона?

Мамка му. Нищо от наученото не му беше от полза. Демарко започваше да подозира, че ако се налива с мартини в компанията на Салваторе Анселмо, надали ще отбележи някакъв напредък. Пресегна се към портфейла си, за да плати сметката, която сигурно вече възлизаше на повече от сто долара, и в този момент Сал каза:

— Ей, довечера в „Гардън“ ще има мач. Двама от тежка категория и някакво пуерториканче, което уж било следващият Шугър Рей. Познавам един тип, който може да ни намери билети. Искаш ли да отидем?

— Боксът е варварски спорт — отговори Демарко. — И го гледат извратеняци, които седят и крещят доволно, докато двама типове се пребиват до смърт.

— Точно така — съгласи се Сал. — Е, искаш ли да отидем?

— Разбира се.

Ненадписан бял плик се мъдреше насред бюрото на Робърт Феърчайлд, когато Престън Уитман влезе в кабинета на конгресмена. Феърчайлд побутна плика към лобиста с гумичката в края на един молив.

— В плика има чек за сто двайсет и пет хиляди долара, синко — каза Феърчайлд. — Колкото дължи Моли Махоуни на казиното „Атлантик Палъс“ и малко отгоре, нещо като бакшиш. Искам Тед Алън да унищожи разписката за дълга й. С други думи, искам от документите на казиното да става ясно, че казиното е опростило задължението й. Ясен ли съм?

— Не — отговори Уитман. — Защо плащате дълговете на Моли от хазарт?

— Не ги плащам. Не чу ли какво казах току-що? Казиното ще опрости дълга й.

— Но защо искате да стане така? — попита Уитман и Големият Боб му обясни.

Уитман се впечатли. Не беше допускар, че Феърчайлд е достатъчно умен да измисли такъв план, но явно го бе подценил. Уитман обаче все още имаше проблем — сериозен проблем.

— Господин конгресмен — поде той. — Не мога просто да дам тези пари на Тед Алън. Той ще ме попита откъде са. И което е още по-важно, ще иска да знае с кого съм обсъждал какво го свързва с Моли Махоуни. Сър, опасявам се, че реакцията на господин Алън към всяко подозрение за липса на дискретност от моя страна ще бъде доста... бурна.

— Ами измисли нещо — посъветва го Феърчайлд. — Ти си умник.

На сутринта, след като пи мартини със Сал Анселмо в „Лили О’Брайън“ и после ходи на боксов мач в „Гардън“, където пи бира със Сал, Демарко се събуди с такъв махмурлук, че май по-скоро трябваше да бъде в интензивното на системи. Но нали си беше кален воин, резервира си билет за полета в десет часа за Мъртъл Бийч, Южна Каролина.

Демарко седеше на бара и пиеше леден чай със сламка, защото така най-ефективно отклоняваше студената течност от счупения си зъб. Пиеше и наблюдаваше пристана и яхтите отвъд него, които маневрираха във водата. Бяха осем, близо една до друга, правеха си някаква мини регата и всичките имаха ярко оцветени големи триъгълни платна. Какво зрелище!

Би могъл да привикне: гледка към океана с яхтите и сладки барманки по къси панталонки. На летището, докато чакаше автомобила си под наем, си взе тънка брошурка, от която научи, че в района има около осем милиона игрища за голф и ако не се броят редките урагани, времето обикновено е идеално.

На Демарко му се прииска Махоуни да има нещо като клон в Мъртъл Бийч, Южна Каролина.

Беше решил, че се налага да посети Ръсти Макграт. Е, не че се налагаше, но просто не му хрумваше нищо по-добро. Но когато установи, че Макграт не си е у дома — или по-точно, когато научи, че Макграт е излязъл на разходка с все дома си, — реши да седне в някой бар и да почака, докато мореплавателят Макграт се завърне в пристанището.

Докато чакаше, Демарко се зачуди дали да не звънне на хубавичката приятелка на Алис с двете деца и да я покани на вечеря. Тъкмо взе телефона в ръка, когато барманът оповести:

— Ей, Макграт се връща.

— Къде? — изправи се Демарко и огледа водата, все едно търсеше белия кит на Ахав.

— Ето там — посочи с показалец барманът. — Яхтата, дето е голяма като боен кораб, точно до вълнолома.

Демарко допи ледения си чай и бавно се запъти към пристана. Разбираше каква би била евентуалната връзка между Кембъл и Претър: Кембъл беше вътрешният човек в „Рестън Тек“, а Претър беше умният инвеститор, който купуваше акциите. Не можеше да проумее къде е мястото на Ръсти Макграт, обаче тъкмо на Макграт, а не на Претър се беше обадил Кембъл в нощта, когато Демарко го беше заплашил. Затова прецени, че си струва да види този тип с очите си.

Изчака на мястото на Макграт на пристана и го наблюдава как маневрира с осемнайсетметровата си яхта с такава лекота, все едно паркира успоредно автомобил. Демарко не знаеше дали яхтата има от онези двигатели за странично движение като круизните кораби, или просто Макграт е много добър на щурвала.

Корпусът на яхтата беше лъскав и искрящо бял и макар Демарко да имаше ограничени познания относно скъпата дървесина, беше почти сигурен, че палубата е от тиково дърво. На носа на кораба върху раирана възглавница се беше излегнала жена на двацет и няколко. Беше с бял бански и имаше тяло като за корицата на специален брой на „Спортс Илюстрийтед“, посветен на бански костюми.

— Господин Макграт? — провикна се Демарко към мъжа, който току-що се беше спуснал по стълбичка от мостика.

— Да. Ей, бъдете така добър да ме вържете ей там, отпред — подхвърли му той бяло найлоново въже.

Демарко пое въжето и неумело го праметна около един кнехт на пристана. В това време Макграт скочи грациозно от яхтата на пристана и пристегна котвеното въже от кърмата.

Макграт беше едър, около един и деветдесет и към стотина килограма. Косата му беше къса и къдрава — рижо кестенява, точно като за човек, на когото казват Ръсти, — а лицето и ръцете му бяха почернели като на човек, който прекарва повечето си време на открито. За разлика от Дъглас Кембъл той беше в добра форма и имаше бицепси като на тежкоатлет.

Макграт се приближи до Демарко и огледа въжето, което той беше привързал.

— Личи си, че не си моряк, партньоре — отбеляза той и отново върза въжето.

— Господин Макграт — поде Демарко, — казвам се...

— Една секунда... Ей, Тами, скъпа!

— Да, захарче — отвърна младата жена, без да вдига глава от възглавницата. Говореше бавно, сякаш е полузаспала, и имаше гърлен и сексапилен южняшки акцент. В устата ѝ и камък би се стопил.

— Машината за лед отново се е развалила — каза Макграт. — Защо не се качиш до канцеларията на пристана за един плик с лед. Два килограма ще стигнат.

— О, трябва ли? — измрънка Тами.

— Трябва. Искам студено питие и ще поговоря малко с този господин. — Преди Тами да успее да възрази, че основното ѝ житейско предназначение е да бъде украса на пейзажа, а не приносител на разни неща, Макграт додаде: — А като приключа, ще отидем да вечеряме в онзи ресторант, който толкова ти харесва.

Тами се надигна лениво от възглавницата, на която се бе излегнала. Изправянето ѝ беше представление, което човек си струваше да види. Макграт ѝ помогна да слезе от яхтата и после двамата с Демарко мълчаливо се полюбуваха на задника ѝ, докато тя вървеше към посочения офис.

— Да ви кажа, господине — рече Макграт на Демарко, вперил очи в Тами, — добрият Господ е голям скулптор.

— Господин Макграт, казвам се Джо Демарко и работя в...

— Да, знам кой сте. Дог ми разказа за вас.

— Дог?

— Дог Кембъл. Така му казвахме навремето, защото Дъглас звучи лигаво за футболен защитник. Присламчвах се точно зад Дог, когато играехме заедно. Използвах огромния му задник за ракетна площадка, от която да повалям подлите малки тичащи бекове. Както и да е, той ми каза, че онази вечер сте ходили у тях и сте се опитали да го сплашите. Не ви е срам, Демарко. Жена му скоро ще му докара язва, няма защо да го напрягате допълнително.

— Кембъл каза ли ви за какво сме говорили?

— Да. Каза, че се опитвате да отървете дъщерята на някаква голяма клечка от неприятности с гадната комисия, затова сте обвинили

него в някаква измама и търговия с вътрешна информация. Пълни глупости, но сте привлекли вниманието на момчето.

— Той защо ви се обади?

— Защото сме съотборници, приятели сме още оттогава. — Макграт му намигна и добави: — Слава богу, не знае, че ковнах благоверната му няколко пъти, когато все още ставаше.

— С какво си изкарвате прехраната, господин Макграт?

— Знаете ли, иска ми се да ви кажа да ме целунете отзад, ама понеже работите за правителството, ще вземете да ми поръчате данъчна проверка. Както и да е, инвеститор съм. — Посочи с палец яхтата и поясни: — И то адски добър, нищо че сам го казвам.

— Ричард Претър ли е финансовият ви съветник?

— Дики? Не, по дяволите! Дики е по-откачен от кенефен плъх. Работя с няколко местни момчета, имат офиси в Чарлстън.

— Но познавате Ричард Претър.

— Да, току-що ви казах. Известно време учихме заедно с него и с Дог във Вирджинския университет — засмя се Макграт. — Карах го да ми пише домашните, за да не отпадна. И какво, ако познавам Дики? Защо сте тук, Демарко?

— Тук съм, защото Дъглас Кембъл ви се е обадил двайсетина минути след като разговарях с него.

— Знаете кога ми се е обадил? Какво, да не подслушвате телефона му? — попита Макграт, ухилен до ушите. Явно за този тип всичко беше игра.

— Може би — отговори Демарко с адски сериозно изражение.

За броени секунди Демарко прочете притеснение в очите на Макграт, докато той явно се замисли за вероятността Демарко да е записал разговора му с Кембъл, после се засмя.

— Вие, държавните чиновници, сте ми адски смешни — заяви той.

— Макграт, Комисията знае, че някой от „Рестън Тек“ три пъти е правил убийствени удари на пазара благодарение на вътрешна информация. Първия път информацията най-вероятно е изтекла до Ричард Претър, макар че от Комисията така и не успели да го докажат. Втория и третия път информацията стигнала до човек, който основава фалшиви инвестиционни компании, печели една камара пари и после изчезва, преди да го пипнат. Е, аз съм почти сигурен, че Кембъл е

вътрешният човек, а вие и Ричард Претър купувате акциите. Затова ще ви кажа същото, което казах и на Кембъл: който първи свидетелства, ще получи по-малка присъда. А ако обясните как и защо сте натопили Моли Махоуни, сигурно ще ви дадат имунитет.

Демарко не беше упълномощен да обещава имунитет на никого. И въобще не му пукаше.

Макграт поклати глава и по устните му заигра тънка усмивка.

— Сбъркал си човека, приятел. Проверете ме и ще видите, че всяка година правя много инвестиции. Някои са печеливши, други не са, обаче всички са съвсем законни. И никога не съм имал нищо общо с „Рестън Тек“, защото реших, че компания, която е наела Дог Кембъл, не става за нищо. Ще ви кажа и още нещо. Ако... А, ето я и Тами. Много е мудро това момиче.

— Какво още щяхте да ми кажете?

— Щях да ви кажа, че ако в гадната комисия имаха нещо срещу мен, те щяха да са тук, а не вие. Тами! — провикна се той към пристана. — Поразмърдай хубавия си задник, миличка. Татко има нужда да пийне нещо студено, след като говори с този страшен чичко.

Макграт сложи един платнен шезлонг откъм кърмата на яхтата, седна и вдигна крака на парапета. Демарко стигна почти до края на пристана и точно преди да завие, за да се качи по стълбите към паркинга, се обърна и погледна назад. Макграт го поздрави весело с два пръста. Демарко само го погледа още мъничко, после се извърна. Този тип е корав, помисли си Макграт. Другояче си представяше вашингтонските политици.

Тами му донесе питие — джин с тоник и малко лайм. Той го пое, без да я погледне, и каза:

— Благодаря, миличка.

— Кога ще ходим на вечеря, захарче? Умирам от глад. Той вдигна поглед към пицната фигура на Тами, към сочните ѝ гърди, към талията ѝ, която се разширяваше към ханша. Сега беше красавица, обаче Макграт беше виждал майка ѝ, която сигурно тежеше повече от сто килограма, така че сигурно след десетина-петнайсет години Тами щеше да изглежда точно като нея. Е, чак след десетина години.

— Искам да поседя малко тук и да помисля, миличка. Ти почни да се обличаш. Нарисувай се с бойните цветове или каквото там правиш.

— Ръстии — провлачи тя името му дразнещо, като малко момиченце. — Аз съм готова. Само си обличам потника и късите панталонки. Ресторантът изобщо не е официален.

Той я измери с леден поглед.

— Не ми се лигави, Тами. Не съм в настроение. Намести се някъде и аз ще ти кажа, когато е време да тръгваме.

— Боже, Ръсти, какво ти става?

Тя изпълни номера с отмятането на косата, рязко се завъртя и се понесе надолу по стълбата към каютите.

Макрат се загледа към водата, към белите гребенчета на вълните и към яхтите на около осемстотин метра по-навътре. Вятърът малко се беше усилил и лодките се бяха наклонили на четирийсет и пет градуса спрямо водата.

Дог и Дики, ама че двойка. Комисията от години се опитваше да ги спипа и все не успяваше, а ето че се беше появил този тип Демарко и беше започнал да разпитва всички. Само че Демарко не беше от КЦКФБ, не беше от данъчните, не беше и от ФБР. Дог каза, че работел за Конгреса, обаче никой не знаеше точно какво прави там. Дог знаеше само, че КЦКФБ е погнала онази мадама от „Рестън“, Моли Махоуни, и не щеш ли, цъфва Демарко и започва да разпитва. Просто не се връзваше. Те нямаха нищо общо с тази Махоуни. Дог каза, че почти не я познавали. Кое то го накара да се замисли дали пък Дог не лъже.

Дог и Дики. Дог беше мекотело, а Дики беше плашлив като катерица. Ако притиснеха Дог, той щеше да рухне като кула от карти. Ако притиснеха Дики, той като нищо щеше да осере стените от шубе.

Макрат се усети, че си тананика нещо, онази песничка за хазарта на Кени Роджърс, в която се пееше, че човек трябва да знае кога да продължи и кога да спре. С други думи, кога да престанеш да залагаш и да станеш от масата. По дяволите, подсъзнанието беше истинско чудо. Ама наистина.

Макрат се надигна от мястото си и изхвърли ледените кубчета от чашата си във водата. Огледа собствената си красива яхта, състезаващите се лодки като на пощенска картичка, възглавницата,

където Тами се печеше на слънце. Беше щастливец. Имаше всичко. Имаше и много за губене.

Е, време беше да слезе долу, да оправи Тами набързо, че да й намести главата, после да я заведе на вечеря. Хубави ребърца алангле, от които капе кръв.

Демарко не се качи веднага в колата под наем. Върна се на бара, който гледаше към пристана, поръча си питие — този път една бира „Корона“ — и се загледа към Ръсти Макграт на яхтата.

В главата му започна да се очертава картина, макар и доста смътна. Преди двацет години Дъглас Кембъл е нископоставен служител в „Рестън Тек“ вероятно с прилични, но не главозамайващи доходи. Ричард Претър е прокаженият гений на Уолстрийт, който не се задържа никъде на работа и не успява да си осигури финанси за големи инвестиции. Кариерата на Ръсти Макграт в професионалната футболна лига е приключила окончателно, друго чудовище като него му е строшило коляното. С други думи, двама от тези млади мъже са за никъде, а третият едва крета.

И после най-неочаквано Претър намира един милион долара и печели цяло състояние.

Е, ето един възможен сценарий, помисли си Демарко. Тримата събират парите, с които разполагат. Претър и Кембъл надали имат много, обаче Ръсти Макграт сигурно разполага с остатъка от премията при подписването на договора си, със заплатата си за първата година и може би дори с премия от застраховката заради травмата на коляното, сложила край на кариерата му. Следователно най-вероятно Макграт е човекът с парите. След това, благодарение на вътрешна информация, подадена от Кембъл, Претър прави първия си огромен удар на пазара и поделя печалбата с Кембъл и Макграт. Макграт си купува прекрасна голяма яхта, а Претър си наема скъп офис на няколко пресечки от Бика на Уолстрийт, откъдето да наблюдава отвисоко туристите, които му чешат топките.

Кембъл обаче не може да си позволи да живее разточително като Претър и Макграт, защото в противен случай може да накара някое куче пазач на правителството — КЦКФБ или данъчните служби — да се зачуди как така изведнъж е забогатял. За да може и Кембъл да вкуси

малко от хубавия живот, Претър впряга познанията си в управлението на попечителския фонд на госпожа Кембъл и влага останалата част от незаконно спечелените пари на Кембъл в офшорна сметка. В крайна сметка Кембъл планира да се пенсионира рано — както е казал на Моли, — за да се порадва на парите, които Претър му е скътал някъде.

Последната подробност, заключи Демарко, беше тактиката да не посягат към „Рестън“ прекалено често, само три пъти за период от двайсет години. Но всеки път правят дебели пачки. А причината да не се възползват от достъпа на Кембъл до вътрешна информация в „Рестън“ повече от три пъти е, че не им се налага да го правят. Според Сал Анселмо Ричард Претър всъщност е много добър инвеститор и успява да увеличи богатството на приятелчетата си със законни сделки.

Да, такава беше теорията на Демарко, но тя имаше няколко проблема.

Най-сериозният беше, че той не разполагаше с никакви доказателства в нейна подкрепа. Второ, не можеше да проумее взаимоотношенията на Кембъл, Макграт и Претър. Кембъл и Макграт бяха стари приятели от футболния отбор, но доколкото знаеше, не бяха близки с Претър. Ранди Сойър му беше казал, че Претър дори не е завършил Вирджинския университет, така че единствената му допирна точка с Кембъл и Макграт беше фактът, че е бил в една стая с тях, когато друг футболен играч полетял през прозореца на спалнята му. Ако Макграт беше човекът с парите, както смяташе Демарко, би трябвало да е имал огромно доверие в способностите на Претър, преди да му повери спестяванията си, за да ги инвестира. Или пък не беше доверие, а страх. Може би Претър изнудваше Макграт заради смъртта на другия футболист. Хм. Може би. Трудно му беше да си представи някой като Макграт да се страхува от откачения Дики Претър.

Така или иначе, Демарко харесваше все още недоизпипаната си теория — че Макграт е дал на Претър първоначалния капитал, от който той се е нуждаел, че Кембъл е вътрешният човек, а Претър е мозъкът. В хода на размишленията Демарко осъзна нещо. Версията за заговор между тримата участници можеше да обясни защо Макграт, Кембъл и Претър са забогатели толкова. Но той не беше успял да научи нищо, което да свързва дейността им с Моли Махоуни.

Демарко допи бирата си. Нямаше представа каква ще е следващата му стъпка, но изобщо не се съмняваше, че ако направи каквото му се иска — тоест да поостане в Мъртъл Бийч няколко дни и да поиграе голф, — това никак няма да допадне на господаря Махоуни. Неохотно се надигна от столчето си на бара, хвърли последен поглед към Макграт, който си седеше предоволно на кърмата на яхтата, и неохотно се помъкна към колата.

— В този плик има сто двацет и пет хиляди долара — каза Престън Уитман. — Достатъчно, за да откупим от теб дълга на Моли Махоуни, и малка компенсация за неприятностите ти.

— Моля? — възкликна Тед Алън. — Защо ще плащаш дълга на момичето? И откъде си намерил парите, по дяволите?

— Успокой се, Тед, нека ти обясня. Много хора не харесват Джон Махоуни. Някои не го харесват по лични причини, други не го харесват, защото е демократ. Срещал съм се с много от тези хора...

— Какво? По дяволите, ако си...

Лобистът вдигна ръка.

— Изслушай ме, Тед. Отдавна съм в този бизнес. Знам какво правя. Както и да е, казах ти, че се срещнах с тези хора и им съобщих, че събирам пари — малки дарения от пет до десет хиляди долара, а повярвай ми, за тези хора това е малко дарение — и че парите ще създадат огромен политически проблем за Махоуни. Когато ме питаха как точно ще използвам парите, отговорях „Надали искате да знаете“. Беше много лесно.

— А какво ще кажат тези хора, когато на Махоуни не му се случи нищо?

— При Махоуни винаги има опасност той сам да си навреди, без да се налага някой друг да му помага. Ако го направи, ще пошушна на дарителите, че са допринесли за неприятностите му. Ако в близко бъдеще не го сполети нищо лошо, тогава ще кажа: имайте търпение, тези неща искат време. Ако нищо не се получи и след по-дълго време, ще кажа: съжалявам, опитам. Тези хора разбират, че плановете невинаги успяват, а понеже не им е струвало бог знае колко, надали ще се разсърдят много. Ако се разсърдят, ще е на мен, ти няма да имаш нищо общо.

Тед Алън се замисли над думите на лобиста и се усмихна.

— Лукаво копеле си ти, Уитман.

— Радвам се, че одобряваш, Тед.

— Обаче още не схващам каква е ползата да кажа на Махоуни, че съм опростил дълга на дъщеря му.

Престън Уитман за малко да каже: *Ами замисли се, арогантен глупако*, но премълча. Вместо това каза:

— Опрощаването на дълга на момичето е нож с две остриета, Тед. От една страна, правиш жест на добра воля. Нужна ти е помощта на Махоуни за проекта, а като опростиш дълга на момичето, на практика даваш на него — или на дъщеря му — сто хиляди.

— Значи е подкуп.

— От една страна. Обаче Махоуни ще си помисли: ами ако медиите разберат, че казиното е опростило дълга на дъщеря ми? Ще представят историята така, все едно здраво държиш Махоуни. Да, ще изглежда много-много зле, ако медиите научат това.

— Айде стига, бе! — възкликна Тед. — Ще загазя, защото подкупвам политик. Няма начин...

— Тед, ти все още не разбираш. Ти не си дал парите на Махоуни. Дал си ги на дъщеря му, като си опростил дълга ѝ. Не си направил нищо незаконно. Обаче Махоуни ще се досети как медиите ще представят историята. — И преди Тед да успее да каже още нещо, Уитман додаде: — Виж, никой няма да знае, че си опростил дълга на момичето, освен теб, мен и Махоуни. Обаче, когато той разбере, ще бъде огромно бреме за него, а ти точно това искаш. И то без да си платил нито цент.

Тед се облегна на стола и се замисли.

В очите на Престън Уитман Тед Алън изглеждаше като хлапе, седнало на стола пред бюрото на баща си, като невръстен бандит, който си въобразява, че играе играта на големите. Тед Алън не разбираше, че е само пионка. Открай време беше пионка на Ал Кастиля, а сега ставаше пионка на Големия Боб Феърчайлд.

Уитман изчакваше и се стараше да изглежда обзет от уместната доза страхопочитание, докато очакваше решението на Тед.

— Харесва ми — отсече Тед накрая. — Крайно време беше да започнеш да вършиш работа. Обаче въпреки това мисля, че трябва да направя нещо, за да накарам Махоуни да проумее, че съм сериозен.

— Тоест? — попита Уитман.

Тед само се усмихна.

Моли надникна през шпионката, после затвори очи и се облегна на вратата. Позна мъжа, който стоеше в коридора пред апартамента ѝ. Не знаеше името му, но знаеше, че работи за Тед Алън, и просто ѝ се искаше той да се махне. Главата ужасно я болеше. Миналата вечер беше изпила твърде много бяло вино. Трябваше да престане.

Мъжът отново почука. По-силно. Моли знаеше, че той няма да си тръгне. Отвори му.

— Здравсти, миличка — каза мъжът.

— Здравей — отвърна Моли.

Знаеше, че изглежда ужасно, облечена с овехтял стар халат, невчесана, с подуто лице. Сигурно и миришеше лошо — не помнеше откога не си е вземала душ. Обаче не даваше пет пари. Напоследък нищо не я интересуваше.

— Аз съм Гюс Амато. Помниш ли ме?

Моли кимна.

— Господин Алън ме изпраща, миличка. Иска да поговорите.

— А! — възкликна Моли. — Добре, ще му се обадя.

— Не, миличка. Лично. Иска да поговорите лично. Изпрати ме да те взема.

— Аз... не мога в момента. Имам среща с адвоката си тази сутрин.

— Мисля, че това е една от причините да иска да си поговорите. За да знаеш какво да кажеш на адвоката си. Така че най-добре се облечи, ясно?

— Не може ли да говоря с него по телефона?

— Съжалявам, миличка — поклати глава мъжът.

Изражението на лицето му не се промени — остана си приятелско, малко развеселено, малко отегчено, — но Моли знаеше, че той ще я отведе насила, ако не тръгне с него доброволно.

— Може ли да си взема душ? — попита тя.

— Разбира се, миличка. Иди си вземи душ, а през това време аз ще сваря малко кафе.

Даниъл Кейн от „Кейн, Конърс и Уайт“ беше доста запазен за своите шейсет години. Прошарената му коса беше късо подстригана, лицето му беше загоряло, а коремът му беше стегнат и твърд. Строгите му сини очи гледаха иззад кръгли очилца с телени рамки. Точно такива очи би желал човек да има адвокатът му — неговият, не на противниковата страна, — а този мъж беше адвокат на Моли Махоуни.

На стената зад бюрото на Кейн имаше негова снимка как кара велосипед в някакъв завой. Беше обут с шорти от спандекс, носеше колоездачна фланелка в яркозелено и червено и едно от онези кепета с вирнати козирки. Демарко допускаше, че колелото е с титанова рамка, по-леко от въздуха и сигурно струваше десет хиляди. На друга снимка Кейн беше обкراчил колелото си, но този път беше с аеродинамична каска и се ръкуваше с друг колоездач. Другият беше Ланс Армстронг.

Хора като Даниъл Кейн винаги потискаха Демарко, който бе завършил право в годината, когато убиха баща му. Не би могъл да избере по-неподходящ момент — малко адвокатски кантори биха желали да наемат син на мафиотски наемен убиец. За щастие — или пък не, — той си намери работа при Махоуни, преди да бъде принуден да си смени името. Обаче при всяка своя среща с хора като Даниъл Кейн той се питаше какво ли би постигнал, ако не беше обременен с наследството на баща си. Може би щеше да има кабинет колкото този на Кейн и името му щеше да е част от названието на престижна адвокатска кантора. Може би. Измъчваше го подозрението, че най-вероятно не е толкова умен и амбициозен като Даниъл Кейн — човек, който кара велосипед заедно с Ланс Армстронг.

В кабинета на Кейн седяха Мери Пат Махоуни, Демарко и още двама адвокати, които работеха за Кейн и чиито имена Демарко вече беше забравил. Целта на срещата беше Кейн да запознае всички заинтересовани с развитието на делото срещу Моли.

— Според вас още колко ще чакаме Моли, госпожо Махоуни? — попита Кейн и погледна скъпия си ръчен часовник, с което ѝ напомни, че му плаща не на час, а на една десета от астрономическия час.

— Извинете, но не знам къде е — отговори Мери Пат. — Звъннах ѝ, преди да дойда тук, но тя не вдигна. — Извади мобилния си телефон от чантата. — Нека да опитам още веднъж.

Демарко не можеше да повярва, че Моли не се явява на срещата с адвокатите си, и се питаше дали и някой друг в стаята си мисли за гаранцията, която Мери Пат внесе, за да измъкне дъщеря си от затвора. Не, Моли не би постъпила така, не би го причинила на майка си. Но защо ще пропусне срещата, да му се не види? Нали щяха да обсъждат нейното бъдеще.

Гюс отвори задната врата на лимузината, за да влезе Моли, после самият той се настани зад волана, но не запали двигателя.

В този момент мобилният на Моли звънна и Гюс я предупреди:

— Не вдигай! И си изключи телефона. — Нареди ѝ толкова строго, че тя се уплаши и му се подчини.

Гюс все още не палеше колата. Посочи надолу по улицата и попита:

— Миличка, това там твоята кола ли е? Онази синята?

— Моля?

— Субаруто. Твое е, нали?

— Да — отговори Моли.

Дори отдалече виждаше колко мръсно и кално е и се засрами. Беше го купила преди три години и помнеше как се смя сестра ѝ Мици, защото беше комби и приличаше на автомобил на домакия с деца. На Моли обаче ѝ харесваше. Беше четири по четири и на добри километри, така че можеше да ходи с него на ски, макар да не помнеше кога за последно го е правила. Не помнеше и кога за последно е мила колата, която вече приличаше на обиталище на бездомник.

— Застрахована ли е? — попита Гюс.

— Какво? — учуди се Моли. Объркваше я с всичките тези въпроси за глупавата ѝ кола.

— Интересува ме дали колата ти е застрахована.

— Разбира се, че е застрахована — отговори тя. Обаче истината беше съвсем друга. Не беше направила последната вноска. — Защо питаш...

— Гледай — каза Гюс.

В този момент Моли забеляза един човек, който се приближаваше по улицата. Носеше джинси и спортно горнище с качулка, дръпната ниско, така че да скрива лицето му. Съдейки по походката му — пружинираща и с широко размахани ръце, — явно беше млад и атлетичен.

Спря до колата на Моли, озърна се и после извади някакъв предмет от малката торбичка на анцуга си. Бутилка. Направи нещо с бутилката — като че ли отвъртя капачката — и натъпка някакъв парцал в гърлото на бутилката. После измъкна нещо от задния си джоб и разби стъклото откъм шофьорското място.

— Какви ги върши? — възкликна Моли.

— Гледай — повтори Гюс.

Младежът подпали парцала, хвърли бутилката в колата на Моли и след броени секунди във вътрешността на купето лумнаха пламъци.

Моли изпищя и се метна към дръжката на вратата, но не успя да отвори, защото чу как ключалките щракнаха.

— Успокой се, миличка — обади се Гюс. — Нали каза, че е застрахована? Освен това симпатично момиче на твоята възраст трябва да кара нещо по-лъскаво, нали така?

— Господин Кейн, мисля, че трябва да започваме. Когато намеря Моли, ще я осведомя. Просто нямам представа къде е тя.

— Ами добре — съгласи се Кейн и отвори папката върху бюрото си. Прегледа документите и заяви: — Всъщност сме в доста добра позиция. — Кейн говореше тихо, но уверено — все пак всекидневно побеждаваше държавните обвинители. — Хубаво е, че парите и акциите са търгувани онлайн. В случай че съдебните ни заседатели никога не са чували за хакери, компютърни измами и кражба на самоличност, разполагаме с няколко експерти, които ще ги осветлят по въпроса. — Кейн се усмихна като акула, която си показва зъбите. — Може дори да им устроим малка демонстрация, например да внесем десет долара в сметката на съдията, за да докажем тезата си.

Кейн очакваше всички да се засмеят, но го сториха само собствените му служители.

— Втората част от защитата на Моли ни осигури господин Демарко. — Кейн кимна любезно към Демарко като проява на

уважение. — Благодарение на него знаем, че Комисията по ценни книжа отдавна подозира служител от „Рестън Текнолоджис“ в търговия с вътрешна информация — тоест някой друг освен Моли, — а господин Демарко е открил трима души, които вероятно са замесени. Ще изтъкна, че тези хора са се опасявали, че властите душат около тях, затова са решили да проведат незаконните си операции от името на Моли.

— Можете ли да го докажете? — попита Мери Пат.

— Не, и не се налага — отговори Кейн.

— Как така? — попита Мери Пат.

— Госпожо Махоуни, аз трябва да предизвикам основателно съмнение. Трябва да покажа, че е възможно някой друг освен Моли да е извършил престъплението, за което е обвинена тя. Затова не се налага да доказвам, че тези хора са извършили нещо незаконно. Трябва само да покажа, че е възможно да са го извършили.

Мери Пат изглеждаше скептична, но преди да успее да каже нещо, Кейн продължи:

— Ще изискаме със съдебна заповед всички документи на КЦКФБ, свързани със засегнатите лица от „Рестън Тек“ през последните двадесет години. Ако от Комисията заявят, че предоставянето на тези документи би застрашило евентуални бъдещи разследвания, ще поискаме обвиненията да отпаднат и ще спечелим. В наша полза работи и фактът, че престъплението, в което е обвинена Моли, включва половин милион долара, внесени директно в нейната сметка. Този факт ни помага по два начина. Първо, КЦКФБ не е успяла да докаже кой е внесъл парите. Което е добре, защото е в подкрепа на аргумента ни, че неизвестен извършител, който няма връзка с Моли, е внесъл пари в сметката ѝ, за да я натопи, и е купил акции от нейно име. Второто ни предимство, макар да е твърде злепоставящо за Моли, е, че ще успеем да докажем невъзможността с оглед на настоящото ѝ финансово положение тя да разполага с половин милион долара, които да инвестира.

— Разбира се, че тя няма тези пари — каза Мери Пат. — Моли завърши колеж само преди четири години.

Явно никой не беше казал на Мери Пат за дълговете на дъщеря ѝ по кредитните карти, а Демарко не искаше той да е човекът, който ще ѝ го съобщи.

— Правителството ще заяви, че Моли е имала по-богат партньор — отбеляза Демарко.

Кейн му се усмихна. А усмивката му казваше: остави адвокатската работа на нас, синко.

— Може и да твърдят подобно нещо, но не могат да го докажат — отговори Кейн.

На Демарко никак не му се искаше да го каже пред Мери Пат, обаче се налагаше:

— Фактът, че Моли има дългове, също ѝ дава мотив.

— Моля? — възкликна Мери Пат и рязко се завъртя към Демарко. — Какви ги говориш, Джо? Какви дългове?

— Моли дължи доста сериозна сума по кредитните си карти, госпожо Махоуни — осведоми я Кейн.

— Така ли? — попита Мери Пат.

— Да, но това всъщност не е проблем — увери я Кейн и отхвърли въпроса с едно махване на дясната си ръка. — Е, дължи малко пари. Голяма работа. Ако се свика съдебно жури — тоест, ако случаят изобщо стигне до съда, — ще направя данъчни проверки на всички съдебни заседатели и ще кажа: знам, че поне четирима членове на това жури имат значителни задължения, но не сте престъпници, нали?

Мери Пат кимна, но Демарко усещаше, че тя размишлява над положението с кредитните карти на дъщеря си.

— Значи ще призовем господата Кембъл, Макграт и Претър — продължи Кейн.

— Това ли са тримата мъже, за които споменахте преди малко? — попита Мери Пат.

— Да. Тримата, които може би са използвали вътрешна информация, за да купуват акции от компании, клиенти на „Рестън Тек“. Двама от тях вече са разследвани от КЦКФБ.

— Ако Комисията знае, че е възможно тези мъже да са го направили, тогава защо не...

— Комисията не може да докаже нищо незаконно, госпожо Махоуни, но както вече ви казах, това няма значение. То само показва колко умни са тези хора. Ще изискаме със заповед финансовите им досиета, а тях ще призовем да свидетелстват пред съда. Ще призовем и „Пи Ен Си Файненшъл“, за да докажем, че финансите на Претър и

Кембъл са свързани чрез попечителския фонд на госпожа Кембъл. Тоест ще покажем, че Кембъл, който работи за „Рестън Тек“, и господин Претър, един много умен инвеститор, са свързани.

— Можете да ги призовете — отбеляза Демарко, — но трябва да разберете, че не открих нищо, което да ги свързва с Моли. Те просто ми се струват... ами странни.

— Именно! — възкликна Кейн, като че ли Демарко е изтъкнал негов довод. — Ще призовем тези тримата да свидетелстват, ще ги разпитваме за богатството им и за успешните им сделки на борсата и ще изтъкнем, че и Кембъл като Моли е работил в „Рестън Тек“ по времето, когато е забелязана незаконната търговия с вътрешна информация.

— Но ако не можете да докажете, че тези хора са вършили нещо незаконно... — поде Мери Пат.

— Те ни осигуряват правдоподобна алтернатива, госпожо Махоуни — поясни Кейн и нетърпението му пролича мъничко. — Трябва да дам на съдебните заседатели нещо друго, над което да се замислят — друг заподозрян освен Моли, някой, който има осемнайсетметрова яхта като господин Макграт или къща за два милиона като господин Кембъл. Съдебните заседатели не харесват хора с къщи за два милиона, особено ако самите те не притежават такива.

— Разбирам всичко това — каза Мери Пат, — обаче ако тези хора са невинни, бихте могли неоснователно да опетните репутацията им.

Кейн сви рамене и посланието му беше ясно: Моли беше клиентката му, а какво ще се случи на Кембъл и приятелчетата му, не беше негов проблем.

— Добре — потри ръце Кейн в заключение, — ще продължим да работим усърдно. Поискахме време, за да подадем исканията си и да прегледаме материалите, които сме изискали със съдебна заповед. И понеже графикът на съда е много пълен, не очаквам да се насрочи процес поне още шест месеца, ако изобщо стигнем дотам.

— Обаче Моли е временно отстранена от работа — изтъкна Мери Пат.

— Но заплатата ѝ не е спряна — отбеляза Кейн.

— Въпреки това изглежда, сякаш е виновна. Това ще попречи на кариерата ѝ.

— Съжалявам, госпожо Махоуни — каза Кейн, — но не мога да направя нищо във връзка с отстраняването на Моли от работа. Обаче, след като наказателното дело бъде решено в нейна полза, ще може да съдим „Рестън Тек“ или КЦКФБ за причинени щети. На Моли може никога повече да не ѝ се наложи да работи.

— О, не, не искам това — притесни се Мери Пат, — просто ми се ще да приключим с цялата история.

Кейн отново сви леко рамене, което би могло да означава какво ли не.

— Е, винаги можем да обсъдим това по-късно — каза той.

Докато Мери Пат и Демарко си тръгваха от кантората на Кейн, тя каза:

— Трябва да намериш Моли, Джо. Нещо не е както трябва. Тя трябваше да дойде.

— Ще я намеря — обеща ѝ Демарко.

— И тази история с кредитните карти, Джо. Имаш ли представа за какво става дума?

— Знам само, че Моли дължи много пари, но не знам защо.

— Колко?

Демарко се поколеба. Не беше обсъждал положението с кредитните карти на Моли дори с Махоуни.

— Около сто хиляди долара.

— Мили боже!

Камион на пожарната и полицейска кола бяха преградили улицата близо до сградата, където живееше Моли, затова Демарко паркира през една пресечка. Докато крачеше към апартамента на Моли, на отсрещната страна на улицата видя изгоряла кола, каквато можеш да видиш по улиците на Багдад. Лампите на колите със специален режим не светеха и запаленият автомобил вече не гореше — пожарникарите го бяха полели целия и водата се стичаше към шахтите на уличната канализация. Обаче явно инцидентът беше станал неотдавна, защото наблизко още се мотаеха неколцина зяпачи.

Докато вървеше към входа на сградата на Моли, Демарко попита млада жена с бебешка количка какво се е случило.

— Някой взривил кола — отговори тя.

— Взривил ли? — учуди се Демарко.

— Със запалителна бомба. — Жената посочи към ниска латиноамериканка на около шейсет години, която разговаряше с едно от ченгетата. — Госпожа Гомес видяла извършителя. Зяпала през прозореца както обикновено и видяла едно хлапе да хвърля нещо в колата. То избухнало, така твърди тя, после момчето хукнало като същински Карл Луис. Просто не разбирам какво им става на хората напоследък.

— Аха — промърмори Демарко. Сигурно е работа на някоя банда, помисли си той.

Влезе в жилищната сграда и понеже асансьорът не работеше, се качи пеша до етаж на Моли. Почука на вратата, но никой не отвори. Ритна вратата, пак никой. Спомни си как пиеше Моли по време на последните им две срещи и се запита дали не е вътре, безпаметно пияна, и дали това не е била причината да пропусне срещата при адвокатата си. Потропа на вратата силно и продължително. Моли не отвори, но възрастната жена от отсрещния апартамент подаде глава да провери какво става.

— Да сте виждали Моли Махоуни? — попита той.

— Не. Обаче тя явно не си е у дома, защото думките толкова силно, че ще събудите и мъртвец.

— Извинете — промърмори Демарко и се запита къде е Моли, по дяволите, и защо не си вдига мобилния.

На излизане от сградата отново погледна към изгорелия автомобил. Комби. После си спомни, че когато се видя с Моли миналата вечер, той я изпрати до колата ѝ, която беше комби, обаче той не бе обърнал внимание на модела. Помнеше само, че изглежда така, все едно не е мита цяла година. Не можеше да разбере дали пушещата купчина на улицата е същата кола, но беше възможно.

Приблужи се до полицаая, който още говореше с госпожа Гомес.

— Извинете...

Ченгето се извърна към него.

— Да?

— Знаете ли на кого е колата? — попита Демарко.

— Защо питате? — поинтересува се полицааят.

— Защото ми се струва, че е на моя приятелка, но не съм сигурен.

— Коя е приятелката ви? — попита полицааят.

Този тип започваше да го изнервя с навика си да отговаря на въпроса с въпрос.

— Казва се Моли Махоуни — отговори Демарко.

— Е, колата е нейна — осведоми го полицааят. — Проверихме по регистрационните номера. Имате ли представа защо някой ще си науми да постъпи така с колата на приятелката ви?

— Моли пострадала ли е?

— Попитах ви...

— Да, чух какво ме попитахте. А аз ви попитах дали Моли е пострадала.

Госпожа Гомес отговори, преди ченгето да има време да се ядоса.

— Не е пострадала — каза тя. — Видях я да излиза с някакъв мъж точно преди да се случи.

— Знаете ли кой е мъжът? — попита Демарко.

Ченгето понечи да каже нещо, обаче госпожа Гомес отново го изпревари:

— Не. Тъкмо казах и на този полицаай. Беше нисък, изглеждаше як и носеше модерни бели каубойски ботуши. Не забелязах лицето му.

Само ботушите.

— Имате ли представа защо някой ще иска да унищожи колата на госпожица Махоуни? — настоя полицаят.

— Не, нямам представа — отговори Демарко и се извърна, за да си ходи.

— Ей, чакайте малко — повика го полицаият. — Кой сте вие и какво търсите тук?

О, мамка му. Демарко извади пропускарка си от Конгреса.

— Казвам се Демарко. Както ви казах, приятел съм на Моли и просто се отбих да я видя.

Пет минути по-късно, през които полицаият го обстреля с десетки въпроси, на които Демарко не можеше или не искаше да отговори, той си тръгна. Запалването на колата можеше да бъде случайна вандалска проява, само че деянието беше доста по-сериозно от това да изрисуваш цяла стена с графити. Или пък някой бе гледал Моли по телевизията и бе решил да използва коктейл „Молотов“, за да изрази неодобрението си към хора, които продават вътрешна информация. Може би, но надали. Добрата новина беше, че Моли не бе пострадала. Обаче защо беше пропуснала срещата с адвоката си и беше заминала с някакъв тип с модерни каубойски ботуши? Преди Демарко да отгатне отговора на този въпрос, му се обади секретарката на Махоуни и го осведоми, че конгресменът иска да го види.

Светлините в кабинета на Махоуни бяха угасени и щорите бяха пуснати. Демарко се запита дали не е получил някой от мигренозните пристъпи, които го връхлитаха обикновено когато прекалеше с пушенето и единствената му храна беше бърбънът. Обаче Махоуни отказваше да повярва, че има връзка между навиците и главоболието му. Този път не беше страдащ от мигрена, а баща, който седеше в тъмното и мислеше за дъщеря си.

— Шефе, идвам от апартамента на Моли и някой...

— Какво каза адвокатът й? — прекъсна го Махоуни.

— Мери Пат не ви ли предаде?

— Обади се, докато бях на среща, и още не съм й звъннал. Искан преди това да чуя теб.

— Ами според Кейн положението е доста благоприятно — осведоми го Демарко и резюмира разговора в кабинета на Кейн и стратегията му за предизвикване на основателно съмнение. Махоуни не го прекъсна нито веднъж, докато говореше, което си беше забележително, затова Демарко се запита дали изобщо той го слуша внимателно. Завърши с думите: — Обаче имаме един проблем.

— Нима? Какъв е той?

— Моли има мотив — обясни Демарко. — Има големи дългове. Достигнала е лимита на всичките си кредитни карти.

— Откъде знаеш? — Махоуни не звучеше шокиран от новината. По-скоро като че ли Демарко беше потвърдил нещо, което той вече знаеше, и въпросът му беше съвсем буквален — питаше откъде Демарко е разбрал за дълговете на дъщеря му.

— Пуснах проверка на кредитното й досие.

И зачака Махоуни да избухне насреща му как така се е осмелил да проверява кредитния рейтинг на дъщеря му. Конгресменът не каза нищо. Само кимна с голямата си глава — бяло петно в затъмнената стая.

— Има и друго. Мери Пат разбра за дълговете по кредитните карти на Моли. Кейн повдигна въпроса по време на срещата и се наложи да ѝ кажа колко голямо е задължението.

— О, мамка му! — измърмори Махоуни.

— Комисията ще твърди, че мотивът на Моли са всичките ѝ дългове, но както ви казах, според Кейн защитата му е много стабилна. Другата добра новина е, че Кейн е успял да отложи процеса поне с шест месеца. Ще ми трябва време да разбера кой е внесъл парите в сметката на Моли. Познавам един тип, факир с компютрите. В момента е извън града, но когато се върне...

— Моли го е направила, Джо — каза Махоуни.

— Моля? — възкликна Демарко, защото не беше сигурен дали е чул правилно.

— Виновна е. Така че не си прави труда с този компютърен факир.

— Но какво ви кара да мислите...

— Не само е изчерпала лимита по кредитните си карти, ами е задължняла и на едно казино със сто хиляди. Дъщеря ми е пристрастена към хазарта, Джо.

Тези думи — *пристрастена към хазарта* — отговаряха на много въпроси. Обясняваха задълженията на Моли по кредитните ѝ карти, а също и защо живееше в онази дупка. И въпреки това, вместо да изрече на глас какво си мисли, Демарко се опита да успокои Махоуни.

— Може и да дължи малко пари, но това не означава, че...

— А онзи половин милион, който е внесен в сметката ѝ? Идва от казиното, на което тя дължи стоте хиляди. Отишла при шефа на казиното и пробутала на него плана с търговията въз основа на вътрешна информация.

— Откъде знаете? Моли ли ви каза?

— Не, каза ми го шефът на казиното. — И Махоуни разказа на Демарко за срещата си с Тед Алън в Атлантик Сити.

Двамата мъже помълчаха, после Демарко попита:

— И какво иска той?

— Какво според теб иска, по дяволите? Парите си. Освен това иска федералното правителство да даде на щата Ню Джърси сто милиона долара, с които да подпомогне строителството на конгресен център в Атлантик Сити.

— Конгресен център?

— Да.

— Защо?

— Не съм сигурен, но допускам, че този тип ще спечели доста пари от строителството.

— Има ли още нещо?

— Да, една дреболия. Мисля, че онзи тип, който ръководи казиното, е свързан с мафията.

Преди Демарко да успее да реагира на новината, иззвъня телефонът върху бюрото на Махоуни. Конгресменът натисна копчето на говорителя и попита:

— Какво има?

— Съпругата ви е на втора линия — съобщи му Мейвис. — Настоява, че спешно трябва да говори с вас.

— Кажй й... Мамка му, кажй й, че ще й звънна след малко. — Той прекъсна връзката и погледна Демарко. — Ще горя в ада заради това.

* * *

— Струва ми се разумно да върнем парите на Тед Алън и да пуснем Моли да изпробва шансовете си в съда — каза Демарко. — Според Кейн можем да спечелим и...

— Не искам процес, Джо. Едно е да отидеш на процес, когато си невинен, но е съвсем друго, ако си виновен. А що се отнася до парите... Като включим дълговете по кредитните й карти и съдебните разноски, става дума за седемстотин хиляди долара. Седемстотин хиляди! Нямам толкова пари.

Това учуди Демарко. Винаги беше смятал, че Махоуни е богат.

— Ще се наложи да продам къщата в Бостън и може би яхтата на Мери Пат, за да събера толкова пари в брой. Боже, сърцето й ще се скъса, ако се наложи да продадем тази лодка. — Понечи да каже още нещо, но замълча и само поклати глава.

— Имате много приятели, шефе. А има и много други хора, склонни да ви помогнат, сигурен съм. — Това, което Демарко

премълча, беше от ясно по-ясно: мнозина с радост щяха да дадат на Махоуни парите в замяна на неговото влияние.

— Не! — Махоуни стовари юмрук върху масата.

О, мамка му. Демарко знаеше какво следва. Защото беше наясно, че шефът му не е човек на разума.

— Нищичко няма да дам на тези хора! — закани се Махоуни. — Ясно ли е? Тези копелета са подмамили дъщеря ми и после са я принудили да извърши престъпление.

Демарко не беше сигурен как да тълкува казаното, но съзнаваше, че Махоуни говори като баща.

— Е, разбираш ли? — попита конгресменът.

— Да, разбирам — потвърди Демарко. — Искате да отърва Моли за престъпление, което вече знаете, че е извършила, и искате да разкарам мафията, без да им плащате.

— Точно така. Освен това не искам делото да стига до съд и не искам майка ѝ да разбере какво е направила Моли.

Демарко беше на магистралата за Атлантик Сити — прав като черта път, чиято цел беше да намали времето, което хората прекарват зад волана, и така да увеличи времето, което прекарват, харчейки пари в казиното.

Когато разказа на Махоуни как е била взривена колата на Моли, кръвта се смъкна от обикновено червендалестото му лице. Той за пръв път виждаше Джон Махоуни уплашен.

Естествено, първият въпрос на конгресмена гласеше:

— Тя пострадала ли е? — Обаче още преди Демарко да успее да отговори, лицето на Махоуни отново стана червено като хамелеон, попаднал върху китайското знаме, и той изкрещя: — Защо не ми го каза още в мига, в който влезе?

Демарко не си направи труда да обяснява, че се е опитал. Вместо това обясни, че Моли не е била в колата и че преди взрива са я видели да излиза от сградата с някакъв тип с бели каубойски ботуши.

Махоуни се изправи, големите му ръце стиснаха ръба на бюрото и за момент Демарко си помисли, че той ще го прекатури.

— Този тип работи за Тед Алън. Да не искаш да кажеш, че са отвлекли дъщеря ми? — викна Махоуни.

Накрая стигнаха до извода, че Моли не е била отвлечена. Тед Алън не беше толкова глупав, а дори да беше, не би я отвлякъл посред бял ден. Заключение, че Тед се цели в две посоки: първо, беше поискал да се срещне с Моли, за да ѝ обясни какво ще се случи, ако тя свидетелства против него. Щеше да привика Дени Рийд, както беше постъпил с Махоуни, и да демонстрира, че Дени може да бъде или нейното спасение, или нейната гибел. Втората му цел беше да изпрати на Махоуни послание, при това не много изискано. Посланието гласеше: дъщеря ти можеше и да бъде в колата.

— Ще убия този кучи син — закани се Махоуни.

Демарко никога не беше смятал, че му влиза в задълженията да закриля шефа си. Освен това беше убеден, че Махоуни е последният

човек на света, който се нуждае от неговата закрила. В момента обаче случаят сякаш не беше такъв. В състоянието, в което се намираше, Махоуни като нищо можеше да убие Тед Алън. Затова Демарко побърза да предложи:

— Вижте, шефе, Моли е добре. Ще отида до Атлантик Сити и ще я доведа тук. И ще поговоря с Тед.

Последното, което му каза Махоуни, преди да излезе, беше:

— Джо, когато я намериш, доведи я при мен. Искам да поговоря с нея преди майка ѝ.

И така, Демарко потегли към Атлантик Сити да доведе Моли. И да си поговори с Тед Алън. Прелиташе покрай огромните билбордове по магистралата, според които ротативките във всяко казино буквално изливат пари. Наричаха ги „щедри“ — „най-щедрите ротативки на крайбрежието“.

Спря на паркинга на „Атлантик Палъс“ и взе асансьора до етаж на казиното. С отварянето на вратата го връхлетя почти оглушителното дрънчене на ротативките. Приблужи се до охраната и осведоми някакъв служител, че иска да се срещне с господин Алън. Мъжът го попита дали има уговорена среща, а Демарко отговори:

— Кажете на господин Алън, че съм от Вашингтон и че ме изпраща един адски ядосан политик.

Когато Демарко влезе в кабинета на последния етаж, Тед седеше на бюрото си, облечен с черно спортно сако, червеникавокафява риза и сив памучен панталон. Мокасините му с пискюли бяха върху бюрото. Самото олицетворение на спокоен и самоуверен човек, който изобщо не се съмнява, че е стиснал света за топките.

От едната страна на Тед стоеше нисък и набит мъж, облечен с бяло поло и тъмен костюм. Беше обут с бели каубойски ботуши от крокодилска кожа. Освен това под мишницата му имаше кобур с голям черен автоматичен пистолет.

— Къде е Моли? — попита Демарко.

— Ти кой си? — попита Тед.

— Казвам се Демарко. Работя за Джон Махоуни. Мен изпращат да се разправам с хора като теб.

— Хора като мен значи — усмихна се Тед.

— Точно така, Тед.

— Следователно си запознат с проблемите, които имам в момента с Махоуни и дъщеря му.

— Да. Оплел си Моли в пипалата си, после здравата си се спекъл, когато са я арестували и са замразили парите ти.

— Може и така да се каже — отговори Тед. — Махоуни съгласили се да сътрудничи?

— Още го обмисля — отговори Демарко.

Тед свали краката си от бюрото и се изправи. Вече не изглеждаше толкова спокоен. Приличаше на човек, който всеки момент ще изпадне в ярост и ще се разфучи.

— Трябва да обясниш на Махоуни — заяви той, — че не се шегувам. Или ще направи каквото искам, или дъщеря му отива в затвора. И това е в най-добрия случай.

— Затова ли взриви колата ѝ и я домъкна тук? За да уплашиш Махоуни?

— Не знам какви ги дрънкаш. Нищо не съм взривявал и не съм я домъкнал тук. Изпратих кола да я вземе. Дори ѝ дадох няколкостотин долара в чипове, за да поиграе. — Тед се разсмя и добави: — Обаче като ѝ знам късмета, надали ще играе дълго. Преди малко обядваше, а когато приключи играта, Гюс — той посочи мъжа с ботушите — ще я откара обратно във Вашингтон.

— Не, тя ще си тръгне с мен — отсече Демарко. — А сега добре ме чуй, Тед. Въртиш номера на един от най-влиятелните политици в страната. Даваш ли си сметка? Той не е някакъв дребен градски съветник. Може да изпрати ФБР подир тъпия ти задник само с едно телефонно обаждане. В момента най-умното, което можеш да направиш, е да забравиш за загубите си и да оставиш Моли да си опита шанса на съдебен процес. В замяна ти обещавам името ти да не бъде замесено.

— Не, ти ме чуй — възрази Тед. — Ще дам на Моли малко въздух и ще опростя дълговете ѝ от хазарт, обаче...

— Моля? — попита Демарко.

— Казах, че ще опростя дълговете ѝ. Предай на Махоуни, че може да счита това за подарък, един вид жест, с който му показвам, че съм разумен човек. Но си искам петстотинте хиляди, които Комисията е замразила, и искам федерално финансиране за конгресния център.

Ако не ги получа, кльошавият задник на Моли Махоуни ще се озове в затвора. Или ще стане още по-зле. А сега изхвърли този нещастник от казиното ми, Гюс.

— Да вървим, приятел — рече Гюс и после допусна грешката да хване Демарко за рамото, за да го избута във вратата.

Демарко имаше боксов чувал в дома си в Джорджтаун. Обичаше да го удря, когато беше под напрежение, а моментът беше точно такъв. Беше бесен заради стореното от Моли и лъжите, с които бе засипала него и родителите си. Освен това беше бесен, че Тед Алън се опитва да се възползва от положението. На всичко отгоре и зъбът го болеше. Така че, когато Гюс Амато го стисна за рамото, той се завъртя рязко и го фрасна по брадичката по-силно, отколкото някога беше удрял боксовия си чувал.

В честен двубой Гюс най-вероятно щеше да го надвие. Изглеждаше по-силен от Демарко и вероятно беше свикнал да удря хора. Обаче това не беше честен двубой. Демарко го нападна неочаквано и Гюс се строполи на пода. Стовари се по задник с изпънати напред крака. Очите му добиха размазания и изцъклен поглед на човек, който всеки момент ще припадне. След малко тръсна глава като куче с подгизнала козина и крайниците му се размърдаха бавно и координирано, затова Демарко измъкна автоматичния пистолет от кобура му и го цапардоса по слепоочието с тежката цев.

Сега вече Гюс изгуби съзнание.

Моли Махоуни не обядваше, както твърдеше Тед Алън. Беше на масата за зарове и, изглежда, печелеше. Поставката пред нея беше пълна с чипове — зелени и черни. Зеленият чип беше на стойност двайсет и пет долара, а черният — сто. Лицето ѝ беше зачервено, а очите ѝ блестяха, все едно правеше най-страхотния секс в младия си живот.

На Демарко му идеше да я стисне за гърлото и да я разтърси.

Моли държеше заровете в ръка и се готвеше да хвърли — съдейки по чиповете пред нея, явно беше влязла в дълга серия. Печелеше пари за себе си и за десетината мъже около масата, а ако Демарко я прекъснеше, щяха да го замъкнат навън и да нахранят с него гларусите.

В този момент Моли хвърли желаното — четворка. Мъжете около масата изреваха, а Моли плесна ръка високо във въздуха с мъжа от дясната си страна, после с този отляво. Подхвърли един зелен чип на крупнето.

Отново беше неин ред да хвърля. Тя постави петстотин долара, лимита на масата, на паслайна. Разклати заровете, после спря и хвърли чип от сто долара на крупнето.

— Бокскарс — каза тя.

Бокскарс е числото дванайсет — по шест точки на всеки зар, а ако Моли улучеше числото при следващото си хвърляне, щеше да прибере три хиляди долара, защото залогът беше трийсет към едно. Само че разполагаше с едно-единствено хвърляне. А причината залогът да бъде трийсет към едно, естествено, беше фактът, че шансовете да улучиш са на практика нулеви. Залогът беше абсолютно безразсъден. Моли хвърли дванайсет и спечели.

Мъжете край масата отново изреваха. Моли беше тяхната кралица.

Тя хвърли отново. Девет, после три, после седем. Серията ѝ приключи. Всичките ѝ нови приятели я поздравиха за доброто постижение, като че ли се дължеше на някакво умение, а не на тъп късмет, после веднага забравиха за нея, когато заровете отидоха в ръцете на следващия.

Демарко се приближи в гръб и прошепна в ухото ѝ:

— Вземай си проклетите чипове и ги осребри. Веднага.

Моли рязко се завъртя. Понечи да каже нещо, но той я изпревари:

— Кълна се в бога, Моли, ако не тръгнеш веднага, ще те извлека за косата.

Отношението на Демарко към Моли се беше променило. Отначало му дожаля за нея, защото Кей Кайзър отказваше изобщо да се усъмни във вината ѝ. А по-късно, като я видя как живее и научи колко е задлъжняла, продължи да я съжалява. Искаше му се да брани тази крехка млада жена, нападната от всички страни. Вече знаеше обаче, че тя е виновна за престъплението, в което я обвиняваше Кайзър, и това не беше най-лошото. У Моли имаше нещо манипулативно и лукаво. Беше достатъчно умна да предложи на Тед Алън схемата с акциите, за да се отърве от него, а после, когато я спипаха, се оказа достатъчно съобразителна да насочи Демарко към

Дъглас Кембъл. Единствената ѝ неегоистична постъпка беше опитът ѝ да реши проблемите си с хазарта, без да замесва родителите си, но последствията бяха толкова страховити, че сега баща ѝ беше изправен пред много по-сериозни проблеми, отколкото ако тя още от самото начало се бе обърнала към него за помощ. Демарко вече не изпитваше съжаление към Моли, беше ѝ бесен.

Той я последва до гишетото на касата и я наблюдава как получава пари срещу чиповете си. Касиерката ѝ изплати почти седем хиляди долара.

— Никога през живота си не съм имала такава серия — заяви Моли с блеснали очи.

Демарко не каза нищо. Хвана я за ръката и я поведе към един от баровете на казиното — това място беше толкова грамадно, че имаше пет бара. Докато крачеха, победоносно зачервеното лице на Моли започна да пребледнява. Демарко поръча на бармана кафе, чаша бяло вино за Моли и кофичка с лед.

Барманът видимо се обърка.

— Искате ледарка само за една чаша вино?

— Просто ми донесете кофичка с лед.

Барманът се подчини и Демарко поведе Моли към едно сепаре, където можеха да поговорят. Сложи кофичката с лед до себе си и пъкна вътре ръката, с която беше фраснал Гюс Амато.

— Има ли ти нещо на ръката? — попита Моли.

— Знаеш ли кой е Тед Алън?

— Да, собственикът на казиното.

— Не, не е собственикът на казиното. Казиното е мафията, Моли. Тед само работи за тях. — Демарко понечи да ѝ изкрещи още нещо, но си пое дъх и попита: — Как изобщо се стигна дотук, Моли?

Тогава Моли Махоуни се заплака.

— Започна преди година — заразказва тя на Демарко.

Дошла в Атлантик Сити с някакъв тип, с когото излизала, преподавател по физика в университета „Джордж Уошингтън“. Той я въвел в правилата на крапса и се случило възможно най-лошото — тя спечелила. Почти две хиляди долара. И се запалила.

Онова, което най-много ѝ харесвало в играта на зарове, било, че играчът, който разбира курсовете на залагане, има предимство. Крапсът в очите на мнозина изглежда сложна игра. Толкова много числа по цялата маса, толкова много видове залагания, обаче всъщност е много лесно, след като веднъж проумееш каква е математическата вероятност заровете да покажат седем, а не което и да е друго число.

И докато тя му обясняваше всичко това, Демарко си мислеше, че тъкмо по този начин дори умни хора, хора като Моли Махоуни с диплома за инженер, си навличат неприятности. Шансовете винаги са в полза на казиното. Винаги. Нерядко най-сериозните губещи са способни и образовани хора, които си въобразяват, че са по-умни от онези, които са създали казината. Другата особеност бе, че някои хора се пристрастяват към хазарта като към алкохол или кокаин, а става ли дума за пристрастеност, интелигентността престава да бъде фактор.

След като спечелила първия път, Моли започнала да ходи в Атлантик Сити почти всеки уикенд и след десет месеца спестовната ѝ сметка била изпразнена, а лимитът по кредитните ѝ карти — изчерпан. Не след дълго си намерила по-евтино жилище, а заплатата ѝ — поне онази част, която не пръскала за хазарт — отивала за наема, за сметките и за минимални вноски по кредитните карти. И тя като всички комарджии си мислела, че следващото ѝ посещение в казиното ще е големият удар, когато ще спечели много. Не след дълго стандартът ѝ на живот заприличал по-скоро на този на самотна майка, която кара на социални помощи, отколкото на жена с професия, която печели почти сто хиляди годишно.

Винаги идвала в „Атлантик Палъс“, защото тук спечелила първия път. И защото Тед Алън бил толкова мил човек. Веднъж изгубила десет хиляди долара за по-малко от четири часа, а той ѝ подарил безплатна вечеря, посещение на представление и стая в хотела. След това Тед ѝ казал, че ако иска да поиграе още малко през уикенда, ще ѝ даде аванс, извадил някаква картичка от портфейла си и написал нещо на гърба. „Просто го дай на касиерите в казиното и ще получиш каквото ти е нужно. Но нали разбираш, Моли — добавил той, — това е заем?“ И без да дочака отговора ѝ, се засмял и ѝ поръчал чаша „Дом Периньон“.

— Допреди два месеца дори нямах представа колко пари съм взела назаем — каза Моли. — Един ден отидох на касата с вълшебната

картичка и не щеш ли, охраната ме поведе към кабинета на Тед. Знаех, че му дължа много, но когато той ми показа извлечението, че му дължа сто и девет хиляди долара... повърнах там, в кабинета му.

На бас, че на Тед това много му е харесало.

— Те ми казаха...

— Кои те?

— Тед и онзи тип Грег, счетоводителят му. Чух, че Грег загинал в катастрофа. Както и да е, предупредиха ме, че или трябва да им платя до седмица, или ще съобщят на татко и може би на пресата. Тогава ми хрумна идеята за акциите. Знаех, че Дъг Кембъл върши нещо такова — онзи телефонен разговор, за който ти разказах, е истина, — затова реших, че и аз мога, пък и знаех, че когато се разчуе за новите акумулатори за подводниците... Е, беше сигурна работа.

— И тогава си отишла при Тед — подсказа Демарко, — който има бизнес образование, но твърди, че никога не е чувал за търговия с вътрешна информация. И той реагира повече от великодушно: *Разбира се, Моли, ето ти петстотин хиляди долара. Като ще го правиш, спечели малко пари и за нас.*

— Да — потвърди Моли, — не очаквах някой да забележи, защото не смятах да купувам много акции. Не съм Марта Стюарт, не съм известна личност. Освен това действах предпазливо. Задвижих всичко онлайн и... О, боже, какво ще правя, Джо?

Явно Моли не знаеше, че КЦКФБ държи „Рестън Тек“ под око заради проблемите в миналото. Ако знаеше, може би нямаше да поеме такъв риск. Или пък щеше да се пробва въпреки всичко. Може би е била толкова отчаяна, че при всяко положение би поела риска.

Демарко обаче не й повярва изцяло за Дъглас Кембъл. Самият той неволно я беше насочил към него, когато я попита дали се сеща за някой, който има достъп до личните й данни и се простира извън чергата си. И тогава тя се сети за Кембъл. Може би наистина беше чула телефонния разговор, както твърдеше, и може би така се беше досетила да се възползва от вътрешната информация. Моли Махоуни, която Демарко мислеше за жертва, беше достатъчно умна, за да го насочи към приемлив алтернативен заподозрян.

— Не знам какво ще правиш — отговори Демарко. — В момента вероятността да влезеш в затвора е петдесет на петдесет. Вероятността да те осъдят би била по-голяма, но адвокатът ти е същинска акула,

затова ще насочи нещата по лъжлива следа и ще твърди, че Кембъл и няколко негови приятелчета са се възползвали от вътрешната информация, а не ти. Може и да се получи. Кей Кайзър все още иска да разбере откъде си се сдобила с онзи половин милион, който си инвестирала. Така че, ако се очертава да изгубиш процеса, можеш да ѝ подхвърлиш Тед и дори хората зад Тед — те са по-голяма риба от теб. Има шанс да получиш по-малка присъда. Обаче тогава ще имаш проблем.

— Какъв?

— Ами първо, Моли, не се съмнявам, че и Тед ти го е казал, те имат човек, готов да свидетелства, че ти е дал парите и че Тед няма нищо общо. Обаче това не е най-големият ти проблем.

— А кой?

— Най-големият ти проблем е, че Тед може да заповяда да те убият.

* * *

Демарко откара Моли обратно във Вашингтон. Пътуваха четири часа и пристигнаха към девет вечерта. Махоуни беше казал, че иска да говори с дъщеря си преди майка ѝ, и наистина ги чакаше в кабинета си.

Другите му служители си бяха тръгнали, останал беше само Пери Уолас. Когато Демарко пристигна с Моли, Уолас седеше пред бюрото на Махоуни с висока петнайсет сантиметра купчина листове в скута си и информираше своя шеф по различни политически въпроси. Колелцата на правителствената машина не бяха престанали да се въртят, защото Моли Махоуни бе арестувана.

Махоуни освободи Уолас и се обърна към Моли.

— Сядай тука. След малко ще говорим.

Моли пак се разплака.

Демарко разказа на Махоуни за срещата си с Тед, но пропусна, че е проснал бодигарда му в несвяст.

— Тед ми каза, че ще опрости дълга на Моли.

— Че защо ще го прави? — попита Махоуни.

— Не знам — сви рамене Демарко. — Представи го като жест на добра воля. Но иска да си получи обратно онези петстотин хиляди и финансирането за конгресния център.

— Нещо става — промърмори Махоуни. И понеже не успя да разгадае какво, додаде: — Както и да е, ти тръгвай. Ще говорим утре.

На излизане Демарко го чу да крещи на дъщеря си:

— Как можа да направиш такова нещо? Къде ти беше умът?

И почти му дожаля за Моли.

В деня, в който Демарко се срещна с Тед Алън в Атлантик Сити, петима души получиха призовки, както беше обещал адвокат Даниъл Кейн.

Документът изискваше Дъглас Кембъл, Ричард Претър и Ръсел Макграт да предоставят данъчните си декларации и други финансови документи за седем години назад.

Госпожа Мартин от „Пи Ен Си Файненшъл“ трябваше да предаде цялата документация — включително аудиозаписи, ако има такива, — свързана с попечителския фонд на госпожа Кембъл.

И накрая, Кей Кайзър от Комисията по ценните книжа и фондовите борси трябваше да предостави всички документи от разследванията през последните двайсет години, свързани с „Рестън Текнолоджис“. Освен това тя трябваше да предостави и всякаква друга информация, с която разполагаше, относно господата Кембъл, Претър и Макграт.

Призованите реагираха различно.

Красивата госпожа Мартин се усмихна, метна призовката в кутията с изходящата си поща, като прикрепи към нея кратка бележка, после отново се зае със сметката, над която работеше.

Кей Кайзър отиде в спортната зала и в продължение на цял час удря боксовата круша.

Ричард Претър запокити чаша за кафе към стената на кабинета си и направи дупка в мазилката.

Дъглас Кембъл се разкрещя на жена си и адски се напи. Но той го правеше почти всяка вечер.

Ръсти Макграт поседя на палубата на яхтата си, наслаждавайки се на залеза и тананикайки си песен на Кени Роджърс.

Съдия Станли Брандън от Върховния съд беше на осемдесет и четири години и умираше от рак. Вече две години умираше. При последната му среща с Махоуни съдията изглеждаше като скелет от кабинет по анатомия, покрит с тъничък и крехък пергамент. Налагаше се всеки ден да го вкарват в кабинета му с инвалидна количка, не можеше да се изправя без чужда помощ и издържаше на съдийското място само няколко часа, после трябваше да го отведат в кабинета му, за да си вземе лекарствата и да подремне. През тези две години половината време на съдията минаваше в химиотерапия, лъчетерапия или просто в болничното легло, откъдето той водеше упорита битка със смъртта. Но беше ли склонен да подаде оставка, за да може някой бодър шейсетинагодишен младок да заеме мястото му? Никакъв шанс. Беше назначен до живот и, Бог му е свидетел, щеше да остане до живот.

Днес обаче се разнесе новината, че най-сетне на Брандън му предстои да се срещне с небесния съдник. Главният лекар в „Уолтър Рийд“ лично увери президента, че старото копеле надали ще преживее нощта. Слава богу, сигурно си беше казал президентът, и понеже бе разполагал с достатъчно време да се подготви за този момент, беше готов да започне тежката процедура по избор на заместник на Брандън.

Президентът покани в Белия дом десетина членове на Камарата и на Сената, за да обсъдят редица въпроси. Махоуни и Големият Боб Феърчайлд бяха сред присъстващите. Президентът беше в едно от оптимистичните си настроения в дух на всеобщо разбирателство, така че поднесе поизстинало кафе на смесената група от републиканци и демократи — хора, които не бяха единомдушни дори кой ден от седмицата е — и поде разговор на различни теми: предложение за данъчна реформа, което Махоуни знаеше, че няма дори нищожен шанс да мине през Камарата, както и недомислен план за забавяне на износа на американски работни места към държави, където хората още орат с волове. Накрая стана ясно, че изтъкнатият юрист няма да доживее до

следващата сутрин и президентът иска да запознае политиците с краткия списък на кандидатите, които е подбрал.

Президентът съзнаваше, че не би имало значение дори номинираният от него човек да е надарен със Соломонова мъдрост. Когато и да предложеше той, половината членове на Сенатската правна комисия щяха да намерят причини да отхвърлят кандидата като неприемлив. Хората в неговия кратък списък се оказаха трима политически неутрални федерални съдии, към които никога не бяха отправяни обвинения в съдебни пристрастия. Всъщност никой от тях никога не бе атакуван с обвинение да е родил и една-едничка оригинална мисъл. Президентът похвали качествата на всеки в основни линии с думите: *Какво възражение бихте могли да имате срещу тези хора?* Трима от присъстващите сенатори заявиха, че с предложенията си президентът е направил чудесен избор, трима други измърмориха, че ще обмислят сериозно избраните от президента кандидатури, което означаваше: *Това някаква шега ли е?* Президентът разбра, че го очаква обичайното боричкане, и сложи ведро край на срещата.

Феърчайлд и Махоуни стояха смълчани пред Белия дом и чакаха колите си, за да се върнат в Капитолия. Не дай си боже, да пътуват с една кола. Колата на Феърчайлд пристигна първа, което подразни Махоуни. Шофьорът му отвори вратата, но Феърчайлд не тръгна към колата, а се обърна към Махоуни.

— Джон, смятах днес да се отбия в твоя кабинет и да ти обясня някои неща, но може да поговорим и тук.

— Така ли? — попита Махоуни.

Двамата с Големия Боб Феърчайлд рядко разговаряха лице в лице, предпочитаха да се заяждат един с друг чрез медиите.

— Да. Искам президентът да каже на Терънс Уийлър, че неговото така наречено разследване се е проточило твърде дълго. Освен това искам да наредиш на хората си да престанат да се противопоставят на законопроекта ми за водите.

Терънс Уийлър беше независимият прокурор, назначен да разследва конгресмените, за които се предполагаше, че са били подкупени от лобиста Лукас Мейфийлд, клонинга на Джак Абрамоф. Въпросният проектозакон за водите беше вкаран от Феърчайлд, за да помогне на Аризона да разреши един от най-сериозните си проблеми с

природните ресурси: щатът не разполагаше с достатъчно вода. Проектозаконът не само щеше да насочи малко федерални пари към родния щат на Феърчайлд, но и щеше да подпомогне някои от приближените му там. Махоуни беше против закона само защото Големият Боб го подкрепяше, вследствие на което всички демократи в Камарата също бяха против.

Махоуни се усмихна в отговор на коментара на Феърчайлд. Седмицата му беше отвратителна с тези истории с Моли и ако поизтезаваше Големия Боб, това щеше да е слънчев лъч в иначе мрачния му ден.

— Значи искаш всичко това, а? Е, Боб, и на мен ми се иска да преспя с всички мажоретки на „Редскинс“, но сигурно ти е известно, че невинаги получаваме каквото искаме. — Преди Феърчайлд да успее да вметне нещо, Махоуни продължи: — Така или иначе, Уийлър не работи за мен. Не мога да му наредя да прекрати разследването. А що се отнася до проектозакона за водите...

— Разбира се, че можеш да накараш Уийлър да престане — прекъсна го Феърчайлд. — Нали ти го назначи. И го направи само защото се надяваше да изровиш нещо за племенника ми.

— Не е вярно, Боб — възрази Махоуни. — Нямах представа, че Малкия Боб...

— Не се казва Малкия Боб, по дяволите!

— ... че Малкия Боб е свързан с онзи лобист.

— Глупости! — отсече Феърчайлд. — Уийлър разследва само републиканци, а най-много време отдели на племенника ми.

— И това не е вярно, Боб. Чувам, че Уийлър разследва и Ранди Колиър.

Колиър беше конгресмен демократ от Илинойс — и пълен кретен.

Феърчайлд се засмя.

— Разследва Ранди Колиър само защото от „Уошингтън Поуст“ са му изпратили по имейла снимки на Колиър и Мейфийлд с две мацки на яхтата на Мейфийлд.

Всъщност една от мацките седеше в скута на Ранди Колиър и на снимката изглеждаше така, сякаш се опитва да промие едното му ухо с езика си.

— Ето на — каза Махоуни. — Това доказва, че Тери Уийлър наистина е независим и не преследва само републиканци. — В този момент пристигна колата на Махоуни. — Трябва да се връщам на работа, Боб.

— Джон, ако не сложиш край на този лов на вещици и не престанеш да се противопоставяш на проектозакона ми, ще разкажа пред медиите, че казино „Атлантик Палъс“ току-що е опростило дълга от сто хиляди долара на дъщеря ти.

Махоуни се закова на място.

— Моля? Откъде знаеш...

— Ще предложа на специалния прокурор на президента да разследва по-обстойно теб, защото ти очевидно получаваш някаква комисиона от казиното. Освен това подочух, че се опитваш да прикрепиш към някой проектозакон допълнителен член, по силата на който щатът Ню Джърси да получи сто милиона долара за строителството на някакъв конгресен център, от който ще се облагодетелства същото това казино.

Мамка му, откъде Феърчайлд знаеше всичко това?

— Не правя нищо подобно — възрази Махоуни. Не беше съвсем лъжа.

Просто за всеки случай беше помолил Пери Уолас да потърси начин Ню Джърси да получи парите, но откъде знаеше Феърчайлд?

— Ето какво, Джон — каза Феърчайлд, — ако направиш каквото искам, няма да ти попреча да изпратиш пари на приятелчетата си в Ню Джърси.

Феърчайлд искаше да каже, че републиканците няма да се противопоставят на Махоуни да прикрепи парите към някой проектозакон. Обаче това щеше да означава също, че Феърчайлд ще разполага с още един коз срещу Махоуни, който да използва в бъдеще.

— Предупреждавам те, ако не получа каквото искам — продължи Феърчайлд, — ще разкажа всичко пред пресата. Освен това имам усещането, че ако Комисията узнае за проблема на дъщеря ти с хазарта, това ще подсили обвиненията срещу нея поне по отношение на мотивите.

Махоуни пристъпи достатъчно близо до Феърчайлд, за да издиша в лицето му мириса на лошото кафе на президента.

— Не намесвай дъщеря ми.

— А, разбирам. Дъщеря ти е недосегаема за разлика от моя племенник. Не съм съгласен. — Той влезе в колата си и затвори вратата, преди Махоуни да успее да отговори.

Трийсетина секунди бяха нужни на Махоуни, за да се досети какво се случва. Престън Уитман работеше и за Тед Алън, и за Големия Боб Феърчайлд и тъкмо Уитман беше източникът на информация на Феърчайлд. Освен това проумя и защо Алън е опростил дълга на Моли — защото Феърчайлд му беше платил, а парите най-вероятно идваха от невероятно богатата съпруга на Феърчайлд. Дотук с жеста на добра воля от страна на Тед. Опрощаването на дълга на Моли беше лоша новина поради всички гореизложени причини. Сега не само дъщеря му беше загазила, ами и Феърчайлд разполагаше с информация, която би могла да унищожи кариерата на Махоуни.

Махоуни стоеше на тротоара на алеята пред Белия дом, стиснал големите си ръце в юмруци. Имаше време, и то не много отдавна, когато конгресмените се предизвикваха на дуели. Махоуни копнееше да се върнат онези времена. Ако не можеше да застреля Феърчайлд с пистолет, поне да можеше да го зашлеви с ръкавица — щеше да му достави огромно удоволствие просто да удари шамар на това лайно.

Махоуни се обади на Демарко и му нареди да го чака на летище „Рейгън“. Махоуни летеше за Бостън, за да произнесе реч при откриването на учебната година в Бостънския колеж. Ако Демарко не грешеше, колежът беше удостоил Махоуни с почетна докторска степен преди време, така че той щеше да е облечен в тога с красив шарф, щеше да нахлупи университетска шапка на голямата си глава и щеше да произнесе стандартното слово, че студентите са умната и ярка надежда на Америка. Щеше да цитира Кенеди пет-шест пъти — *не питайте какво страната ви може да направи за вас* — и щеше да прикани студентите да избегнат алчността на частния сектор и да се насочат към държавна служба. След тържеството държавният служител Махоуни щеше да се оттегли в кабинета си в Бостън и като в сцена от филма „Кръстникът“ избирателите му щяха да се редят на опашка, да целуват пръстена му и да го молят за помощ за най-различни неща.

Демарко се срещна с шефа си в кафенето на летището. Махоуни вече пиеше намръщено кафе от картонена чашка, като добавяше по малко бърбън от плоското шише в джоба си.

Веднага щом Демарко седна, Махоуни му предаде накратко разговора си пред Белия дом с Феърчайлд и завърши с думите:

— Вече знам защо Алън е опростил дълга на Моли, а ако пресата научи, жив ще ме одерат. Точно както каза Феърчайлд.

По високоговорителите се разнесе съобщение за полета до Бостън и Махоуни се надигна.

— Намери начин Феърчайлд да престане да ми диша във врата. Измисли как да неутрализираш копелето. Ясно?

— Да — отговори Демарко. Ясно му беше, но какво, по дяволите, се очакваше да направи?

33

Ричард Претър не успяваше да пъхне ключа в ключалката.

— Божичко, пиян съм! — Облегна чело на вратата, за да запази равновесие, и продължи да мушка ключа, като все не улучваше и драскаше ключалката. — Това ми напомня за първия път, когато преспях с някого.

— Искаш ли аз да опитам? — попита едрият мъж.

— Не, по дяволите. Ти си по-пиян от мен.

Едрият мъж стоеше зад Претър и го наблюдаваше как ръга ключа в ключалката. Едрият мъж изобщо не изглеждаше пиян. Най-накрая Претър отвори вратата и влезе в кабинета си.

— Не знам защо искаш да прегледаме това тази вечер. Утре изобщо няма да си спомняш.

Едрият мъж погледна надолу по коридора, за да се увери, че е празен, и последва Претър в кабинета му.

Претър свали палтото си и го метна върху шкафа. Не улучи и ушитото му по поръчка кашмирено палто падна на пода. Той се строполи на стола зад бюрото си и натисна копчето на компютъра.

— Ще отнеме някоя и друга минута. Проклетата система за сигурност прави машините много бавни. Трябва да отрежат пръстите на онези копеленца хакерите, когато ги пипнат.

Едрият мъж постоя известно време, после се приближи до прозореца зад бюрото на Претър.

— Забравил бях каква гледка имаш от тук, Дики — отбеляза той.

Претър хвърли поглед назад. Беше един през нощта и навсякъде светеше. Ню Йорк, Ню Йорк. Какъв град!

— Да — съгласи се той. — Ей, искаш ли още едно питие? Имам бутилка „Глен...“ нещо си.

Едрият мъж почука по прозореца с един пръст.

— Неее, но ти си сипи.

— Точно така — каза Претър, отвори едно чекмедже на бюрото си и извади отвътре бутилка. Завъртя капачката и отново попита: —

Сигурен ли си, че не искаш една глътка? — Едрият поклати глава. — Добре, добре — съгласи се Претър и отпи направо от шишето.

Пред бюрото имаше стол за посетители. Изработен от дърво и кожа. Едрият мъж вдигна стола — беше по-тежък, отколкото очакваше. Добре.

— Искам да се наведеш, Дики — тихо каза той.

— Моля? — не схвана Претър.

— Наведи се — нареди едрият мъж и замахна със стола зад себе си.

— Мили боже! — възкликна Претър и се хвърли настрани.

Едрият мъж с всичка сила запрати стола към прозореца зад бюрото. Столът изненадващо отскочи и за малко да се стовари върху Претър, който лежеше на пода.

— Какви ги вършиш, по дяволите? — извреця Претър.

— По дяволите — сякаш на себе си изруга мъжагата. — Предпазно стъкло.

Прозорецът все още беше непокътнат, обаче от мястото на удара като лъчи бяха плъзнали десетина пукнатини. Гостът прекрачи Претър и отново вдигна стола.

— Какво правиш? — изпищя Претър.

Едрият мъж пак замахна. На стъклото се появиха още пукнатини. Замахна за трети път и стъклото се натроши. В стаята нахлу вятър и документите върху бюрото на Претър се разлетяха във въздуха.

— Да не си откачил, мамка му? — провикна се Претър.

Претърколи се от гръб по корем, после се надигна на четири крака. Преди да успее да се изправи обаче, мъжагата пресегна, сграбчи го за колана и за яката на ризата му с монограм и го пусна през прозореца. Не го хвърли, веднъж вече беше правил тази грешка.

Звукът на телефона изтръгна Демарко от дълбокия сън. Първата му мисъл беше: кой нагъл тъпак звъни толкова рано? А втората: защо тя не вземе да вдигне проклетия телефон?

Нечий лакът го смушка в ребрата.

— Твоят телефон е — избъбри сънен глас.

— О, извинявай — каза той.

Стана от леглото, после коленичи на четири крака и разрови купчината дрехи, докато най-накрая извади отнякъде мобилния си.

Тъпакът, който се обаждаше, се оказа старият му приятел от Ню Йорк Сал Анселмо. Звучеше бодро и весело, като че ли бе станал още на зазоряване.

— Реших, че ще искаш да научиш, защото онази вечер разпитваше за него. Снощи Дики Претър се е самоубил.

— Моля? — попита Демарко още сънен и Сал повтори новината: Ричард Претър беше мъртъв.

Демарко измърмори нещо и погледна часовника си. Беше едва седем сутринта — твърде рано за каквото и да било. Пропълзя обратно в леглото, гушна се до топлото тяло и обхвана с длан дясната гърда. Жената избута ръката му.

— Много е рано.

Той се усмихна, затвори очи и отново заспа.

Два часа по-късно Демарко се придвижваше към Маклийн с усмивка на лице. Ако вървеше, а не шофираше, човек би казал, че крачи бодро.

Предишната нощ се беше обадил на приятелката на Алис и я бе попитал дали би желала да вечерят някой път в близкото бъдеще. Отговорът ѝ го изненада:

— Всъщност довечера би било чудесно. Дъщерите ми са извън града.

Тина Бърк (по баща Марино) се оказа още по-хубава, отколкото на снимката, която му Показа Алис. Имаше къса тъмна коса, тъмни очи, беше слабичка, но с пищен бюст — Демарко открай време си падаше по италианки. Като бившата му съпруга. Изглеждаше умна и имаше чувство за хумор, но беше много капризна по отношение на храната. Той реши да си затвори очите за този дребен недостатък. Преди четири години се беше развела със съпруга си — кретенът работел денонощно за някаква консултантска фирма. На седемнайсет беше родила близначките си. На два пъти подчерта, че момичетата са извън града, че разглеждат колежа „Уилям и Мери“, където ще учат догодина, и че тя отдавна не е имала нощта само на свое разположение.

Демарко не се нуждаеше от чак толкова от напътствия, както явно смятаха Алис и приятелката ѝ. Той просто добре се ориентираше.

Докато приближаваше към къщата на Ема, Демарко чу виолончело. Мелодията беше нежна и мека, но не му беше позната. Следователно сигурно беше нещо класическо, композирано двеста години преди раждането му. Натисна звънеца. Музиката секна и след малко вратата отвори красива млада жена, чиято коса беше небрежно вдигната на темето. Беше облечена със свободен памучен панталон, пристегнат на кръста с шнур, и фланелка със скицирана глава на Бетовен отпред. Демарко разпозна композитора, защото имаше и надпис. Жената беше боса и Демарко реши, че има наистина красиви стъпала.

Това беше Кристин, любовницата на Ема. Свиреше на виолончело в Националната филхармония.

— Тук ли е нейно височество? — попита Демарко.

— В задния двор е. — Кристин се приведе напред и прошепна: — Вчера дойдоха двама японци и цял час зяпаха някаква буболечка, която тя намерила на една от розите. Държеше се така, все едно растението имаше рак.

Демарко и Кристин имаха съвсем малко общо помежду си — всъщност Ема беше единственото общо помежду им, — но за едно бяха единомисленици: Ема беше луда, що се отнася до двора ѝ.

Той само поклати глава, за да изрази съчувствието си. Докато прекосяваше фойето към задния двор, виолончелото отново засвири, но този път издаваше резки и сърдити звуци.

Демарко завари Ема на верандата — стоеше права и оглеждаше моравата. Беше облечена със същите дрехи, с които я беше видял и последния път: бейзболна шапка с дълга козирка, фланелка с петна от трева и къси панталони. Въпреки облеклото си тя изглеждаше като пълководец, който инспектира бойното поле, за да реши откъде ще започне следващото му нападение срещу врага.

Все едно Патън да планира как да унищожи плевелите, а не танковете на Ромел.

— Имаш ли минутка да поговорим? — попита Демарко.

— Не — отговори тя, без да се обърне.

* * *

Ема затвори телефона.

— Както ти е казал твоят приятел, нюйоркските полицаи смятат смъртта на Претър за самоубийство — каза тя. — Няма причина да подозират, че е бил убит, обаче имат многобройни причини да смятат, че се е самоубил.

Военните са огромен клуб, чиито членове — активни и пенсионирани — са пръснати по цял свят. Освен това голям брой военни стават ченгета, след като се уволнят. Въпросното явление — войници, мутирала в полицаи — осигуряваше на Ема, пенсионирана знаменитост от Военното разузнавателно управление, контакти в много полицейски управления. Изобщо не ѝ беше трудно да накара капитан от нюйоркската полиция да си развърже езика.

— Какви например? — попита Демарко.

— Първо, по тялото няма следи, които да противоречат на хипотезата за падане. А още по-важното е, че няма признаци с него да е имало някой, когато е умрял.

— Няма признаци ли? Значи са сигурни, че е бил сам, когато е умрял, така ли?

— Не точно — отговори Ема и после му обясни.

Фоайето на сградата, в която работел Претър, било оборудвано с охрана и камери, каквито липсвали по стълбите и в асансьорите. След обичайното работно време вратите се заключвали, така че хората да минават през фоайето на влизане в сградата, но наемателите имали достъп и през подземния паркинг. Влизането в паркинга ставало с входна карта, която осигурявала достъп и до асансьора от паркинга. Охранителната система на сградата записвала часа, когато са използвани входните карти. Следователно, ако Претър е влязъл с колата си в паркинга, може да се е качил с асансьора, без охраната да го забележи, а ягуарът му наистина бил открит в гаража. Според охраната по времето, когато умрял Претър, в сградата не е имало друг и никой не е използвал входната си карта.

— Охранителната система май не е много сериозна — отбеляза Демарко. — Претър беше параноично копеле, затова допусках, че сградата ще има по-солидна охрана.

— Сградата може и да не е чак толкова охранявана — отговори Ема, — но кабинетът му има стоманена врата и най-добрата възможна ключалка, а защитата на компютрите му е шедьовър. Повечето му файлове са кодирани и компютърните специалисти на нюйоркската полиция се съмняват, че ще успеят да разберат какво пише в тях. Освен ако не потърсят помощ от Агенцията за национална сигурност, а не възнамеряват да си правят този труд.

— Кога е умрял? — попита Демарко.

— Пазачът от вечерната смяна го видял да си тръгва в седем вечерта, а според компютърните специалисти от нюйоркската полиция той изключил компютъра си в осемнайсет и петдесет. Охранителната система показва, че Претър се е върнал в сградата в един през нощта, защото по това време е използвал картата си, за да влезе в асансьора от паркинга. Пет минути по-късно е бил включен компютърът му, който все още работел, когато полицаите пристигнали на местопрестъплението. В пет сутринта чистач, който работи в съседната сграда, намерил тялото му на покрива.

— На покрива ли?

— Да, но покривът на съседната сграда е шест етажа под въпросния кабинет. Явно Претър се е върнал в офиса си към един през нощта и по неизвестна причина е включил компютъра си. След това,

изглежда, е решил, че не си струва да живее повече, счупил е прозореца на кабинета си със стол и е скочил.

— Но ако с Претър е имало още някой, той може да се е качил с него в асансьора и охраната няма как да го е видяла.

— Така е — съгласи се Ема.

— Охраната може ли да каже дали някой е напуснал сградата след смъртта на Претър?

— Не, ако той е слязъл с асансьора до подземния паркинг и си е тръгнал оттам. На излизане от гаража трябва просто да минеш през бариерата на изхода.

— Значи е възможно да е имало някой с Претър в нощта на смъртта му. Според мен е много по-вероятно някой да го е убил, отколкото той да се е самоубил. Нали е богат и успял човек, защо ще се самоубива, по дяволите?

— Според моя приятел от нийоркската полиция Ричард Претър бил човек с нестабилна психика. Не успели да открият негови близки приятели в Ню Йорк, но говорили с хора, които го познават. Всички единодушно го описали като пълна откачалка — поради липса на подобра дума. А когато ченгетата се свързали с майката на Претър, за да я уведомят за смъртта на сина ѝ, тя им казала, че той още в колежа направил опит да се самоубие. Така че не му е било за пръв път.

— Кога е бил първият му опит за самоубийство?

Ема му разказа. Случило се месец след като футболният нападател паднал от прозореца на спалнята в университета.

— Е, не знаех, че е имало предишен опит за самоубийство — отбеляза Демарко, — но че беше нестабилен, е самата истина. Претър беше смахнат, убедих се с очите си. Приятелят ми в Ню Йорк го нарече „Лудия Дики“.

— Ето на — кимна Ема. — Освен това в нощта на смъртта си господин Претър е имал повече от два промила алкохол в кръвта си. Повечето хора, извършили самоубийство, са били или пияни, или дрогирани, а официалната логика е следната: Претър тъкмо е получил призовка за дело за търговия с вътрешна информация. Знае, че е виновен, напива се и изпада в депресия, ужасен е, че в затвора ще го принудят да бъде нечия кучка, и полита от прозореца.

Демарко поклати глава.

— Не ми се вярва. Властите не успяха да му предявят никакво обвинение. Не би стигнал до крайност само защото са му връчили призовка. Според мен го е убил или Кембъл, или Макграт.

— Но поради каква причина? И по какъв начин смъртта на Претър е свързана с Моли?

Демарко явно бе направил неволен жест — поглед настрани, виновен тик на лицето — и Ема го забеляза. Скептичните ѝ сини очи се впериха в неговите.

— Да не криеш нещо от мен, Джо?

О, боже!

Демарко беше премълчал пред Ема, че вината на Моли е доказана, а също и че е затънала в огромни дългове към едно казино. Не ѝ беше казал, защото Ема беше праволинейна като пустинна магистрала и щеше да настоява Моли да се признае за виновна и да си понесе наказанието. Беше грешка да укрива информация от Ема, защото накрая тя винаги се добираше до истината, а узнаеше ли, жив го одираше. Но засега не искаше тя да разбира.

— Естествено, че не — отговори той на въпроса ѝ. — Нека ти обясня какво се случва според мен. Преди няколко години Моли чула странен телефонен разговор на Кембъл, свързан с нещо, над което „Рестън Тек“ работели. По онова време никой, включително Кей Кайзър, не разполагал с доказателства, че Кембъл е замесен в съмнителна дейност. Но след като арестуваха Моли и тя ми разказа за Кембъл, аз свързах Кембъл с Макграт и Претър. След това Даниъл Кейн, страховитият и скъп адвокат на Моли, изпрати призовка и на тримата, при което един от тях — Кембъл или Макграт — е изпаднал в паника. Кембъл и Макграт знаят, че Претър не само е неуправляем, но е и най-важната фигура в схемата. Той е правил сделките въз основа на вътрешната информация от Кембъл и е скрил парите от правителството...

— Може би той е и човекът, накиснал Моли. Достатъчно умен е, за да отвори всички онези сметки за електронна търговия, като използва нейните лични данни.

— Ами да — съгласи се Демарко. — При всички случаи, ако правителството пречупи Претър, може да се сдобие с нужните доказателства, за да тикне Макграт и Кембъл в затвора.

— И според теб някой от двамата го е убил, защото се е страхувал именно от таква развитие?

— Мисля, че е възможно и много по-вероятно, отколкото Претър да се е самоубил. Според мен Претър е спечелил много пари за Кембъл и Макграт, достатъчно, че да им стигнат до края на живота. Затова един от тях е решил, че няма да рискува Лудия Дики да се огъне под напрежението на едно разследване.

— Може би — отвърна Ема, — само че някои неща не ми се връзват. Защо са решили да използват самоличността на Моли в последната си измама? Защо точно нея? Би трябвало да си дават сметка, че ако тя бъде обвинена в престъпление, баща ѝ ще бъде замесен, а при неговото политическо влияние това ще им създаде проблеми. И защо този път пипат толкова неумело? Ти ми каза, че преди са използвали фалшив европейски хедж фонд, за да скрият следите на парите.

— Нямам представа — отговори Демарко, ужасен, че Ема всеки момент ще усети как той я будалка и ще избухне.

Трябваше да си сложи инжекция с ботокс, преди да дойде на срещата, нещо, от което лицето му да застине неподвижно. Преди Ема да му зададе друг въпрос, той я отклони в друга посока.

— Виж, нуждая се от малко помощ. Просто не успявам да огрея навсякъде. Още се мъча да проследя някои неща, свързани с предишните случаи на търговия с вътрешна информация в „Рестън Тек“ — което беше лъжа, — а някакъв конгресмен републиканец е забил нокти в Махоуни.

— Заради Моли ли? — попита Ема.

Опааа! Не биваше да го споменава. В момента не му се говореше как Феърчайлд използва проблемите на Моли, за да изнудва Махоуни, защото щеше да се наложи да обяснява за Тед Алън и за пристрастеността на Моли към хазарта.

— Не, заради друго — отговори Демарко, — само че спешно трябва да откопча Махоуни от този тип. Така че наистина се нуждая от помощ и се питах дали не би се поразровила още малко около смъртта на Претър, с твоите връзки с ченгетата.

— Сега ли? — попита Ема. — Не виждаш ли колко много работа имам в двора?

Изрече го като хирург, когото са прекъснали по време на сърдечна трансплантация.

— Става дума за дъщерята на Махоуни, Ема. Хайде де, как ще се почувстваш, ако беше твоята дъщеря?

Е, това вече беше гадно, не биваше да натиска точно това копче. Ема имаше дъщеря, която закриляше със зъби и нокти. Никога не бе споделяла с него как се е сдобила с това дете, но и бездруго имаше много теми, които не бе обсъждала с него.

Той я наблюдаваше, докато се опитваше да реши. Ема и друг път му беше помагала, но по най-различни причини. Понякога му съдействаше от загриженост относно проблема, над който работеше той, но Демарко подозираше, че най-често го прави от отегчение. До неотдавна тя бе работила за военното разузнаване, беше оперирала като играч на международната сцена и участваше във важни военни и политически драми. Тя беше шпионин. Колкото и да харесваше сегашния си начин на живот, Демарко се досещаше, че ѝ липсва приливът на адреналин от доброто старо време, което вероятно изобщо не беше чак толкова хубаво. Освен това ѝ беше неприятно, че е загазила дъщерята на Махоуни — ако беше самият Махоуни, Ема сигурно нямаше да си мръдне пръста, за да помогне.

— Добре — каза тя накрая, — стига да не пречи на работата, която имам тук.

— Благодаря, признателен съм ти. Не се съмнявам, че Моли също.

Ема сигурно щеше да го убие, когато разбереше, че я лъже.

Едно от нещата, които Демарко трябваше да свърши, беше да разбере кой е гангстерът, за когото работи Тед Алън. Нямахше начин този тип да има самостоятелен бизнес. Тед беше твърде млад, за да разчита само на себе си като управител на казино като „Атлантик Палъс“. Демарко можеше да помоли Махоуни да говори с отдела на ФБР за организирана престъпност, но така Бюрото щеше да надуши, че става нещо, а не се знаеше какво ще направят тези търсачи на евтина слава. Затова Демарко реши да се качи на самолета за Ню Йорк и да попита друг гангстер. Така щеше да навести майка си и да пренощува при нея в Куинс. Чувстваше се виновен, че при последното си посещение в града се запи със Сал Анселмо и дори не й се обади.

Демарко познаваше няколко гангстери, а ги познаваше, защото баща му беше един от тях. Джино Демарко беше бияч и понякога — наемен убиец, който бе работил за вече мъртвия гангстер Кармайн Таляфери, чието място бе заел Тони Бенедето.

Тони имаше тесни рамене, малко коремче, голям нос и боядисана смолисточерна коса, която беше в нелеп контраст с неговото набраздено четирийсет и четири годишно лице. Предпочиташе у дома да носи анцузи и днес си беше избрал черен, със златисти вертикални ивици отстрани. Беше обут със спортни обувки за маратонско бягане.

Тони седеше на кухненската маса в къщата си в Куинс и си мереше кръвното, когато Демарко влезе. Изпъна пръст, за да му даде знак да почака, и примигна през бифокалните стъкла на очилата си срещу дигиталния дисплей на бялата кутийка пред себе си. Вдигна глава и се усмихна.

— Сто трийсет и пет на седемдесет и девет. Не е зле. Холестеролът ми е две цяло и десет, а пулсът ми, освен ако някой адски не ме ядоса, обикновено е към седемдесет и пет. — Свали маншета на апарата за кръвно от ръката си. — Обзалагам се, че съм в по-добра форма от теб, хлапе.

Боже, цялата мафия ли се беше променила? Първо онова юпи Тед Алън, а сега и Тони Бенедето, който се държеше като фитнес гуруто Джак Лалан. Преди двайсет години Бенедето щеше да кисне в някой бар, да пуши пури и да пие лошо червено вино. А сега си мереше кръвното.

Бенедето сякаш прочете мислите на Демарко.

— Отказах цигарите преди десет години, ям червено месо само два пъти седмично и пия „Слим Фаст“ на обяд. А оная ми работа... е, от мен да го знаеш, не ми трябва скапаната виагра.

Е, слава богу, поне все още говореше като мафиот.

— Как е майка ти? — попита Бенедето.

— Здрава като бик — отговори Демарко.

— Браво на нея — засмя се Бенедето. — Мисля си, че тая жена ме мрази в червата. Все едно аз съм виновен, че баща ти... сецаш се.

— Дааа — рече Демарко.

Баща му бе умрял, докато работеше за Таляферио — три куршума в гърдите, — но Тони Бенедето нямаше нищо общо с тази история. Поне Демарко така смяташе.

— Веднъж — поде Бенедето, — ти беше десет-единайсетгодишен и играеше бейзбол в училището, спрях да те погледам как батираш. Майка ти ме видя да стоя там и тутакси дотича да ме предупреди, че ако се приближа до теб, ще ми изтръгне сърцето. Сериозно говореше. Боже, адски се засрамах. Сигурно хората, които са я чули, са ме взели за някакъв извратеняк, който малтретира деца.

— Помня — увери го Демарко.

Майка му бе направила всичко възможно да го държи настрана от света на баща му.

— Майките и техните малки — замислено изрече Бенедето. — Няма значение дали са патици, кучета или хора, ако една майка те възприема като заплаха за детето си... по-добре внимавай.

— Да — съгласи се Демарко. И реши да сложи край на темата. — Познаваш ли един тип на име Тед Алън? Управлява казино в Атлантик Сити.

— Може би — сви рамене Бенедето. — Защо питаш?

— Трябва ми информация за него. Искам да знам кой е шефът му. — Демарко видя, че обяснението му е недостатъчно, и добави: — Забъркал се е в нещо, което според мен няма да се хареса на боса му.

— Да не си тръгнал да правиш услуга на боса му, а?

— Не, опитвам се да направя услуга на моя шеф, а за целта трябва да разбере за кого работи Тед.

Бенедето се замисли за момент и сякаш реши, че истината няма да му навреди.

— Работи за Ал Кастиля. Тед беше още хлапе, тъкмо беше завършил гимназия, но успя с нещо да впечатли Ал. Доколкото чувам, Ал навремето имал нещо с майката на Тед. Както и да е, Тед за нула време завърши колеж и започна да работи за Ал, първо във Вегас, после във Филадельфия, а сега в Атлантик Сити. Добър е за фасада, понеже досието му е чисто. Обаче ще ти кажа нещо — може и да изглежда като спретнат студент от Бръшляновата лига, обаче е зло копеленце.

— Сигурен ли си?

— Така съм чувал — сви рамене Бенедето, — все слухове за номерата, които е въртял.

— Разкажи ми за Кастиля. Що за човек е? С какво се занимава напоследък освен с казиното на Алън?

Бенедето впери поглед в него за момент, после каза съвсем тихо:

— Носиш ли микрофон?

— Какво? Не, по дяволите — възкликна Демарко. Изправи се, свали сакото си и се завъртя, така че Бенедето да му огледа гърба. — Искаш ли да се съблека?

— Не, няма нужда, не би направил такава глупост. — Бенедето помълча, преди да заговори отново. — Какъв е Ал? Ами като мен, струва ми се. Направи няколко каубойски простотии преди време, както постъпва човек, когато се опитва да се докопа до върха, но вече е стар. Видя как ФБР прибра почти всички тук, в Ню Йорк, затова се е научил да стои на няколко крачки от онова, което може да го вкара в панделата. Искам да кажа, ако някой във Фили продава дрога и си делят мангизите, Ал може и да получава дял, но няма да го видиш да припарва до сделка с наркотици. Повечето му дела са законни. Има жилищни сгради, пълни с хора, които си плащат наема, дял от циментов завод, няколко ресторанта и транспортна компания, която сигурно превозва неща, които не би трябвало, но той внимава. Има и казиното. Знам, че и от там получава дял — знам го, защото Тед Алън работи за него, — но няма да откриеш името му на нищо, свързано с

казиното, нито ще можеш да проследиш някакви пари обратно към него. Затова бих казал, че е бизнесмен — като мен, — което не означава, че няма да ти отреже проклетата тиква, ако му въртиш номера.

— Ами търговия с акции по вътрешна информация? Според теб Кастиля ще се набърка ли в такова нещо?

— Търговия с вътрешна информация? Това е най-тъпото престъпление, което са измислили. Винаги има някой вътрешен човек, който иска да направи пари, защото знае неща, които смотаняците отвън не знаят. Това е бизнес.

— Да, може и така да е — съгласи се Демарко. Нямахме смисъл да подема дискусия с Тони Бенедето за етичната страна на търговията с вътрешна информация. — Обаче би ли се забъркал в подобно нещо Кастиля?

— Надали. Тая сфера е твърде далече от зоната на комфорт на Ал. Търговията с вътрешна информация е престъпление, свързано с Уолстрийт. Е, онези наистина са престъпници. Крадат милиарди, обаче никога не влизат в затвора. Как така проклетият Закон срещу рекета и корумпираните организации не ги засяга?

Уха, дори мафията ненавиждаше мошениците от Уолстрийт. Или може би просто им завиждаха.

— Както и да е, защо разпитваш за Ал и за търговията с вътрешна информация?

— Защото този Тед е съучастник в измама с търговия с вътрешна информация. Погнали са го КЦКФБ, прокуратурата и един адски вбесен политик. Започвам да се съмнявам, че Ал знае какви ги върши Тед.

Демарко беше стигнал до този извод, защото Тед отчаяно се опитваше да си върне половината милион, конфискуван от правителството. Ако Ал Кастиля знаеше какво прави Тед, сигурно просто щеше да отпише загубата в замяна на помощта на Махоуни за строителството на конгресния център.

— Според теб какво ще направи Кастиля — попита Демарко, — ако Тед се забърка в нещо такова без неговото одобрение?

— Не споменах ли, че Ал реже главите на хората? Е, не беше метафора.

Демарко не можеше да повярва, че старият гангстер току-що беше изрекъл думата „метафора“.

Основната причина Ема да се съгласи да помогне на Демарко беше фактът, че според прогнозата за времето през следващите четири дни щеше да вали проливно, което щеше да ѝ попречи да свърши в двора нещата, които си беше намислила.

Тя скучаеше.

Усецаше обаче, че Демарко премълчава нещо, а когато откриеше какво, щеше да му го татуира на дебелия врат. Не вярваше на историята, че някакъв конгресмен се опитва да притисне Махоуни. Е, вярваше, доколкото ѝ беше ясно какво безскрупулно копеле е Махоуни, затова нямаше да се учуди, ако друго безскрупулно копеле изрови нещо съмнително около бившия председател на Камарата на представителите и се опита да се възползва от положението. Не приемаше обаче, че случващото се не е свързано по някакъв начин с Моли. Конгресменът Махоуни беше толкова егоцентричен, че може би както обикновено се стремеше да бъде номер едно и беше изтласкал на заден план проблемите на дъщеря си. Както и да стояха нещата, Ема усецаше, че Демарко не ѝ казва всичко.

Що се отнася до Моли, на Ема ѝ беше жал за момичето. Не я познаваше, но допускаше, че Демарко сигурно е прав и че тя не е извършила престъпление. Ема беше заинтригувана и от смъртта на Ричард Претър и се питаше дали нюйоркските ченгета не са се объркали и дали той в действителност не е бил убит.

А убийството не е скучно.

Ако Кембъл — или Макграт — беше убил Претър, трябваше най-напред да дойде в Манхатън. Кембъл беше само на четири часа път с кола в Чевеи Чейс в Мериленд. Можеше да тръгне от службата си в пет следобед и да бъде в Ню Йорк към девет-десет вечерта. Щеше да има предостатъчно време да се срещне с Претър, да го напие и към един през нощта да го хвърли през прозореца. Ако си тръгнеше веднага след

смъртта на Претър, Кембъл можеше да е на бюрото си в Мериленд още на следващия ден. Изморен, но навреме за началото на работния ден.

На Макграт щеше да му е по-трудно. Пътят от Мъртъл Бийч до Ню Йорк беше дванайсет часа с кола. Ема провери в интернет и установи, че компанията „Спирит Еърлайнс“ извършва двучасови директни полети от Ню Йорк до Мъртъл Бийч, които биха улеснили нещата. Но пътуването със самолет оставя електронна следа. Поточно, щеше да има следа, ако Макграт лети с гражданските линии, но не и ако наеме частен самолет или има разрешително за пилот и притежава свой самолет. Мамка му. Нуждаеше се от Нийл.

Ако Кембъл беше отишъл с автомобил до Ню Йорк, тя знаеше от опит колко трудно се пътува от Мериленд, ако избягваш платените магистрали. А ако колата на Кембъл беше с чип за електронен абонамент, щеше да има данни за платените такси. Без достъп до компютрите на абонаментната система обаче тя нямаше как да разбере дали е плащал. Същото важеше и за Макграт. Нийл щеше да ѝ каже дали той е пътувал с гражданските авиолинии, или е наел чартърен полет с кредитната си карта. Само че Нийл го нямаше.

Ема се позамисли, после се обади на свой бивш колега от Пентагона, впоследствие прехвърлен в Министерството на вътрешната сигурност. Помоли го за услуга — да провери в Службата за сигурност на транспорта дали Макграт е летял до Ню Йорк. Освен това го помоли да упражни малко натиск и да разбере от Федералната авиационна агенция дали Макграт има разрешително за пилот. След единайсети септември не беше необичайно от Министерството да отправят запитване за пилотско разрешително. Половин час по-късно човекът ѝ звънна с отрицателен отговор на всички въпроси. Макграт нямаше разрешително за пилот и не беше летял с гражданските авиолинии до Ню Йорк.

Ами сега? Според Демарко тези двамата бяха най-вероятните убийци. Той твърдеше, че Макграт излъчвал съмнителни сигнали — каквото и да означаваше това, — а Кембъл му се струвал твърде слабохарактерен, че да убие човек. Ема нямаше представа дали Демарко е прав, но щеше да му се довери и да се съсредоточи върху Макграт. Което означаваше, че най-вероятно ще вземе следващия полет за Мъртъл Бийч и ще се опита да разбере къде е бил Макграт в

нощта на убийството на Претър. Само че не беше сигурна, че ѝ се занимава точно с това.

Дъждовни капки започнаха да обстрелват прозореца на кухнята и Ема възкликна на глас:

— Е, какво пък толкова!

От Маклийн, Вирджиния, до Мъртъл Бийч в Южна Каролина се стигаше за седем часа с кола. Пътуването с гражданските линии щеше да отнеме четири часа, защото нямаше директни полети от Вашингтон. С частен самолет обаче щеше да стигне за час-два.

Което означаваше, че Ема ще рискува живота си.

Неин дългогодишен познат, който между двайсетата и трийсетата си година пилотираше реактивни самолети за флота, притежаваше чесна заедно с двама свои приятели. Нямаше обаче пари да лети толкова често, колкото му се искаше, затова, ако Ема платеше горивото и летищните такси, беше готов да я откара където пожелае. Проблемът беше, че той отдавна вече не беше на трийсет. Беше навършил седемдесет и две: Зрението му още беше добро и човекът беше в страхотна форма за възрастта си, но все пак...

— Ед, трябва да стигна до Мъртъл Бийч — осведоми го Ема, когато му се обади. — Ще ме закараш ли?

— И още как — възкликна Ед. — Кога искаш да тръгнем?

— Веднага щом заредиш самолета. — После Ема се замисли за дъжда и додаде: — Така де, иска ми се тръгнем веднага, но времето...

— О, това е нищо — увери я Ед. — Летял съм в сто пъти по-лошо време.

Да, когато си бил на двайсет и шест, имал си парашут и си управлявал военен реактивен самолет за милиони долари.

Лайл Уолас, началник на полицията в Мъртъл Бийч, затвори телефона и кимна на Ема.

— Е, сестро, според капитан Сътър ти си способна да ходиш по вода, свирейки на банджо. Заплаши ме, че ако не ти помогна, ще долети тук и ще ме натупа. Така че питай.

Капитан Сътър беше бившият военен, сега детектив в нюйоркската полиция, с когото Ема беше разговаряла в Ню Йорк за смъртта на Претър. Беше помолила Уолас да му звънне, защото знаеше, че капитанът ще потвърди самоличността ѝ и ще убеди местната полиция да ѝ съдейства. Никак не ѝ се вярваше Уолас да се страхува, че някой ще го „натупа“. Имаше размерите на хладилник.

— Както ви казах, началник, интересува ме какви сведения можете да ми дадете за Ръсти Макграт.

Уолас направи гримаса, все едно темата е болезнена за него.

— Старият Ръсти... Ами мога да ви кажа, че животът му е посветен най-вече на жените и забавленията. Вършее сред местните дами — и омъжени, и неомъжени. Неколцина съпрузи му се вбесиха, обаче това винаги свършва зле за съпрузите.

— В смисъл?

— Виждали ли сте Ръсти? — попита Уолас.

— Още не — отговори Ема.

— Известно време игра лайнбекър в професионалната лига и ако се съди по вида му, още би могъл да играе на този пост. Вдига тежести, ходи на джогинг и на фитнес. Както и да е, няколко мъже... как да го кажа, засегнаха се, че Ръсти спи с жените им, и той ги преби от бой. Никога не е започвал сбиванията, просто си седи и дразни онези типове колко готини са съпругите им в леглото и те първи налитат на бой. После той омита пода с нещастника. Ще ви кажа още нещо за Ръсти — двамата сме си разменяли остри реплики по този въпрос. Нали знаете за прочутата седмица на мотоциклетистите, която организираме тук?

— Не — призна Ема.

— Всяка пролет тук се събират няколкостотин рокери. Повечето са просто свестни стари момчета на четирийсет-петдесет години, които в продължение на една седмица си въобразяват, че са Ангелите на ада. Човек трябва да има доста добре платена работа, за да си позволи машините на тези типове, затова повечето са работяги, които обичат да карат мотоциклети. Както и да е, всяка пролет за една седмица градът се пълни с рокери, които вдигат шум до небесата и се напиват. И абсолютно всяка година, както съомгата хвърля хайвера си, Ръсти се сбива с някой от тях. Отива в някой бар, избира си едър мъжага и започва да зяпа жена му или да го поднася, че е пъзльо,

издокаран в кожа, а онзи, за да спаси гордостта си, е принуден да се хвърли на Ръсти. И той, точно както постъпва с нещастните съпрузи, размазва горкото копеле от бой. Разбирам да се беше случило само веднъж, ама както ви казах, става всяка година. Ръсти сякаш поддържа форма, като наранява хората. Предупредих го, че ако се случи и следващата година, ще го тикна зад решетките, дори да се наложи да излъжа за обвиненията.

— А с какво се занимава, когато не бие хора?

— Забавлява се. Ходи на мачове, обикаля с огромната си яхта, на която живее, ходи на лов и за риба, кара всъдеходи. Просто се забавлява. Представя се за инвеститор, оттам му идвали парите, но не съм сигурен дали това отговаря на истината.

— Защо?

— Познавам някои хора тук, умни хора, бизнесмени, банкери, такива. Те са говорили с Ръсти за акции и за ценни книжа, сигурно са го молили за съвет, но някои са ми казвали, че той май не разбира много от тези неща. Може просто да е предпазлив, да не си показва картите, но според финансистите не е така. Аз пък подозирам, че пренася наркотици с яхтата си, затова, понеже Ръсти направо ме вбесява, изпратих един инспектор от наркоотдела да го следи цял месец. Нищо не излезе.

Ема мина през гипсовата арка и влезе в жилищния комплекс. Беше от онези постройките, в които всеки апартамент има тераса към басейна — привлекателно място за младите и сексуално хиперактивните. Край басейна имаше бирени бутилки от несекващото парти.

Тя звънна на вратата на апартамент на третия етаж. Наложил се да натисне звънеца два пъти, преди да ѝ отвори пищна брюнетка по къси панталонки и потниче. Размахваше ръце във въздуха, защото току-що се беше лакирала.

— Да?

— Вие ли сте Тами Дойл?

Демарко беше казал на Ема, че гаджето на Макграт се казва Тами, а началник Уолас — след няколко телефонни разговора с барове

край кея, където Макграт държеше яхтата си — успя да узнае фамилията и адреса ѝ.

— Аха — отговори Тами. — Какво...

— Трябва да поговорим във връзка с разследване на КЦКФБ относно търговия въз основа на вътрешна информация. Федералната прокуратура, ФБР и главните прокурори на три щата се занимават със случая. Аз им помагам.

Очакваше жената да ѝ поиска някаква легитимация, но кифлата само възкликна:

— Ау, звучи сериозно.

— Така е. Може ли да вляза?

— Да, струва ми се — отговори Тами и се отдръпна, за да направи път на Ема. Апартаментът беше разхвърлян, навсякъде бяха пръснати дрехи. Тази жена май никога не бе чувала за гардероб или за кош за дрехи.

— Познавате ли мъж на име Ръсти Макграт? — попита Ема.

— Ръсти ли? Разбира се. Той ми е нещо като гадже. Поне така мисля.

Ема не беше наясно какво означава това.

— Знаете ли къде е бил господин Макграт в понеделник и вторник тази седмица? Интересуваме по-конкретно къде е бил в един часа след полунощ във вторник.

— Защо питате? Ръсти направил ли е нещо?

— Госпожице Дойл, надали искате да възпрепятствате федерално разследване.

— Да възпрепятствам ли! Аз само...

— Знаете ли къде е бил в понеделник и вторник? — повтори Ема.

— Не. В събота се скарахме и оттогава не сме говорили. Държа се гадно.

— Значи не сте го виждали от миналата събота?

— Точно така.

— Говорили ли сте с него по телефона оттогава?

— Не. Наистина му се ядосах. Зарекох се да не му се обаждам и той не ми е звънял. Нещастник.

Таки Доул не блестяше с ум, но беше титан на мисълта в сравнение с Гари Фоскет, управител на пристана, където Ръсти Макграт държеше яхтата си. Ема подозираше, че тъпотата на Фоскет се дължи отчасти на алкохола и марихуаната. Усещаше мириса на трева в кабинета му, а на алкохол — в дъха му.

На Фоскет му отне известно време да си припомни дните, за които питаше Ема, но накрая успя с помощта на един бейзболен мач.

— А, да! В понеделник „Брейвс“ играха срещу Тампа. Мач между лигите. Смотаният резервен питчър, когото вкараха в осмия ининг, ми струваше двайсет долара.

— Е, виждали ли сте господин Макграт на този или на следващия ден? — попита Ема за трети път.

— Не, по онова време беше заминал някъде.

— Къде?

— Не знам. Тръгна с лодката. Заредих я с гориво в неделя сутринта и му помогнах да натовари малко провизии. Каза, че ще плава покрай брега. Просто щял да се махне за няколко дни.

Ема беше сигурна, че Макграт не е тръгнал за Ню Йорк. Повечето моторни яhti не развиват скорост над десет възела, така че на Макграт щяха да са му нужни няколко дни, за да стигне до Ню Йорк. След това Ема се зачуди дали пък той няма приятел като нейния Ед, някой със собствен самолет, с когото да се е срещнал на някой пристан наблизо. Но защо ще ходи на срещата с приятеля си с яхтата? Защо не с кола? Така или иначе, тя държеше да разбере къде е бил Макграт в деня на убийството на Претър, защото това щеше да ѝ осигури отправна точка да проследи придвижването му.

— Имате ли карта, на която да се виждат пристаните на осемдесет километра северно и южно от тук? — попита Ема.

— О, боже! — възкликна Хоскет и разпери ръце, за да покаже хаоса в кабинета си. — Сигурно тук някъде има карти, но ще ми отнеме цяла вечност да ги намеря.

Ема седеше в един бар и отпиваше от чашата лошо бяло вино. Не знаеше, че се намира на същото място, където беше седял и Демарко, за да наблюдава яхтата на Макграт.

Пиеше и се опитваше да систематизира наученото за Макграт. Нищо полезно, това гласеше окончателният ѝ извод. Само това, че беше женкар, който живее от инвестициите си, и че понякога става зъл. Нямахме обаче никаква представа къде е бил в нощта, когато е умрял Ричард Претър, а и не се сещаше кого друг да попита освен самия Макграт. Знаеше само онова, което ѝ бе казал управителят на пристана: Макграт му беше съобщил, че ще плава с яхтата по крайбрежния канал.

Ема извади мобилния си телефон и звънна на една жена, която беше вицеадмирал от Бреговата охрана. Двете с Ема преди време бяха служили заедно в специалните антитерористични части. Ема я помоли да провери държавните пристани край Мъртъл Бийч, за да разбере дали Макграт е спирал с яхтата си там в деня на убийството на Претър. Описа яхтата му, даде името му и номера на яхтата и добави, че тъй като е много голяма, някой може би я е запомнил.

Дамата ѝ обясни, че ако Макграт е бил на док на пристана и е платил за място, съответната управа би трябвало да пази данни за това, макар че тези регистри не се водят редовно. Щяла да помоли свой служител да изпрати имейл до пристаните, а собствениците им откликвали доста бързо на молбите на Бреговата охрана. От друга страна, имало много места, на които Макграт можел да пусне котва и да отиде на брега с лодка. Високопоставената позната на Ема обеща да се свърже с нея, когато се сдобие с по-конкретна информация.

Накрая Ема звънна на началник Уолас и го помоли да изпрати имейл до полицейските участъци по протежение на крайбрежния плавателен канал със запитване дали някой не се е натъквал на Макграт. Съзнаваше, че шансът е малък, но не се сещаше какво друго да предприеме. Началник Уолас се съгласи, но Ема усети, че започва да му омръзва да ѝ прави услуги.

Искаше ѝ се да може да поговори с Макграт и да го попита къде е бил в нощта, когато е умрял Претър. Уви, нямаше нужните правомощия, а за разлика от гаджето си Макграт сигурно беше достатъчно умен, за да се досети. Но пък понякога желанията на човек се сбъдват.

— Чувам, че разпитвате за мен. Реших да разбера коя сте и с какво съм привлякъл интереса ви.

Ема се извърна по посока на гласа.

Макграт беше едър и хубав мъж. Беше облечен с риза на „Томи Бахама“, прилепнали сини джинси и обувки „Топ-Сайдър“ на босо. Ема усещаше уханието на афтършейва му. Усмиваше й се и изглеждаше развеселен, като че ли се забавляваше от мисълта, че го разследва жена.

Ема стана от високото столче.

— Е, ще ми отговорите ли? Обикаляте града и ровите в личния ми живот, така че искам да знам защо.

— Къде бяхте в понеделник и вторник тази седмица, господин Макграт?

Макграт се изсмя — достатъчно силно, та останалите посетители в бара да погледнат към него. След това се наведе, за да погледне Ема в очите.

— Целуни ме отзад, уважаема. Коя си и защо разпитваш за мен?

Докато задаваше въпроса, Макграт пристъпи към Ема и я притисна към бара. Тежеше с петдесет килограма повече от нея и беше бивш професионален състезател в спорт, където главната цел сякаш беше да осакатиш противника.

Ема леко промени позата си, като отпусна ръце покрай тялото си с дланите навън. Преценяваше къде по тялото на Макграт да нанесе първия удар.

— Отдръпни се, Макграт. Освободи личното ми пространство.

Макграт небрежно огледа бара, за да провери дали някой ги наблюдава, и улови няколко чифта очи.

Вдигна ръце, уж се предава, отстъпи крачка назад и каза:

— Разбира се, миличка, не исках да те плаша.

На Ема й идеше да го фрасне само защото я бе нарекъл „миличка“.

— Не си ме уплашил — осведоми го тя. — Е, ще отговориш ли на въпроса ми? Къде беше в понеделник през нощта, когато е умрял Ричард Претър?

Макграт само се усмихна, поклати глава, като че ли тя е откачена, и се отдалечи към края на бара, където две сервитьорки изчакваха поръчките си.

— Дами, и двете изглеждате възхитително тази вечер — обърна се той към тях. — Дали някое от вас двете, прелестни създания, ще

бъде така любезно да ми донесе джин с тоник? О, и виждате ли онази дама там — високата и опърничава жена? Поднесете ѝ чаша вино.

Когато на излизане от бара Ема мина покрай масата на Макграт, той ѝ намигна.

На сутринта след завръщането си от Мъртъл Бийч — признателна за благополучното кацане, осъществено от стария Ед предишната нощ — Ема отново разговаря с източника си в нюйоркската полиция, за да провери дали е научил нещо ново за смъртта на Претър. Отговорът бе отрицателен и тя определено остана с впечатлението, че смъртта на непопулярен богаташ без политически връзки не е сред приоритетите на началника. Освен това Ема изтормози и приятеля си във Вътрешна сигурност да провери летищните охранителни камери дали Макграт не е бил на някое от големите нюйоркски летища.

— Знам, че не се е качил на граждански полет с истинското си име — каза Ема, — но може да е използвал фалшива самоличност, така че, ако Администрацията по сигурността на транспорта може да...

— Съжалявам, Ема, обичам те като сестра — отговори приятелят й, — но не мога да отклонявам хора от работата им заради подобна проверка. Освен ако този тип не е от „Ал Кайда“.

Гадост.

Продължаваше да вали. Всъщност се изливаше такъв порой, че Ема се притесняваше дали няма да отмие горния пласт почва, който беше нанесла. Днес явно нямаше да свърши нищо на двора, така че по-добре да отиде да се види с Дъглас Кембъл и да се опита да провери алибито му за нощта, в която бе умрял Претър. Само че, преди да потегли за Чеве Чейс, проведе ленива и дълга закуска с Кристин.

Забавянето едва не струва живота на Кембъл.

Кейти Кембъл отвори, стиснала в ръка чаша, наглед пълна с портокалов сок. Първата мисъл на Ема, когато я видя, беше: тази жена трябва да използва слънцезащитен крем.

— Дъг го няма — отговори тя, когато Ема помоли да говори със съпруга й.

— Знаете ли къде е? Звъннах в офиса му, но ми казаха, че си е взел почивен ден.

— Коя сте вие?

— Федерален агент — отговори Ема.

Тя имаше — и го съзнаваше — лице и поведение, на които хората бяха склонни да се доверяват. И не желяеха да я предизвикват. Въпреки това извади от джоба си нещо подобно на калъфче за лични документи и го отвори за кратко, колкото Кейти Кембъл да мерне за миг карта с релефен и красив златист печат. Картата удостоверяваше, че Ема е пенсиониран правителствен служител, който ползва специални привилегии в интендантствата по военните бази.

— Престанете да тормозите Дъг — измрънка Кейти Кембъл. — Той няма нищо общо с Моли Махоуни.

— Въпреки това трябва да говоря с него, госпожо Кембъл. Бихте ли ми казали къде е?

— Със скъпия си приятел Ръсти.

— Ръсти Макграт?

— Аха. Днес ще ходят на мач на отбора на Вирджинския университет. Ръсти му се обади снощи да го покани и Дъг си взе почивен ден. Можете ли да повярвате? Колежански бейзбол! На кого му пука?

Може би Кейти не пиеше само портокалов сок. Най-вероятно се наливаше с коктейли.

— Госпожо Кембъл, знаете ли къде е бил съпругът ви този понеделник? Всъщност по-скоро в малките часове във вторник, някъде към един часа?

— Мисля, че е бил тук — вдигна рамене Кейти Кембъл. — В неделя отидох в Ричмънд да се видя със сестра ми и се върнах чак във вторник следобед. Обаче къде другаде може да е бил? Искам да кажа... Дъг не е Ръсти Макграт. Със сигурност не е свалял колежанки в Джорджтаун.

Ема имаше лошо предчувствие относно поканата, отправена от Макграт към Кембъл в деня след нейното посещение. Може би Макграт просто искаше да прекара приятен следобед с близък приятел от колежа. Или пък целта му бе да се види с Кембъл, за да обсъдят

призовките, които бяха получили от адвоката на Моли Махоуни. Може би, но Ема се съмняваше.

Ако Демарко беше прав, Макграт беше убил Претър, а след срещата си с Макграт Ема вече споделяше лошото предчувствие на Демарко. Не можеше да прогони от главата си мисълта, че Макграт ще направи опит да се отърве от последния човек, който би могъл да го уличи в престъпление. И щеше да го направи днес. Кембъл щеше да стане жертва на някаква злополука, преди да напусне Шарлотсвил — да падне по стълбите и да си счупи врата или да загине в катастрофа. Ръсти Макграт определено беше достатъчно силен, за да счупи врата на Дъглас Кембъл, а ако станеше така, вината отчасти щеше да е на Ема, защото беше наляла масло в огъня.

Докато работеше за военното разузнаване, Ема рядко разчиташе на инстинкта на подчинените си и обикновено настояваше за категорични данни в подкрепа на заключенията им. От друга страна, се доверяваше на собствените си инстинкти, и то с основание, както потвърждаваше опитът ѝ. В момента интуицията ѝ направо крещеше: трябваше на всяка цена да отърве Кембъл от Макграт. Проблемът беше, че не познаваше никого в Шарлотсвил, който би могъл да ѝ съдейства. Е, познаваше няколко преподаватели от Вирджинския университет, но те нямаше да свършат работа. Трябваше ѝ ченге.

Позамисли се, после звънна на Демарко.

— Къде си? — попита го.

— В Ню Йорк.

— Какво търсиш там?

— Ами...

— О, няма значение. Как се казваше пенсионираният полицаи от Шарлотсвил, с когото разговаря преди време?

— Дейв Тори.

— Имаш ли телефона му?

— Да.

— Дай ми го.

Демарко се засуети с мобилния си, после ѝ продиктува номера.

— Какво става? — попита я.

— В момента нямам време за разговори — отвърна Ема и затвори.

Какво търсеше той в Ню Йорк, по дяволите?

* * *

Ема обясни на Тори какво се случва с Кембъл и Макграт, разказа му и за смъртта на Претър. Завърши с думите:

— Според мен Макграт може да се опита да убие Кембъл. Затова искам да знам дали все още имате връзки в полицейското управление в Шарлотсвил.

— Ами имам доста сериозна връзка с един човек — сина ми. Отговаря за спецекипа.

— Ще успеете ли да го убедите да намери Макграт и Кембъл? Съпругата на Кембъл ми каза, че двамата щели да ходят на бейзболен мач на университетския отбор.

— Да, ако наистина мислите, че така ще предотвратим убийство, сигурно ще успея да убедя момчето ми да помогне. Има достатъчно влияние, така че, ако им каже за Макграт, патрулите ще започнат да го търсят. Но какво да прави, ако ги намери?

— Не знам, по дяволите! Кажете му да ги наблюдава и да се увери, че Макграт го е забелязал. Той няма да направи нищо на Кембъл, ако знае, че е под наблюдение. Обаче нямам снимки на тези хора.

— Няма проблем, той може да вземе техни снимки от управленията на Пътна полиция в Мериленд и Южна Каролина.

— Благодаря. Ще пристигна след няколко часа, може би дори по-бързо, ако не ме спрат за превишена скорост.

— Добре, ще се обадя на сина ми. Звъннете ми, когато приближите града, да се уговорим къде да се срещнем. — Тори замълча и после додаде: — Знаете ли, очертава се нещо къде-къде по-хубаво от това по цял ден да седя на дивана и да гледам телевизия.

Дейв Тори беше на шейсет и няколко и имаше бели мустаци. Малкото останала му коса също беше бяла. Синът му изглеждаше досущ като него, само че нямаше мустаци. И той оплешивяваше обаче. Хубавото беше, че синът Стив изглеждаше як и силен — поне колкото Ръсти Макграт.

Ема седеше на задната седалка на полицейска патрулка на управлението в Шарлотсвил. Стив Тори шофираше, а баща му беше до него. На Ема не ѝ харесваше да седи отзад, разделена с преграда от двамата Тори и никак не ѝ беше приятно, че няма дръжки от вътрешната страна на задните врати. Не обичаше контролът да ѝ се изплъзва.

— Забелязахме ги, когато си тръгнаха от мача — осведоми я Стив Тори, — и ги проследихме до „При О’Грейди“, където се намират и сега. Оставих свой човек в бара да ги наблюдава и да ви кажа, на О’Грейди хич не му харесва униформено ченге да стои на входа. Половината му клиенти са непълнолетни колежанчета с фалшиви документи за самоличност.

— Трябва да откъснем Кембъл от Макграт — каза Ема.

— Е, не знам как точно да го направя — каза Стив Тори.

— От колко време са в бара?

— Около час.

— Значи Кембъл е пиан. И бихте могли...

— Не знам дали е пиан — възрази Стив Тори.

— Слушай дамата — скастри сина си Дейв.

— Полицай Тори — поде Ема, — ще арестувате Кембъл за пианско поведение на публично място или както там се нарича на правен език. Ако не е пиан, по-късно ще му се извините и ще го пуснете, но мога да се закълна, че двамата цял следобед са се наливали с бира на мача и сега продължават. Кембъл със сигурност е пиан.

— Харесва ми — обади се Дейв. — Този път тия задници не отиват на мач за купата и университетът няма да им изпрати адвокат да ги измъкне от кашата, в която са се забъркали.

Стив Тори влезе в бара и кимна на ченгето на входа. Барът беше претъпкан със студенти, които заедно с джубокса вдигаха страхотна шумотевица. Само че хлапетата се смълчаха, когато в бара влезе второ ченге.

Кембъл и Макграт седяха сами на маса на десетина метра от вратата. Макграт пиеше бира, а пред Кембъл се мъдреше безцветно питие, което би могло да е водка или джин. Когато Макграт забеляза

Ема да влиза зад ченгето, той я погледна и поклати глава. Този път не се усмихваше.

Стив Тори даде знак на другия полицаи и двамата се запътиха към масата.

— Господа, бихте ли станали? — каза Дейв Тори.

— Моля? — попита Кембъл, но се изправи и едва не падна. Без съмнение беше пиан.

Макграт не помръдна.

— За какво става дума? — попита той.

— Сър, помолих ви да се изправите. Искам и двамата да ми покажете документ за самоличност. А после искам да се приближите и да облегнете ръце на тази стена, за да проверя дали не носите оръжие.

— Няма да позволя да ме обискирате — заяви Макграт. — Нямаме основателна причина.

— Господине, подозирам, че не знаете нищичко за основателната причина — отсече Стив Тори. — Аз обаче знам, че в момента вие оказвате съпротива на законна заповед, издадена от служител на реда. А сега се изправете, дайте ми портфейла си и опрете ръце на стената.

Макграт поседя още мъничко, после се изправи. За разлика от Кембъл нито изглеждаше пиан, нито говореше като пиан. Стив Тори прегледа документите на двамата мъже, а през това време Кембъл се олюляваше и едва смогваше да пази равновесие. Ема имаше чувството, че той всеки момент ще припадне. После ѝ хрумна още нещо: зачуди се дали Макграт не е пробутал нещо в питието му, за да го контролира по-лесно.

Тори обискира първо Кембъл и междувременно Кембъл попита:

— По дяволите, какво става, Ръсти? Защо тези типове се заяждат с нас?

Макграт не отговори.

Когато приключи с Кембъл, Тори обискира Макграт — бавно и по-обстойно. Забеляза издутина в десния заден джоб на джинсите му. Бръкна вътре и измъкна пакетче с фъстъци. Бяха се натрошили, защото Макграт беше седял върху пликчето.

— Натрошили сте фъстъците си — каза Тори и подхвърли пликчето до портфейла на Макграт. Макграт продължаваше да мълчи.

— Добре, господин Кембъл, вие очевидно сте под влиянието на алкохол, затова ви арестувам за непристойно пианско поведение на

публично място.

— Не можете да го направите! Може ли, Ръсти?

— Сложете му белезници — нареди Тори на другия полицай и Кембъл повече не се възпротиви.

Щракнаха му белезниците и го изведоха от бара. Беше десет сантиметра по-висок от полицаия, който го водеше.

Докато ченгетата си тръгваха, Ема се приближи до Макграт. Той прибираше портфейла обратно в джоба си. Фъстъците, които Тори беше измъкнал от джоба му, още бяха на масата.

— Къде беше миналия понеделник, Макграт? — попита Ема.

— Цуни ме отзад, кучко — ухили се той.

Кембъл седеше на задната седалка на патрулката, отпуснал глава върху облегалката. Беше изгубил съзнание.

— Какво да го правя? — попита Стив Тори, на когото вече му се искаше да не се беше поддал на кроежите на баща си и Ема.

— Оставете го в килията, докато се свести, и го освободете — отговори Ема. — Макграт вече няма да предприеме нищо. Всъщност според мен веднага ще се върне в Мъртъл Бийч. Ако дойде в участъка и се опита да ви принуди да освободите Кембъл под негова гаранция, кажете му, че ще задържите Кембъл за през нощта, а после лично ще го изведете от Шарлотсвил. Ще ви помоля и още нещо. Попитайте Кембъл къде е бил миналия понеделник в един през нощта. Съмнявам се, че ще ви каже, но ако се сдобие с информацията, съобщете ми. Признателна съм ви за помощта, полицай Тори. Сигурна съм, че току-що предотвратихте убийството на един човек.

Всъщност Ема нямаше представа дали констатацията отговаря на истината.

Демарко откри Ема на двора. Скръстила ръце, тя наблюдаваше как двама латиноамериканци засаждат отново част от градината, която очевидно не отговаряше на нейните изисквания. Беше облечена с бяла риза с дълги ръкави, джинси и гумени ботуши, които стигаха почти до коленете ѝ. Джинсите бяха пъхнати в ботушите и като изключим липсата на бич, тя приличаше на надзирател в плантация отпреди Гражданската война, който наблюдава брането на памук. На Демарко му дожаля за латиносите.

Ема го беше поканила да се отбие, защото имала да му казва някои неща. Всъщност не го покани, а направо му нареди. Това беше проблемът с участието на Ема в неговите случаи: тя автоматично поемаше командването и до голяма степен правеше каквото си поиска.

— Защо беше в Ню Йорк? — попита го тя, без да сваля очи от градинарите.

— Търсех нещо, с което да отърва Махоуни от онзи конгресмен, както ти казах миналия ден. Освен това пренощувах у майка ми, защото не я бях виждал от известно време.

Ема го погледна — и то скептично, — но не каза нищо.

— Защо вчера ми поиска номера на Дейв Тори? — попита той, ако не за друго, то поне за да смени темата, и Ема му разказа какво бе научила за Кембъл и Макграт и за случилото се в Шарлотсвил.

— Накарала си ги да арестуват онзи тип? — смая се Демарко.

Не по-малко го удиви фактът, че не си беше направила труда да му звъне и да го предупреди, но така ставаше, като работиш с Ема.

— Исках да го отдалеча от Макграт.

— Наистина ли смяташе, че Макграт ще го убие?

— Не знам. Просто... просто имах такова усещане. Опасявах се, че Кембъл ще стане жертва на някакъв нещастен случай в Шарлотсвил. Че ще падне по стълби, ще го нападнат или ще претърпи катастрофа, при която Макграт ще оцелее, а той ще загине. Струваше ми се, че ще се случи нещо такова.

— Но защо?

— Защото според мен Макграт е социопат и отстранява хората, които биха могли да го вкарат в затвора. Освен това смятам, че си е наумил да ги очисти, преди да имат възможност да свидетелстват на процеса на Моли.

Тя обясни на Демарко, че нито Кембъл, нито Макграт имат алиби за нощта, в която е умрял Претър, но и че не е успяла да открие доказателства да са били в Ню Йорк. После помълча, обмисляйки следващия си ход. Досега интересът ѝ към случая беше половинчат, но Демарко усети, че Макграт е успял да я предизвика.

— Дали Нийл не се е върнал? — зачуди се тя. — Трябват ни някои факти. Разполагаме само с теории и догадки. Искам да помоля Нийл да провери парите, внесени в сметката на Моли, и...

Не, не, не! Това беше последното, което искаше Демарко. За щастие, в този миг Ема забеляза нещо, което отклони мислите ѝ.

— Ти! — кресна тя на един от градинарите. — Ей, ти? Внимавай с корените на онова дърво, за бога!

— С пирените ли? — попита човекът и Ема се разкрещя на клетника на испански.

Когато приключи с наставленията към помощниците си относно грижата, която трябва да проявяват към растенията ѝ, тя се извърна и погледна Демарко. Той неистово размахваше ръка пред лицето си.

— Какво правиш?

— Пчела!

— О, за бога, престани да я гониш и я остави да отлети. Няма да те убие.

— Може и да ме убие — възрази Демарко и изпита облекчение, че насекомото най-сетне се бе отказало от злобното си нападение. — Досега не ме е жилила пчела. Току-виж, съм се оказал алергичен към отровата и изпадна в аналгетичен шок или...

— Анафилактичен шок, глупако, и вероятността е само един процент. По дяволите! Трябва да говорим с Кембъл.

— Какво искате, да му се не види? — попита Кембъл, когато отвори вратата и видя Демарко и Ема на верандата си.

Беше облечен с долнище на анцуг и бяла фланелка и изглеждаше като човек в последен стадий на смъртоносен махмурлук. Тънката му руса коса беше залепнала за черепа, целият се потеше, а лицето му беше пепеляво сиво.

— Трябва да поговорим — заяви Ема.

— Майната ви! — изруга Кембъл. — Майната ви и се махайте от имота ми!

— Господин Кембъл, алергичен ли сте към фъстъци? — попита Ема.

* * *

Човек със силна алергия към фъстъци може да получи респираторен дистрес, припадък, хипотония, уртикария, повръщане... и дори да умре. Но когато Ема предположи, че Ръсти Макграт планира убийството на близкия си приятел Дъг Кембъл със ситните и обикновено безвредни ядки, Кембъл викна:

— Вие сте луда! Носел пакетче с фъстъци в джоба си, голяма работа! Това нищо не доказва!

— Фъстъците бяха на прах, господин Кембъл — възрази Ема. — Видях ги. Според мен са стрити умишлено, за да ги пъхне по-лесно в храната ви. В даден момент сте щели да отидете до тоалетната или да се разсеете с нещо друго и Макграт е щял да поръси храната ви с фъстъци и да ви убие.

— Купи си пликче фъстъци за мача. Хората ядат фъстъци по време на бейзболните мачове. А после просто е седнал върху тях, за бога. Не ги е стривал!

— Макграт знае ли, че сте алергичен към фъстъци? — попита Ема.

— Разбира се. Казах на момчетата, докато учехме в колежа, а веднъж онзи негодник, който играеше резервен защитник, сложи няколко фъстъка в пицата ми. Мислеше, че ще е забавно да види какво ще стане. За щастие, Бърза помощ пристигна навреме. Само защото Ръсти знае за алергията ми обаче, не е доказателство, че иска да ме убие. Познавам го от двайсет години. Бяхме съотборници.

— Да, Ръсти е страхотен отборен играч, няма що — отбеляза Ема.

А Демарко се запита какво ли ще си помисли за съотборника си Кембъл, ако разбере, че е чукал жена му.

— Кембъл, трябва да приемеш фактите — обади се Демарко. — Ричард Претър не се е самоубил. Ръсти Макграт го е убил и е смятал след това да убие и теб.

— Глупости. Защо Ръсти ще убива когото и да било?

— Знаеш защо — натърти Демарко. — Ти, Претър и Макграт от години участвате в престъпен заговор. Ти си дал на Претър информация за изследванията в твоята компания, той е купил акциите в подходящия момент, покрил е следите и после е разделил печалбата с теб и с Макграт.

Кембъл понечи да възрази, но Демарко продължи:

— След като онзи ден всички сте получили призовки от адвоката на Моли Махоуни, Макграт е решил, че може да се отърве от теб и Претър. Убил е Претър и е щял да убие и теб в Шарлотсвил, ако приятелката ми не беше дошла.

— Значи такава била работата — каза Кембъл, — опитвате се да отървете Моли, като лепнете всичко на мен.

— Нищо не се опитваме да ти лепнем — възрази Ема, — а да ти спасим живота.

— Трябва да си признаеш — намеси се Демарко. — Само така ще останеш жив.

— Какво да си призная? — кресна Кембъл.

— Че си подавал на Претър вътрешна информация и че сте били партньори с него и с Макграт.

— И искаме да ни кажеш защо си натопил Моли — добави Ема.

О, боже, помисли си Демарко.

— За десети път ви казвам, мамка му — изкрещя Кембъл, — нямам нищо общо с Моли! И да не сте посмели да стъпите повече в дома ми!

— Благодаря, че дойдохте, Демарко.

Адвокат Даниъл Кейн беше яхнал велоергометъра, а педалите не се виждаха от вихреното темпо, с което ги въртеше. Докато Кейн караше колело за никъде, Демарко седеше, пиеше скъпо кафе и си мислеше, че Кейн сигурно е навъртял петнайсет километра на брояча за времето, през което самият той изпи чаша кафе.

— Имам лоша новина — оповести Кейн, а дори не беше задъхан.
— Всъщност две лоши новини.

— Страхотно — възкликна Демарко. Точно това му трябваше — още лоши новини.

— Както ви е известно, защитата ни се основава предимно на факта, че електронната търговия и банковите преводи са осъществени онлайн и че хората, които са задействали схемата, вероятно Кембъл и покойният господин Претър, са откраднали самоличността на Моли и са използвали компютри в интернет кафе за извършване на престъплението. Нещо повече, няма преки свидетелства Моли някога да е разговаряла или да се е срещала с някой от брокерите, нито да е използвала компютрите в кафенето, за да открие сметките.

Кейн говореше така, сякаш обобщаваше случая пред съдебното жури. Освен това казваше на Демарко неща, които той вече знаеше.

— Какво се е променило? — попита той.

— Прегледахме документите, които изискахме със съдебна заповед от Комисията. Кайзър буквално ни зарина с хартия. Напълни цял камион на куриерската фирма с кашони с пълното съзнание, че е буквално невъзможно да прегледаме всичко.

Вчера един от наетите от нас стажанти откри нещо. Ще дам премия на хлапето, когато цялата история приключи. Както и да е, чрез някаква брокерска фирма, „Кор Трейд“, Моли уж е купила акции на „Хъбърд Пауър“, компанията за производство на акумулатори за подводници. Е, има косвени доказателства, че Моли им се е обаждала.

— Косвени ли?

— Да. Преди покупката на акциите някой се е обадил в „Кор Трейд“ и попитал как да си открие онлайн сметка, каква информация е нужна, какви документи трябва да бъдат подписани, такива неща. Е, от „Кор Трейд“ нали са умници, използват системата си за идентифициране на обаждането и автоматично записват телефонните номера на хората, които им звънят. Правят го с цел да могат да се свързват с онези, които проявяват интерес към услугите им, но не са се абонирали за тях още след първото обаждане.

— Нали няма да ми кажете, че обаждането е проведено от мобилния телефон на Моли?

— Не, но е от телефон в „Рестън Тек“, а телефонът се намира в заседателната зала в съседство с кабинета на Моли. Кайзър явно е научила за системата за разпознаване в брокерската фирма, претърсила е телефонните номера в нея и е намерила този номер — един от няколкостотинте в „Рестън“.

— Дъглас Кембъл бил ли е на работа в деня на обаждането? — попита Демарко.

Знаеше, че всъщност се е обадила Моли, но Кей Кайзър не можеше да го докаже. А ако Кембъл е бил там през онзи ден, Кайзър нямаше да може да докаже, че не той се е обадил.

— Изпреварих ви, Демарко. Кембъл е обикалял колежи в Средния запад, за да набира кадри.

— Да му се не види!

— Както ви казах, уликите са косвени. Фактът, че обаждането до брокерската фирма е направено от телефон на петнайсетина метра от бюрото на Моли, не доказва нищо, но и не ни помага за делото.

— Това ли е всичко?

— Не. Казах ви, че имам две лоши новини.

Кейн най-накрая престана да върти педалите и слезе от колелото. Попи лицето си с кърпа, макар че всъщност не беше много потен. Демарко неволно го оприличи на робота от филма „Терминатор“. Не на Арнолд, а на кльоцавия неудържим тип от течен метал.

— Обикновено Моли плащала в кафенето в брой, обаче този път платила за ползването на компютър с кредитна карта. Времето, през което е използвала компютъра, е записано на копието от касовата бележка. И съвпада точно с времето, когато една от брокерските сметки е била открита онлайн. Точно както и в случая с телефонния

разговор, Кайзър не може да докаже, че Моли е открила сметката — в кафенето има десет компютъра, — но присъствието ѝ там в момента на откриване на сметката е съкрушително.

Даниъл Кейн не знаеше за Тед Алън, но Демарко започваше да подозира, че Кейн вече бе наясно, че защитава виновен клиент. Все пак добрата новина беше, че повечето клиенти на адвокатите са виновни, а вината или невинността често нямат нищо общо със стратегията на юристите.

— Как ще се справите с проблема? — попита Демарко.

Кейн направи гримаса.

— Ще продължа да твърдя, че Кайзър не може да докаже без основателно съмнение, че Моли се е обадила, нито че е отворила сметката за електронна търговия. Ще твърдя, че хората, които се опитват да я натопят, са толкова умни и лукави, че са открили една от банковите сметки, знаейки, че през онзи ден тя е била в кафенето. Следователно очевидно са я проследили до там.

— Не съм сигурен, че това ще свърши работа.

— Ако имате по-добра идея...

— Нямам — отвърна Демарко.

Демарко намери Махоуни в залата за изслушвания в Рейбърн Билдинг.

Беше сред група законотворци, които през последните четири часа изтезваха двама банкери, получили бонуси в размер на няколко милиона, но същевременно изгубили няколко милиарда от сметките на своите акционери. Линчът на инвестиционните банкери беше едно от често повтарящите се марионетни представления във Вашингтон. Доколкото Демарко бе в състояние да прецени, единствената цел на изслушването беше политиките да се появят по телевизията, преструвайки се на скандализирани от алчността на банкерите. Знаеше, че се преструват, защото всъщност никога не бяха приемали закони, които действително да променят това поведение.

— Идвам от среща с адвоката на Моли — оповести Демарко. — Положението е от лошо по-лошо.

— Какви ги дрънкаш, по дяволите? — Лицето на Махоуни започна да се оцветява в нездравословно пурпурно, а още не беше чул лошата новина. Явно не виждаше нищо неправилно в това да застреляш пратеника, особено ако няма кого друг да застреляш.

Демарко му разказа какво е научил от Кейн: че Кайзър разполага с още улики, макар и косвени, с които би могла да осъди Моли. И в заключение заяви:

— Кейн е добър и Моли все още има шанс на процеса, но бих казал, че вероятността да я признаят за виновна се е повишила значително.

Докато Демарко наблюдаваше как Махоуни асимилира лошата новина, неволно си спомни старата поговорка, че не бива да притискаш натясно опасен звяр. Робърт Феърчайлд и Тед Алън правеха точно това. Махоуни очевидно побесняваше и Демарко виждаше един беловлас мечок с жълти зъби и дълги остри нокти. Големият Боб и Тед не проумяваха, че Махоуни не е човек, който ще се предаде без бой,

дори да съзнава, че ще изгуби. Много скоро някой щеше да усети ноктите на мечока.

— Започвам да си мисля — поде Демарко, — че единственият начин да се отървем от Тед и да не допуснем Моли да влезе в затвора е да му върнем парите и да оставим онзи нещастник Дени Рийд да влезе зад решетките вместо нея.

— Не забравяй, че освен това ще трябва да преместя сто милиона долара от държавната хазна в щата Ню Джърси.

— А, да, някой трябва да обясни на Тед, че дори вие не можете да го постигнете.

— Обаче всъщност мога — възрази Махоуни и обясни.

Всяка година Конгресът отделяше една камара пари за Министерството на отбраната — висока до облаците зелена купчина. И всяка година Министерството на отбраната харчеше парите и после отново заставаше пред Конгреса с умолително протегната ръка като Оливър Туист, облечен с бозави дрипи, който иска още каша. След прилично пазарене Конгресът неизменно отпускаше на военните още пари. Новите суми наричаха „допълнителни“, което означаваше, че Конгресът увеличава, или допълва, главоломното количество пари, осигурено още с първоначалния законопроект. Просто случайно бе станало така, че допълнителните средства за отбрана в момента лъкатушеха през залите на Конгреса.

И тъй, средностатистическият гражданин, който е наивен глупак, смята, че Пентагонът получава допълнително средства да купува още войници, танкове, самолети и оръжия, но средностатистическият гражданин, разбира се, греша. Тези средства в действителност са просто поредният механизъм Конгресът да разпределя държавните фондове и фактът, че част от парите действително подпомагат армията, често е просто съвпадение или в най-добрия случай е периферен. Предишната година например Махоуни — виртуозът на разпределението на държавните фондове — използва допълнителното финансиране, за да построи подземен паркинг за работниците във военен завод в Масачузетс. Изтъкнатият мотив за този разход беше, че построяването на въпросния паркинг ще повиши производителността на работниците. В действителност паркингът създаде доволни гласоподаватели и направи една конкретна строителна компания — с щедри дарения за Махоуни — по-богата от преди. Тази година, ако се

наложеше, Махоуни щеше да използва допълнителните средства за отбрана, за да помогне на Тед Алън да построи своя конгресен център.

Махоуни планираше да го постигне, като включи в допълнителните средства сто милиона долара за щата Ню Джърси — просто дреболии по отношение на разходите за отбрана, — а парите щяха да са описани като разходи за набиране на военнослужещи и за вътрешна сигурност. Сделката беше следната: щом бъде построен новият мол на конгресния център, там щеше да има безвъзмездно предоставени помещения на служителите, набиращи военнослужещи — като че ли имаше макар и нищожна вероятност лелките, които идваха от Ню Йорк за ротативките, да се отбият в тези бюра. Освен това щатът се задължаваше в случай на природно бедствие — ураган, цунами, терористично нападение — да превърне конгресния център в убежище за хората, докато заплахата отmine.

— Републиканците в Камарата няма ли да ви попречат? — попита Демарко.

— Не — отговори Махоуни.

Той не си направи труда да му обясни, но Демарко допускаше, че Пери Уолас, страховитият началник на кабинета му, се е споразумял с главните фигури сред републиканците за други членове в закона. И че представителите на Ню Джърси в Конгреса до един подкрепят Пери, разбира се, понеже законопроектът облагодетелства родния им щат и подкрепя губернатора републиканец на Ню Джърси. Демократите щяха да се съгласят по простата причина че Махоуни щеше да ги принуди. С други думи, Пери беше направил тайната си магия, всички политици бяха подредени в идеална конфигурация и той само чакаше знак от Махоуни да действа.

— Обаче няма да го направя — заяви Махоуни. — Мамка му, няма!

Демарко беше наясно, че на Махоуни изобщо не му пука за стоте милиона — не бяха негови пари, — но мечокът нямаше да допусне Тед Алън да победи.

— Така че какво възнамеряваш да предприемеш сега, по дяволите? — попита Махоуни.

Кой знае как, всичко се беше превърнало в проблем на Демарко.

— Ами най-напред ще се опитам да ви отърва от ноктите, които Боб Феърчайлд е впил в задника ви — отговори той. — Онзи познат,

компютърджията, когото съм използвал и преди, най-сетне се върна. Ще го накарам да разнищи миналото на Феърчайлд и да изрови нещо, което да използваме срещу него.

— Добре. Друго?

Добре ли? Само Махоуни можеше да оцени така факта, че Демарко ще се опита да измисли начин да изнудва член на Конгреса.

— Добрах се до името на шефа на Тед Алън и ще се опитам да измисля как да използвам този факт в наша полза.

— Мамка му, мислех, че вече си го направил — простена Махоуни. — Ами Кембъл и онзи другият?

— Макграт — уточни Демарко. — Не виждам как може да ни помогнат, след като нямат нищо общо с Моли. Кейн ще ги покаже на процеса, за да обърка нещата, но със събраните от Кайзер доказателства надали ще се получи.

Макиавелианският ум на Махоуни отчаяно търсеше решение.

— Да, но ако докажеш, че Кембъл и Макграт са извършили нещо незаконно, може и да успееш да ги замениш срещу Моли.

— Проблемът е, че Кей Кайзър, която е много по-умна от мен, от години се опитва да спипа тези типове — възрази Демарко. — Затова се съмнявам, че за времето, което остава до процеса на Моли, ще успея да се справя по-добре от Кайзър. А след смъртта на Претър ще бъде още по-трудно да им лепнем нещо.

Не това искаше да чуе мечокът. Той се изправи на задните си лапи и изрева.

На Демарко му се искаше да е медиен магнат милиардер. Ако беше възможно да осъществи мечтата си, щеше не само да е богат, но и да има стотици подли журналисти на разположение — включително такива, които са готови да хакват компютри и да подслушват телефони, за да му помогнат да изрови някаква мръсотия за Големия Боб Феърчайлд. В момента се нуждаеше точно от това — от мръсотия. Феърчайлд разполагаше с острие, което държеше над главата на Махоуни, затова Демарко се нуждаеше от нещо също толкова смъртоносно, което да провеси над мазното теме на Феърчайлд, за да уравни везните.

За нещастие, той не беше медиен магнат и не разполагаше с подли журналисти, обаче имаше Нийл, който най-сетне се беше върнал. Нийл беше дебел, носеше оредяващата си руса коса на къса конска опашка и обикновено се издокарваше с хавайски ризи, шорти и сандали. Докато Демарко разговаряше с него, Нийл седеше на стол, проектиран така, че да побира масивното му тяло, и пиеше плодов сок. Беше загорял, отпочинал и сексуално задоволен — все продукти на закъснелия му меден месец.

В друг случай Демарко би завидял на Нийл. Сега обаче, благодарение на Тина, прелестната приятелка на Алис, и той се чувстваше донякъде задоволен. И беше поканен на вечеря в къщата на Тина, за да бъде представен на близначките — събитие, което намирисваше на женска манипулация и донякъде го притесняваше. Все пак имаше и светъл лъч в цялата история — веднага след вечеря дъщерите трябваше да отидат на концерт и щяха да оставят Демарко и майка си насаме. Това обаче предстоеше, а сега той трябваше да се съсредоточи над проблемите, предизвикани от средната дъщеря на Махоуни.

— Вероятно няма голям смисъл да ровим за парични истории. Не и с парите на жена му.

Демарко имаше предвид факта, че съпругата на Феърчайлд е достатъчно богата. Нийл най-вероятно нямаше да намери доказателства за незаконни машинации, явни подкупи или незаконни дарения за кампанията му.

— Може да успее да го свърже с проблемите на племенника му. Нали се сещаш, връзката на Малкия Боб с онзи лобист Мейфийлд — предложи Нийл.

— Съмнявам се. Махоуни назначи специален прокурор, който се рови в това от месеци. Затова търси обичайното. Любовни истории. Перверзни. Незаконни деца. Може да е изпращал снимки на члена си на една камара мадами като онзи примат от Ню Йорк. Знам само, че в момента Големия Боб изглежда като лицемерно възплъщение на добротата — на семейните ценности и всички тези глупости, — затова съм сигурен, че от години крие някаква гнусотия.

— Може да стане скъпо — предупреди го Нийл. И се ухили. Цената и бездруго си беше висока.

— Не се притеснявай за парите — рече Демарко.

Когато преди много години Махоуни създаде поста на своя доверен служител, той му осигури и финансиране, за да извършва дейността си. И понеже Махоуни беше спец в отклоняването на държавни фондове когато си поиска, нямаше никакъв проблем да осигурява дребните суми, от които се нуждаеше Демарко. Представете си федералния бюджет като планетата Юпитер. За сравнение бюджетът на Демарко беше с размерите на грахово зрънце, а онова, което щеше да плати на Нийл — колкото сусамово семе. Следователно сметката на Нийл, колкото и безбожно висока да се окажеше, щеше да е на практика невидима за организациите, които следяха как се харчат парите на данъкоплатците. Затова този път, когато Демарко каза на Нийл да не се тревожи за пари, говореше наистина сериозно.

— В такъв случай незабавно се заемам. — Нийл потри пълничките си ръце, вече обмисляйки изобретателни начини да надуе разходите си.

— Добре. Обади ми се веднага щом се докопаш до нещо.

— Ако не успее да се свърже с теб, да предам ли на Ема? — попита Нийл.

— Категорично не — отсече Демарко. После осъзна как са прозвучали думите му и додаде: — Тя е много заета в момента. Работи

по двора си, нали си сецаш.

Демарко започваше да се чувства като Ричард Никсън, който се опитва да потули аферата „Уотъргейт“ — съзнаваше, че по някое време неговият собствен Джон Дийн ще се появи и ще го издаде на Ема.

Демарко набра следващия номер от „Жълти страници“.

Тъкмо беше приключил с петте зъболекарски кабинета близо до дома си в Джорджтаун, където попита дали биха могли да го прегледат незабавно. Никой не можеше. Една от рецепционистките дори се изсмя на глас. Той започваше вече да подозира, че всеки стоматолог е пряк потомък на членовете на Испанската инквизиция. Набра шестия номер и веднага влезе в ролята на отчаяния сладкодумник. За негова изненада жената отговори:

— О, горкичкият! — Звучеше като нечия мила баба и се държеше така, сякаш е искрено загрижена. — Имате късмет. Един пациент току-що отложи часа си. Ако може да дойдете след десет минути...

— Тръгвам! — извика Демарко.

Нийл се оказа Демарковият Джон Дийн.

Тъкмо даваше на заден по алеята пред дома си, когато Ема пристигна със своя мерцедес. Той излезе от колата, за да попита какво иска, и я видя да се приближава към него с широки и агресивни крачки, стиснати устни и ръце, свити в юмруци. Тутакси си представи уплашен гризач, който поглежда нагоре и вижда как от небето връхлита орел с протегнати остри нокти — Демарко се почувства като гризача, не като орела.

— Искам да знам какво става, по дяволите, и то веднага! — отсече Ема.

— Моля? — Демарко се помъчи да си придаде невинен вид, но съзнаваше, че след толкова много години работа за Махоуни това е невъзможно.

— Днес се обадох на Нийл да проверя какво си му поръчал. Мислех, че се опитва да разбере как са попаднали парите в сметката на Моли Махоуни. А научих, че си го накарал да изрови нещо за Робърт

Феърчайлд, тоест той не върши нищо, свързано с Моли. Така че не ми викай „моля“, а ми обясни какво става.

Демарко обмисли евентуалните възможности и се предаде. Разказа й всичко.

Когато приключи, Ема се взря в него със студените си като арктическа зима сини очи.

— Значи през цялото време, докато съм се опитвала да очистя името на Моли, ти си знаел, че тя е виновна, и не си ми казал. Направо ми иде...

— Ема, отначало не знаех, че е виновна, а после...

Ема вдигна ръка да го спре.

— Не! Не искам да слушам извиненията, които ще измислиш, за да оправдаеш лъжите си.

— Не се канех да измислям извинения — защити се Демарко. Всъщност се опита, но нищо не му хрумна. — Само исках да кажа, че цялата история се усложни много повече...

— Нищо сложно няма. Моли е виновна и отива в затвора.

— Не е толкова просто, Ема. Тед Алън ще я убие, ако реши, че тя ще свидетелства срещу него. Освен това Тед и Феърчайлд изнудват Махоуни. Искам да кажа...

— Какво общо имат Кембъл и Макграт с Моли?

— Нищо — отговори Демарко. — Идеята за търговия с вътрешна информация хрумнала на Моли, когато чула телефонния разговор на Кембъл. Няма друга връзка между Моли и тези типове. Знам обаче, че Кембъл и приятелчетата му от години печелят незаконно пари, и съм деветдесет процента сигурен, че Макграт е убиец. Убил е Претър, а ти знаеш, че се е опитал да убие и Кембъл в Шарлотсвил.

— Значи затова продължаваш да разследваш Кембъл и Макграт — саркастично подхвърли тя, — искаш да ги изправиш пред правосъдието за престъпленията им.

— Не, но ако успея да докажа, че са извършили престъпление, може би ще имам нещо, което адвокатите на Моли да използват, за да сключат по-добра сделка с Комисията.

Ема с отвращение поклати глава.

— Стига, Ема — умолително я погледна Демарко, — знаеш, че Моли е по-малкото зло.

— По-малкото зло — повтори тя. — Мразя този израз. По-малкото зло пак си е зло.

Тя му обърна гръб и се отдалечи, а той се запита дали ще я види някога отново.

* * *

Когато Демарко пристигна в зъболекарския кабинет трийсет минути по-късно — естествено, всички светофари по пътя се оказаха червени, — грижовната баба, с която беше говорил по телефона, се беше превърнала в зла вещица. Тя му дръпна лекция за нехайното поведение на хора, които не спазват уговорките си. И се оказа, че лекарят няма друг свободен час в графика си.

Очертаваше се наистина скапан ден.

Кейси Мейнард изключи двигателя и се озърна. Беше два часа през нощта и той не виждаше никой на улицата, а и съседните къщи не светеха. Излезе от пикапа си и се протегна — пътуването беше дълго, — после отново се озърна. Никой.

С мъка приклепна на едно коляно. Беше рошав, брадат, висок метър и деветдесет и тежеше сто и трийсет килограма. Голяма част от теглото му бяха тлъстини. Бръкна под шофьорската седалка и извади глока. Беше го купил от търговец във Вирджиния на път за Южна Каролина. Търговецът го беше уверил, че оръжието не може да бъде проследено, макар че Мейнард пет пари не даваше. След като свършеше работата, щеше да хвърли пистолета в първата река, край която мине.

Озърна се отново. Нямахте защо да бърза. На улицата бяха паркирани само няколко автомобила — в такива квартали хората прибираха колите си в гаража. Вътре нямаше хора и никой не изглеждаше като полицейски. Само че навсякъде имаше сенки, джобове от мрак, в които можеше да се крие някой. Защо обаче да се крие?

Мейнард пъкна пистолета отзад, в колана на джинсите си.

Отново бръкна в пикапа и от предната седалка взе найлонов плик. Вътре имаше малко фенерче, което можеше да държи със зъби, тиксо, резачка за стъкло, чифт кожени ръкавици и черна ски маска. Сложи си ръкавиците и маската и остави всичко останало в плика.

Бавно заобиколи към задната страна на къщата. Имаше басейн и барбекю, на което можеше да се опече половин заклано животно. Ето я и плъзгащата се стъклена врата, за която му бяха казали. На светлината на фенерчето видя малкото резе, което дръпваш, за да отвориш вратата. Залепи парче тиксо на вратата, за да попречи на стъклото да падне и да се разбие, после извади от торбата резачката за стъкло.

— Стой! Горе ръцете! Мръднеш ли, ще те пратя на небето.

О, мамка му!

Мейнард седеше на мястото за паркиране пред къщата, до пикапа си. Ръцете му бяха пристегнати с пластмасови белезници.

Зад него стояха двама мъже, трийсетинагодишни, облечени с джинси, черни фланелки и черни ботуши. Лицата им бяха намазани с черна и зелена камуфлажна боя. Първото впечатление на Мейнард беше: военни. Приличаха повече на войници, отколкото на ченгета — твърди мускули, плоски кореми, къси коси. Нито грам тлъстина по телата им.

— Искам адвокат — каза Мейнард. За трети път. Най-сетне получи отговор.

— Млъквай — нареди му единият тип.

Бе очаквал след пет минути да се появи полицейска кола, която да го откара в най-близкия арест. Обаче вече двацет минути седеше на тротоара.

— Настоявам да ми обясните какво става — обади се той. Започваше да се плаши.

— Още една дума, и ще ти залепя устата със собственото ти тиксо.

Човече, нещо не беше наред!

Десет минути по-късно се приближи мерцедес и паркира до пикапа му. Отвътре излезе жена — слаба, по-възрастна, с къса руса коса. Тя поговори тихо с младите мъже — Мейнард не я чу какво казва, — после се приближи до него и попита:

— Кой те нае?

Мейнард се замисли над въпроса и след две секунди вече знаеше, че няма и дума да обели. Ако кажеше, че Харви Самюълс го е наел да убие двамата в къщата... е, това изобщо нямаше да му помогне. Само щеше да признае две престъпления. Първото беше незаконно влизане в чужда собственост: беше се промъкнал в нечий заден двор и беше залепил тиксо на стъклото. Не беше счупил прозореца, така че надали щяха да му лепнат опит за грабеж. Макар че не се знаеше. Резачката за стъкло можеше и да се окаже достатъчна за обвинение в опит за грабеж. Истинският проблем обаче беше пистолетът. Щяха да го

върнат обратно в затвора, защото беше осъждан престъпник, който носи оръжие. Щеше да остане зад решетките най-малко пет години, може би дори повече с неговото досие.

Обаче ако предадеше Самюълс... Е, и от това нямаше да излезе нищо. Щеше да признае опит за убийство или заговор за убийство, а Самюълс щеше да отрече, че го е наел, разбира се. А после, когато отидеше в затвора, Самюълс щеше да наеме някой да го убие. Без съмнение.

— Каж ми кой те нае и може да ти уредя някаква сделка — каза жената.

— Майната ти — отговори той и един от младите типове го изрита в ребрата.

— Мери си приказките — предупреди го той.

— Всичко е наред, Бъди — обади се жената.

Тя се отдалечи, звънна по телефона и пет минути по-късно пристигна полицейска кола. Две ченгета го натикаха вътре.

Когато телефонът до леглото му иззвъня, Демарко спеше — дълбок сън, в който телефонът се превърна в част от кошмара, който се разиграваше в главата му. Преследваше го безлика жена. Държеше ножици за подрязване на растения в костеливите си ръце, само че острите ѝ рамене бяха дълги около два метра, имаха формата на ятагани и от тях капеше кръв. Звънът на телефона се превърна в писък на банши, излизащ от мястото, където би трябвало да бъде устата на безликата жена. Прозвучаха шест сигнала, преди той да отговори.

— Ало? — дрезгаво се обади Демарко.

— Чакам те в полицейското управление на окръг Монтгомъри. Намира се на Уисконсин авеню в Бетезда — казаха му отсреща и затвориха.

Обаждаше се безликата жена от съня му.

Демарко откри Ема и двама яки млади мъже в някакво помещение в полицейското управление, което много приличаше на стая за разпити. Лицата на двамата млади мъже бяха боядисани с

камуфлажни бои, а кобурите на коланите им бяха празни. Когато Демарко попита какво става, Ема отговори:

— Ще разбереш след минута. Не ми се разказва два пъти.

— А тези кои са? — посочи той с палец двамата здравеняци.

Ема не му обърна внимание, а двамата мъже го изгледаха кратко и отместиха погледи.

Брееей!

Десет минути по-късно в стаята влезе униформен полицай, към шейсетгодишен. На десния му ръкав имаше сержантски нашивки и табелка с името: *Дж. Фарис*. Той дръпна един стол и седна срещу тях.

— Кой е този? — попита той Ема.

— Адвокатът ми. В случай че ни потрябва.

Демарко познаваше истинския адвокат на Ема. Беше от класата на Даниъл Кейн или дори една класа над него.

— Добре — съгласи се Фарис. — Обяснете ми какво става. — Той посочи младите мъже. — Тези двамата очевидно не са от някакъв доброволен отряд за гражданска защита, така че защо са наблюдавали къщата на Кембъл?

— Ще ви обясня всичко, което мога, сержант — поде Ема, — но бихте ли ни казали нещо повече за мъжа, когото заловихме при опит да проникне в къщата на Дъглас Кембъл?

След кратко колебание Фарис отговори:

— Разбира се, защо не. Свалихме отпечатъците му и установихме, че е някакъв боклук с километрично досие. Казва се Кейси Мейнард. На трийсет и девет години е и е прекарал половината си живот в затвора. Започнал в рокерска банда с обичайните пиянски изпълнения и първия път влязъл в затвора, защото едва не пребил някакъв човек до смърт. Разбира се, Кейси не се поправил в затвора, вместо това получил основното си престъпно образование.

След първата си присъда се сдушил с други нищожества от Ричмънд, включил се в производството и продажбата на метамфетамини, участвал в няколко обира, при един от които го пипнали и го върнали в затвора. Докато лежал зад решетките за втори път, се съюзил с няколко кретени като него и бил заподозрян в убийството на друг затворник.

След затвора започнал да работи за един тип на име Харви Самюълс, който живее в Мъртъл Бийч, Южна Каролина. Самюълс е

собственик на стриптийз клуб там и на няколко автосервиза, но всъщност е дребен мафиотски бос. Наел е няколко гении като Мейнард да продават наркотици и да крадат автомобили и мотоциклети, а ако някой иска да убие някого, Самюълс действа като посредник и наема хора като Кейси да свършат работата.

— Как разбрахте за Самюълс? — попита Ема.

— Когато видях, че шофьорската книжка на Мейнард е издадена от Южна Каролина и адресът му е в Мъртъл Бийч, се обадох на ченгетата там да видя какво могат да ми кажат. Сега е ваш ред.

— Подозирах, че човек от Мъртъл Бийч на име Ръсел Макграт ще се опита да убие Кембъл — отговори Ема, — затова наех „Бентън Секюрити“ да го охраняват. Бъди и Брайън работят за „Бентън“.

Демарко беше чувал за „Бентън Секюрити“. По същество бяха наемници и работеха предимно зад граница. Той предполагаше, че Ема познава някой от фирмата, например самия Бентън, бивш генерал от морската пехота и собственик на компанията.

— И въз основа на онова, което ми казахте — продължи да обяснява Ема на Фарис, — изглежда, Макграт е отишъл при този Самюълс и му е платил да убие Кембъл и, предполагам, жена му. Мейнард сигурно щял да влезе в къщата, да ги застреля и после да открадне някои неща, за да създаде впечатление за обир.

— Защо Макграт иска смъртта на Кембъл? — попита Фарис.

— Дълга история, но е свързана с търговия въз основа на вътрешна информация. Макграт се опасява да не би Кембъл да свидетелства срещу него.

— Добре — съгласи се Фарис, — но не можем да обвиним Мейнард в опит за убийство, защото вашите хора са го пипнали извън къщата и той няма да признае, че Самюълс му е поръчал да убие някого. Ще се върне в затвора за притежание на оръжие, а с неговото досие сигурно ще гони петдесетте, когато излезе.

— Няма ли да издаде Самюълс срещу намаляване на присъдата? — попита Ема.

— Не, защото според ченгетата в Мъртъл Бийч Харви Самюълс ще поръча да го убият.

— По дяволите! — изруга Ема. — Вече може ли да тръгваме, сержант? Бъди и Брайън извършиха граждански арест и дадоха

показания пред хората ви. А когато Мейнард се изправи пред съда, те ще свидетелстват. Ако все още са в страната.

— Да, те могат да тръгват. Вие също. Но не искам да ги виждам повече да се навъртат в окръг Монтгомъри, въоръжени до зъби. Ако се опасявате, че животът на някой гражданин е в опасност, свържете се с нас.

Демарко последва Ема на излизане от полицейския участък и я видя как се здрависва с Брайън и с Бъди. След като те си тръгнаха, тя се извърна към него.

— Да вървим да поговорим с Кембъл.

— Добре, обаче ти защо...

Ема не му обърна внимание и се запъти към колата си.

Кембъл и съпругата му бяха в леглото, когато Ема и Демарко пристигнаха в къщата им. Полицайте ги бяха събудили, след като арестуваха Кейси Мейнард. Попитаха Кембъл дали го познава. Кембъл отговори, че никога не го е виждал, и благодари на полицаите, че са го заловили, без да подозира, че всъщност Мейнард беше обезвреден от двамата наемници на Ема. След като ченгетата си тръгнаха, Кембъл отново си легна, каза на жена си, че са големи късметлии и че трябва да започнат да включват охранителната система.

Когато Ема звънна на вратата в шест сутринта, Кембъл се появи по бяла фланелка и бяло долнище на пижама на червени райета. Приличаше на дебел Чичо Сам. Беше бос.

— Какво искате вие двамата, по дяволите? — попита той, като видя Ема и Демарко на верандата си. — И то по това време?

— Кембъл — поде Ема, — човекът, когото полицията арестува при опит да проникне в къщата ти, е нает от Ръсти Макграт да те убие.

— Моля?

— Пусни ни да влезем. Трябва да поговорим.

Седнаха в дневната и Ема разказа как е наела хора да го пазят и кой е Кейси Мейнард.

— Сега вярвате ли ми, господин Кембъл? — попита тя. — Макграт се е опитал да ви убие в Шарлотсвил с пакетче фъстъци и

отново се е опитал да ви убие тази вечер. Ако не бях наела хора да ви наблюдават, и двамата със съпругата ви щяхте да сте мъртви.

— Няма как да сте сигурна — опъна се Кембъл. — Този тип може просто да се е опитвал да ни обере. Кварталът е богат и...

— Слезте на земята! — скастри го Ема. — Този тип не идва чак от Южна Каролина, за да ви обере. Както ви казах, според ченгетата той работи за гангстер в Мъртъл Бийч и е наемен убиец. Да се сещате за някой друг освен Ръсти Макграт, който живее в Мъртъл Бийч и иска смъртта ви?

Кембъл само поклати голямата си глава, но Демарко не знаеше дали това означава, че не вярва на Ема, или просто не е в състояние да смели какво му се случва.

— Кембъл, тъпак такъв — обади се Демарко, — Макграт е убил Претър и сега ще убие и теб. Страхува се да не го издадеш. Решил е да убие и жена ти. Жена ти! Трябва да свидетелстваш срещу него веднага, защото, когато опита отново, може да няма кой да го спре!

Въпреки всичко Ема и Демарко не успяха да го разколебаят.

Кембъл просто си седеше, забол поглед в пода. Явно беше уплашен и се опитваше да реши какво да предприеме, но не желаше да сътрудничи. Ема и Демарко се отказаха.

Докато вървяха към колите си, Демарко каза:

— Нали нямаше да ми помагаш повече?

— Не ти помагам. Наех „Бентън Секюрити“ да наблюдават Кембъл, преди да науча, че си ме излъгал. Не можех да допусна Макграт да убие този глупак. — Ема спря и впери строг поглед в Демарко. — Задвижил си нещо, за да оневиниш Моли Махоуни за престъпление, което знаеш, че е извършила, и сега заради теб убиват хора. Осъзнаваш ли го?

— Нищо не съм задвижвал, Ема. Не съм имал никакъв грандиозен план, когато започна всичко. Просто зададох на Кембъл няколко въпроса.

— И още нещо, гений такъв. Макграт не е убил Претър. Има алиби.

— Моля? Какво алиби?

— Управителят на пристана в Мъртъл Бийч каза, че Макграт е отплавал с яхтата си за няколко дни, помниш ли?

— Да. Ти подозираше, че е акостираше някъде и е отишъл със самолет до Ню Йорк, използвайки фалшива самоличност.

— Е, сбърках. Помолих една приятелка от Бреговата охрана да се свърже с пристаните близо до Мъртъл Бийч и се оказа, че в деня на убийството на Претър яхтата на Макграт е била в Джорджтаун, Южна Каролина. Обадих се на управителя на пристана и той твърди, че Макграт е бил там през цялото време и се е забавлявал с местна проститутка. Жената потвърди, че Макграт е бил с нея в нощта на убийството на Претър.

— Мътните да ме вземат! — промърмори Демарко.

— Дано — подхвърли Ема.

— Значи Макграт вероятно е наел някой да убие Претър. Може би този Мейнард е свършил работата.

Вместо да коментира най-новата теория на Демарко, Ема отсече:

— Не ме търси повече във връзка с тази история, Джо. Всъщност просто не ме търси повече. Оттук нататък отговорността за Кембъл е твоя.

Ема потегли, а Демарко остана на тротоара с чувство на... Какво? Срам? Не, не толкова срам, колкото усещането за загуба. Един от малцината приятели, които имаше, вече не му вярваше.

Моли Махоуни не струваше онова, което беше изгубил.

— Защо Ръсти ще иска да ни убива, Дъг? — попита Кейти Кембъл.

Кембъл допусна грешката да повтори пред жена си предположенията на Ема и Демарко и сега тя не преставаше да го обстрелва с въпроси, на които той не можеше да отговори.

Всъщност Кембъл не знаеше защо Ръсти би искал да го убие. След смъртта на Претър двамата бяха в безопасност. Претър беше слабото звено — той купуваше акциите, замиташе следите и отваряше офшорните сметки, — а Комисията така и не успяваше да свърже Кембъл с изтичането на информация към Претър. Сега вече Претър го нямаше, следователно нямаше и причина да се тревожат, така че защо Ръсти ще иска смъртта му? Да не би да се тревожеше, че Кембъл ще се огъне под напрежението на евентуално разследване? Да не би да смяташе, че историята с Моли Махоуни ще отведе следата до тях? Просто нямаше логика.

Едно нещо обаче беше логично. Ръсти Макграт беше студенокръвен и жесток. Обичаше единствено себе си и беше готов на всичко, за да се защити. И освен това беше проклета откачалка. Докато играеха заедно в университетския отбор, Кембъл научи едно за приятелчето си Ръсти — той не просто беше склонен да наранява хората, това му доставяше удоволствие.

— Отговори ми, Дъг! — кресна Кейти и гласът ѝ прониза черепа му. — Какво ще правим?

Кембъл още беше с долниците на пижамата, с което го завариха Ема и Демарко. Заряза жена си, която продължи да крещи, отиде в спалнята, навлече чифт стари мокасини и леко яке и пхна в джоба портфейла и ключовете за колата.

— Къде отиваш, по дяволите? — викна жена му.

Той излезе от къщата, без да я удостои с отговор.

Отне му петнайсет минути да намери уличен телефон. Звънна на мобилния на Ръсти и каза:

— Аз съм, перверзнико. Още съм жив.

— Моля? Какви ги говориш?

— Знаеш за какво говоря, откачен глупак такъв! Сега намери уличен телефон и ми се обади. Не искам да говорим по мобилния ти. На този номер...

Той издиктува номера на уличния телефон и десет минути покъсно Макграт му звънна.

— Какво става, приятел? Защо си се разбеснял така? Нали не си започнал да пиеш толкова отрано?

— Знаеш какво става. Изпратил си някакъв тип да ме убие, но ченгетата го спипаха, докато се опитваше да нахлуе у дома.

— Нямам представа какви ги дрънкаш — заяви Макграт.

— Проклет лъжец! Виж, знам за теб толкова, колкото и ти за мен, но няма да го кажа нито на Комисията, нито на когото и да било друго. Нямам никакво намерение да свидетелствам срещу теб или да обяснявам какво сме свършили. Искам само да се насладя на парите, които Дики ни спечели. Ето какво ще направя. Ще оставя едно писмо в сейф и ще кажа на адвокатата си, ако нещо се случи с мен, каквото и да е, да изпрати писмото на ченгетата. Чуваш ли ме, Ръсти? Убиеш ли ме, отиваш в затвора. Макграт помълча и после процеди:

— Чувам те, Дог. Но нека ти кажа нещо: ако говориш с някого за онова, което направихме, познавам хора, които ще се доберат до теб, дори да съм в затвора. Така че да оставим нещата каквито са и да се надяваме, че Дики не е оставил следа, по която да тръгнат федералните.

Макграт затвори и се върна на пристана. Проклетият Кембъл. Не беше най-големият умник на света, но явно щеше да се окаже най-големият щастливец. Първо онази Ема успя в Шарлотсвил да му попречи да поръси вечерята на Кембъл с фъстъци, после ченгетата пипнаха идиота, когото Самюълс изпрати да убие Кембъл. Дог Кембъл трябваше да започне да си купува билети за лотарията.

И какво да прави сега?

Е, на този етап отговорът беше очевиден: не биваше да прави нищо. Кембъл може и да лъжеше за писмото в сейф, но най-вероятно щеше да изпълни закана си. Така че Макграт трябваше да се надява цялата бъркотия около Моли Махоуни да не доведе до нищо, а ако все пак ги погнеха, Кембъл да има достатъчно мозък в главата си и здрави топки да си държи езика зад зъбите.

Беше се обадил от уличен телефон на няколко пресечки от пристана и докато крачеше към яхтата си, вдигна поглед към небето. Очертаваше се хубав ден. Топъл, без дъждовни облаци. Да, щеше да е хубав ден за риболов. Бе чул, че някой уловил доста едър тарпон предишния ден. Няма нищо по-забавно от това да уловиш на въдицата си някоя едра риба.

Махоуни спря на засипания с чакъл паркинг пред кръчмата. Тя се намираше в покрайнините на Манасас, на петдесетина километра югозападно от Вашингтон, и Махоуни разбра още преди да влезе, че от джубокса ще се носят кънтри песни, ще има бутилки будвайзер и туршия в буркани зад бара. В единайсет часа сутринта на паркинга имаше само две коли: нов форд пикап със стикер в подкрепа на Ромни и силно очукана мазда с червено тиксо на задните стоп светлини.

Махоуни можеше да се обзаложи, че една от колите е на бармана, а другата на някой, който толкова се е натряскал предишната вечер, че не е могъл да се прибере — затруднение, пред което Махоуни неведнъж се бе изправял.

Един час по-рано му се беше обадил Демарко да му съобщи, че Ръсти Макграт е направил нов опит да убие Кембъл. Именно затова Махоуни беше излязъл да покара — трябваше да обработи твърде много информация.

Ал Кастиля и Тед Алън. Макграт и Кембъл. Машинациите на Големия Боб Феърчайлд. Проблемите на Моли със закона. Просто беше твърде много и той имаше чувството, че главата му ще се пръсне. Накрая, неспособен да работи, той се преоблече, излъга нещо секретарката си, изпрати Пери Уолас на среща, на която трябваше да отиде самият той, и напусна Капитолия.

Подкара без конкретна посока. Искаше да излезе от Вашингтон, като че ли щеше да мисли по-добре, колкото по-голямо бе разстоянието между него и всички политици. Когато видя кръчмата, реши да се отбие за питие, понеже смяташе, че никой няма да го познае с тези дрехи. Беше облечен с бял памучен панталон, бяла спортна риза с къси ръкави, изпъната на корема му, и синя бейзболна шапка с надпис „Подводница Бостън“. Беше ядрена — вече извадена от арсенала и разглобена, — а шапката беше подарена на Махоуни от командващия военноморските сили на церемонията по сбогуването с подводницата. Една от любимите шапки на Махоуни.

Барманката беше на петдесет и няколко, облечена с джинси и тюркоазена риза с перлени копчета. Имаше хубава фигура, боядисана руса коса и лице, от което ставаше ясно, че не търпи никой да ѝ пробутва глупости. Четеше „Уолстрийт Джърнъл“ и преглеждаше раздела за взаимните фондове, затова вдигна с досада поглед при влизането на Махоуни.

Това беше спокойният период от деня и тя не се зарадва на предобедния пияница. Вгледа се за миг в лицето на нежелания клиент, после му донесе „Уайлд Търки“ с много лед, но не каза нито дума. Подаде му напитката и отнесе вестника си в далечния край на бара, за да продължи да чете, като остави Махоуни насаме да си пие и да размишлява.

Голяма част от близките приятели на Махоуни в Конгреса бяха много богати хора. Разполагаха с големи семейни състояния, огромно недвижимо имущество или пък бяха управлявали успешни фирми, преди да се насочат към политиката.

Нито Махоуни обаче, нито съпругата му бяха от богати семейства и не разполагаха с тлъсти семейни тръстове, на които да разчитат. Преди 2008 г. Махоуни се справяше добре и състоянието му чисто възлизаше на три милиона долара. Спечелил беше повечето пари чрез инвестиции — там, където от работата си беше научил кои акции да продава и кои да купува. С други думи, беше се облагодетелствал от вътрешна информация, практика, която по ирония на съдбата беше законна за членовете на Конгреса до 2012 г. Тогава бе приет закон, който им забраняваше да правят нещо, което обикновените граждани — включително дъщеря му — нямаха право да вършат.

През 2008 г. рецесията го връхлетя безмилостно като всички останали — и това беше основната причина да тормоси bankerите, щом му се удадеше възможност. Парите му във взаимни фондове намаляха с четирийсет процента, но не това беше големият проблем. През 2007 г. неколцина умници, които би трябвало да знаят какво правят, го убедиха да вложи куп средства в строителен проект във Флорида. Инвестицията беше сигурна и той се надяваше да спечели от пет до десет милиона от сделката, но пазарът на недвижими имоти рухна. Махоуни изгуби всичките си вложения. Мери Пат още му беше бясна за това. Не стига тази беда, ами той вложи доста свои средства в последните си две кампании, защото икономиката изкарваше всички от

нерви и той се притесняваше да не би да изгуби мястото си. В крайна сметка състоянието му в момента възлизаше на около три милиона долара. Не беше сигурен колко от активите му са ликвидни — трябваше да попита счетоводителя си, — но сигурно бяха някъде около двеста-триста хиляди.

Другият проблем на Махоуни беше, че харчеше парите бързо и в големи количества. Те като че ли изтичаха между пръстите му, както бърбънът се стичаше в гърлото му. Печелеше повече от двеста хиляди годишно, което не беше зле, но той се обличаше добре, хранеше се добре и винаги черпеше някого. Миналата година се наложи да даде малко пари на най-малката им дъщеря Мици, която още не печелеше достатъчно, за да се издържа. Майката на Мери Пат, болна от Алцхаймер, беше в клиника, която им струваше цяло състояние. Махоуни имаше голяма къща в Бостън, апартамент във Вашингтон и яхтата на жена си. Къщата и яхтата бяха изплатени, но апартаментът все още се изплащаше. И като че ли това не беше достатъчно бреме, а сега и адвокатите на Моли му пиеха кръвчицата.

Нямаше как да плати дълговете по кредитните карти на Моли, хонорарите на адвокатите ѝ и петстотинте хиляди, които тя дължеше на Тед Алън. Освен ако не продадеше къщата в Бостън, а сигурно и яхтата на Мери Пат. Вероятно можеше да продаде и апартамента във Вашингтон и да намери по-евтино жилище... О, я стига, няма да живее в някоя дупка.

Разбира се, би могъл да изтегли заем. Мнозина биха му заели пари, дори биха му ги дали безвъзмездно. Махоуни не за пръв път продаваше влиянието си срещу някаква компенсация, но имаше две неща, които не би направил. Първо, не вземаше големи суми в брой, защото парите оставяха много видима следа. Вместо това правеше ремонт на къщата си за изключително изгодна цена, колите му струваха значително по-малко, отколкото пишеше на табелките в автосалоните, отиваше на почивка на Хаваите... Невероятно колко малко му струваше да лети с първа класа. Най-често обаче получаваше своята компенсация под формата на дарения за избирателната си кампания.

Когато се кандидатираш през две години, се нуждаеш от всякаква помощ.

Второто правило, което Махоуни спазваше стриктно, изискваше да не се обръща към хора, които искаха нещо в замяна. Винаги те го търсеха с молба за услуга, а той се стараеше да проумеят, че не би могъл да им гарантира резултати в непредсказуемия свят на партийната политика. Обаче ако се обърнеше към някого сега и поискаше пари... Е, тези хора по същество щяха да добият власт над него и той не смяташе да го допусне. Не ставаше въпрос за почтеност — ставаше въпрос за това да държиш съдбата си в свои ръце. Обаче ако не предприемеше едно от тези неща — да изтегли заем, да продаде къщата в Бостън или да продаде гласа си, — откъде щеше да вземе седемстотинте хиляди долара, които му трябваха?

Освен огромните парични проблеми на главата му беше и Големия Боб Феърчайлд, който знаеше за неприятностите на Моли и си въобразяваше, че може да принуди Махоуни да му играе по свирката. Онова, което Махоуни можеше да направи за Феърчайлд, беше да каже на специалния прокурор да се поотдръпне от Малкия Боб и самият той да гласува няколко неща, колкото да го зарадва.

Знаеше обаче, че дори да изпълни тези искания, Феърчайлд няма да спре. Накрая щеше да изпее на медиите, че Тед Алън е опростил дълга на Моли, а това щеше да съсипе кариерата на Махоуни.

За Големия Боб щеше да се тревожи по-късно, в момента основната му грижа беше да отърве Моли от мафията и да я спаси от затвора.

Разбърка бърбъна в чашата с дебелия си пръст и се замисли за онова, което Демарко му беше казал за гангстера Ал Кастиля. Замисли се и за Дъглас Кембъл, и за онзи маниак Макграт.

И му хрумна решение.

Много жестоко решение.

— Искате ли още едно питие, господин конгресмен? — попита барманката.

Мамка му! Беше го разпознала.

— Да, може би още едно — отговори Махоуни.

— Малко се учудих да ви видя тук по средата на работния ден — каза жената, забоде пръст във вестника и додаде: — Какво пък, икономиката и бездруго се е скапала.

Да му се не види!

Махоуни повика Демарко да се видят в парка и седна на брега на Потомак от страната на Вирджиния. Демарко нямаше представа защо шефът му настоя да се видят точно там. Или пък имаше.

Откакто работеше за Махоуни, беше забелязал, че когато конгресменът искаше от него да върши нещо на ръба на закона — или направо незаконно, — обичаше да се срещат навън. Винаги се бе страхувал да не подслушват разговорите му. С течение на времето — с подобряването на техниката и с увеличаването на броя на охранителните камери край Капитолия — параноята му беше нараснала.

Дори срещата на открито не беше гаранция, че някой не ги подслушва с хайтек джаджите на НАСА. Виж, паркът му се струваше сигурно място. Имаше много дървета, които накъсваха пряката видимост, а и мястото не беше вероятна терористична мишена, така че надали имаше скрити в храстите камери.

Демарко пристигна в парка пръв. На паркинга нямаше друг автомобил, затова той тръгна по брега на реката и се загледа към града на отсрещния бряг. Когато чу плясък във водата отляво, установи, че не е сам. Две хлапета ловяха риба — едното чернокожо, другото бяло, на десет-единайсет години. Беше като сцена от роман на Марк Твен, докато едно от децата не извади мобилния си телефон и не започна да пише съобщение. Хлапетата не бяха забелязали Демарко, затова той се отдалечи от брега и се запъти обратно към паркинга, преди да го видят.

Махоуни пристигна след секунди. Беше облечен с ежедневни дрехи и носеше тъмносиня шапка на огромната си глава. Демарко се запита откъде идва шефът му и защо е облечен по този начин. Охраната не беше с него, следователно Махоуни се беше отървал от тях. Поредният признак, че не иска никой да знае за срещата им.

Махна на Демарко и той отиде при него сред група дървета, така че да не се виждат от паркинга или от човек, застанал на отсрещния бряг на реката. Зачуди се дали да не му каже за двете рибарчета, обаче се въздържа, защото се опасяваше, че Махоуни ще настоява да се преместят другаде. Демарко искаше тази среща просто да свърши и той да се прибере у дома и да си легне, защото не беше мигнал почти цяла нощ.

Махоуни започна с думите:

— Ето какво ще направиш...

Когато замълча, Демарко беше толкова сличан, че за миг не можа да проговори, а когато си възвърна дар словото, прояви глупостта да попита:

— Сериозно ли говорите?

— А на теб сериозен ли ти изглеждам? — кресна Махоуни. — После, като видя изражението на Демарко, додаде: — В момента изобщо нямам нужда да ми се правиш на бойскаут.

Демарко пък изобщо нямаше намерение да се прави на бойскаут. Не го шокира фактът, че планът на Махоуни беше незаконен и включваше подкопаването на дейността на две, може би три, правителствени служби.

Шокира го хладнокръвната жестокост в плана на Махоуни.

Тед Алън изобщо не биваше да притиска мечока в ъгъла.

Махоуни се върна на Капитолия, облече костюм и вратовръзка и запали пура. Никой нямаше да се осмели да му каже, че не може да пуши в собствения си кабинет.

И така. Какво можеше да даде на тези типове, за да ги принуди да направят каквото иска? Привика Пери Уолас в кабинета си. Големият мозък на Пери щеше да роди отговора.

Когато се яви, Пери имаше вид, все едно е спал с костюма, с който беше облечен — а може и да беше точно така. Нямаше нищо необичайно в това Пери да не мигне цяла нощ, за да накара политиците да се огънат пред волята на Махоуни.

Стигнаха до извода, че с Ранди Сойър ще се справят лесно, защото след няколко месеца щеше да се освободи постът заместник-министър на финансите. Пери беше попаднал на информация, че човекът, който заемаше поста в момента, се връща в инвестиционното банкиране. Беше пресметнал, че двете години на държавна работа са му стрували около двайсет милиона и това му стигаше.

— Сойър иска да го смятат за голям финансов гуру и му е дошло до гуша от Комисията — каза Пери. — Иска да се появява по Си Ен Ен и да убеждава хората, че ако управлението го беше послушало, нещата щяха да стоят различно. Ако му подпечатат пропуската за хазната и ако някой от телевизионните мрежи му намекне, че може да му се обадят следващия път, когато се нуждаят от така наречен експерт, Сойър целият ще се олигави от радост.

— Имаме ли телевизионер, който да му пошушне нещо на ухото?

— Имаме телевизионерка. Помните ли, когато миналата година подхвърлихме историята за директора на федералните на Марша Търнър?

— Аха.

— Марша ни е длъжница. И е достатъчно умна, за да представи пред Ранди нещата така, все едно наистина му обещава нещо, без всъщност да му обещава каквото и да било.

— Как ще накараме хазната да дадат поста на Ранди?

— Лесна работа. КП 2019.

КП 2019 беше законопроект, който в момента минаваше през Камарата и разширяваше правомощията на финансовия министър по много фин начин. Махоуни беше обещал да гласува „против“ и беше накарал всички останали демократи да гласуват като него.

— Мамка му. Трябва ли да му дам това? — попита Махоуни.

— Става дума за дъщеря ти — сви рамене Пери.

— Добре. Как ще кажем на Сойър какво искаме да направи?

— Просто ще му кажем. Не се налага да пипаме прекалено нежно. Аз ще говоря с него. Ако ти искаш да се дистанцираш.

— Добре, а онзи тип от прокуратурата? Него ще задвижим много по-трудно от Ранди. Освен това нямам никакво доверие на копелето.

— Харвард — каза Пери.

— Харвард?

— Иска да преподава. Иска да се надува пред група хлапета и да напише книгата, за която говори от двайсет години.

Махоуни си каза, че с Харвард е лесно. Дължаха му толкова много услуги, че стига да поискаше, можеше да накара ректора да целуне задника на този тип на Харвард скуеър.

— Само че може да е нужно нещо повече от Харвард, за да го накараме да се премести в Бостън — отбеляза Пери. — Мисля, че трябва да държиш допълнителен коз, ако ти се струва, че Харвард няма да е достатъчен.

— Например?

— Мисля си за пост в борда на директорите на компанията на Пол Андерсън. Той плаща на членовете сто двайсет и пет хиляди долара годишно, за да се съгласяват с него.

Да, Андерсън ще свърши работа, помисли си Махоуни. Не му дължеше колкото Харвард, но все пак беше достатъчно. Площадката за излитане на хеликоптери в централния офис на Андерсън беше платена с федерални средства благодарение на Джон Махоуни.

— Ще говоря с Андерсън и с Харвард — каза Пери, — обаче ти ще трябва да се заемеш с онзи от прокуратурата. И ще се наложи да подходиш страшно fino с него. Той ще се досети, обаче не можеш да действаш директно и да изтърсиш: танто за танто, Моли за Харвард.

— Ще се оправя с него — заяви Махоуни.

Пери изви вежда: *Сигурен ли си?* Финият подход не беше силна страна на Махоуни.

— Ще се оправя с него — повтори Махоуни. — Обаче сигурен ли си, че Белият дом няма да бъде проблем?

— Заместник-министър на финансите е доста нисък пост — сви рамене Пери. — Пък и не могат да попречат на онзи тип от прокуратурата да напусне. Все пак не съм сигурен. Ако заминеш за Пакистан, както иска президентът...

— Да му се не види! — изруга Махоуни. — Трябва ли?

— Ще бъде от полза — изтъкна Пери.

Държавният секретар — жена, която можеше да извади от кожата му дори Дядо Коледа — за пореден път беше вбесил пакистанците. Президентът знаеше, че Махоуни поддържа добри взаимоотношения с министър-председателя на Пакистан — познаваше го от трийсет години, — и държеше Махоуни да замине и да изглади нещата.

Когато президентът го помоли за това, току-що бяха арестували Моли и Махоуни му отговори, че моментът не е подходящ да напуска града. Другата подробност беше, че когато ходиш на места като Пакистан, има голяма вероятност някой да те убие. А сега трябваше да се съгласи да замине и това вероятно щеше да стане още тази вечер. От друга страна, хубаво щеше да бъде да отсъства за няколко дни. Така Демарко щеше да има възможност да говори с гангстера.

— Добре де — изпъшка Махоуни. — Ама Пакистан. Да му се не види! — Той вдигна телефона. — Мейвис, виж дали Джим Стийл от прокуратурата може да се срещне с мен на питие към пет часа, а после ми уговори среща с Хориган. Трябва да се видя с него днес следобед.

Проклетият Томи Хориган! Той беше началник на кабинета на президента и толкова умен политически хищник, какъвто Махоуни не познаваше. Кажеше ли му, че иска да направи услуга на президента и да замине за Пакистан, Хориган тутакси щеше да надуши, че нещо не е наред.

Обаче какво друго му оставаше? В този град се оцеляваше трудно. Още по-трудно, ако дъщеря ти е измамница.

Докато шофираше към Филадельфия, Демарко се опита да си изясни отношението към случилото се предишната вечер.

Вечерята с Тина и дъщерите ѝ беше мъчение, не се сещаше за по-подходяща дума. Момичетата бяха осемнайсетгодишни копия една на друга — и на майка си — и си бяха втълпили, че на всяка цена трябва да преценят дали Демарко става за гадже. Започнаха като всички умели разпитващи с няколко леки въпроса, за да го предразположат, после взеха да дълбаят. Разпитваха, при това съвсем не изтънчено, дали има постоянна работа и дали ще я запази. Той усещаше как те мислено отмятат точки от въпросника в главите си, докато им обясняваше, че си има своя къща и здравна осигуровка, плащана от правителството. Откога на осемнайсетгодишните хлапета им пукаше за здравната осигуровка?

После го разпитаха за предишните му връзки. Една от близначките — не беше сигурен коя е Кейти и коя Карън — започна направо:

— Разбрах, че вече си бил женен.

Допускаше, че тази информация е стигнала до Тина през Алис, а после Тина я е предала на инквизиторките му.

— Да, веднъж — каза той, което, разбира се, не беше посрещнато с добро око.

Когато умниците най-накрая отидоха на концерт, той имаше чувството, че е прекарал часове на свидетелската скамейка.

Сексът с майка им след вечерята беше едва ли не компенсация за мъчението, но той вече започваше да изпитва съмнения. Харесваше Тина, но не планираше нищо отвъд следващата им среща. Определено не мислеше за дълга връзка, още не, но явно тя и дъщерите ѝ разсъждаваха в тази посока. Представи си как трите — Тина и онези двенките — го моделират както си пожелаят и това бъдеще му се стори твърде страховито.

Може би.

Докато вървеше към къщата на Ал Кастиля, Демарко се учуди от огромния брой градински статуи. Озадачи го най-вече фигурата на чернокожия жокей до пощенската кутия — как така някой афроамериканец още не му беше изритал главата? Но като се има предвид кой е Ал Кастиля, може би не беше толкова чудно.

Завари Кастиля да играе триспонттов бiliarд в мазето на къщата си. Домакинът беше едър, висок над метър и деветдесет, с прошарена коса, коремче и яки мишци. С него беше мургав мъж с тяло като на тежкоатлет лека категория. Мъжът беше с тъмни очила, което беше странно, защото мазето на Кастиля беше слабо осветено, само с една лампа над масата за бiliarд. Онзи с очилата явно беше бияч — бияч, който вижда на тъмно.

Кастиля не вдигна очи към Демарко веднага. Остана приведен над щеката, преценявайки следващия си удар.

— Играеш ли? — попита той.

— Не, никога не съм играл сериозно — отговори Демарко. — Само за развлечение.

— Да, вече никой не играе истински бiliarд. Всички играят Осма топка. По дяволите, всеки може да играе Осма топка. За това тук трябва наистина да си майстор.

На бiliarдната маса имаше две бели топки, едната от които с жълто петно, и една червена. Кастиля рязко замахна с щеката и връхчето уверено удари бялата топка с жълтото петно. Тя направи три спонта, преди да удари другата бяла топка, после просто близна червената. Демарко не знаеше дали ударът е добър, но явно Кастиля го прецени така.

— Дори Минесота Фатс не е способен на такъв удар! — възкликна той и се извърна към бияча с тъмните очила. — Нали, Делрей?

Делрей не каза нищо. Делрей определено внушаваше страх.

Кастиля остави щеката си върху масата и за пръв път погледна Демарко.

— Направо невероятно колко приличаш на баща си — каза той. — Познавах го, докато работеше за Таляферио. Знаеше ли това?

— Не.

— Е, познавах го. Изглеждаш досущ като него. Малко е зловец. Какво да отговориш на това?

— Както и да е, какво искаш? — попита Кастиля. — Проверих те, след като се обади, но установих само, че си адвокат, който работи за Конгреса. Така че, ако идваш да говорим по някакъв правен въпрос, за някои от проклетите изслушвания, които вие, клоуни такива, постоянно спретвате във Вашингтон, направо се омитай. Може и да познавах баща ти, ама няма да обсъждам правни дивотии без адвоката си.

— Въпросът няма нищо общо с Конгреса — каза Демарко. — Идвам да поговорим за един човек, който работи за вас. Реших, че ще ви е интересно да научите какви ги върши.

— Кой? — попита Кастиля.

— Тед Алън.

— Алън не работи за мен. Доколкото знам, работи за някаква фирма. „Индиго Гейминг“. Нали така, Делрей?

Делрей отново не отговори. Дали пък не беше глухоням?

— Добре — съгласи се Демарко, — Тед работи за „Индиго Гейминг“ и вие нямате нищо общо с фирмата. Обаче нека все пак да ви кажа какви ги върши той.

Кастиля направи физиономия, която казваше: е, щом искаш.

— Знаете ли кой е конгресменът Джон Махоуни? — попита Демарко.

— Имаш предвид онзи дебел белокоп тип от Бостън ли?

— Да, него. Той е един от най-влиятелните политици в страната.

— И какво от това? Какво общо има с мен?

— Тед Алън, който не работи за вас, забелязал, че дъщерята на Махоуни прекарва доста време в неговото казино и губи пари на крапс. И понеже е свестен тип, Тед ѝ отпуснал кредит от сто хиляди долара, които тя също проиграла.

Кастиля сви рамене.

— Който ще играе хазарт, трябва да знае кога да спре. Затова ли си тук? Искаш Тед да опрости дълга ѝ, понеже баща ѝ е голяма клечка в Конгреса?

— Не, дългът ѝ вече е опростен.

— Моля?! — не успя да се въздържи Кастиля.

Личеше си, че опрощаването на комарджийски дълг не му допада, но още по-важното бе, че той явно нямаше никаква представа, че това е свършен факт.

— Ще се върнем на дълга по-късно. След като разбрала, че няма да може да плати дължимата сума, дъщерята на Махоуни отпредила на Тед предложение.

Демарко разказа на Ал Кастиля как Тед Алън е отпуснал на Моли половин милион долара за търговия с акции, основана на вътрешна информация, и как Моли била арестувана и сега парите са замразени от федералното правителство. Обясни и как дългът на Моли е откупен от конгресмена Робърт Феърчайлд, който в момента всъщност изнудва Махоуни.

Докато Демарко говореше, Кастиля се мъчеше да запази спокойствие. Толкова се мъчеше, че голямата синя вена на челото му всеки момент щеше да се спуска. Демарко разбра, че Ал Кастиля не е свикнал да се въздържа.

— Кучи... — изруга Кастиля. — Твърдиш, че и някакъв лобист знае за цялата история? Проклет лобист!

— Да. Не знам за вас, господин Кастиля, но според мен Тед здравата е оплескал работата. Вие сте от старата школа. Никога не бихте позволили такова нещо, а вече, колкото и да не ви харесва, се намесиха Комисията и прокуратурата и следата като нищо ще ги отведе до вашето момче. И до парите, замразени от правителството. Е, тях няма да си ги получите обратно, не и при сегашното положение на нещата.

— Как ли пък не — изръмжа Кастиля, явно решил да престане да се преструва, че няма нищо общо с делата на Тед. Отново се обърна към Делрей и попита: — Можеш ли да повярваш, че проклетото копеле е направило такова нещо?

Делрей не отговори.

— Добре, а ти какво искаш? Пари, задето си ми го съобщил? Баща ти щеше да се срамува от теб.

— Не ви искам парите — поклати глава Демарко. — Дойдох само да ви кажа, че Джон Махоуни би желал да разговаря с вас. На четири очи.

— Защо? Защо иска да се среща с мен?

— Има предложение за вас. Начин вие да си върнете парите и дъщеря му да се отърве.

Нийл седеше на бюрото си, ядеше пица с диаметър седемдесет сантиметра сам-самичък и се смееше, докато гледаше нещо на трите компютърни монитора върху бюрото си.

— Влизай. Трябва да видиш това — покани той Демарко.

Демарко си взе парче пица и застана зад Нийл. На монитора се виждаше петдесетинагодишна жена, облечена с черен сутиен, черни бикини, черен колан за жартиери и черни чорапи. Направи странно танцувално движение — като от мамбо, но без партньор, — после седна пред тоалетна масичка и смръкна линейка кокаин. Когато наркотикът ѝ подейства, жената наведе глава и изпищя: „О, майчице!“, а Нийл отново се разкиска.

— Коя е тази? — попита Демарко.

— Това е госпожа Мари дьо Вилие. Представителка на Франция в управителния съвет на Световната банка. Приготвя се за среща с любовника си — трийсет и девет годишен бивш футболист, понастоящем мошеник. Мадам Вилие не подозира, но освен че ѝ създава кокаинова зависимост и слага рога на мъжа ѝ — депутат във Френския парламент, той я използва да източи от банката петнайсет милиона евро.

— Пъхнал си камера в спалня във Франция?

— Два пъти не — отговори Нийл. — Тя е в Ню Йорк и не съм пъхал камера в стаята ѝ. Получавам картината от камерата на лаптопа ѝ. И в случай че се чудиш, не се опитвам да я изнудвам, само помагам на едни момчета от Интерпол.

Демарко се ужасяваше от Нийл. Големия брат от романите на Джордж Оруел не бяха правителствените агенти със сиви костюми и широкополи шапки, а един дебеланко с хавайска риза, който се тъпчеше с пица.

Нийл загърби монитора и попита:

— Къде е Ема?

— Бясна ми е.

— Ооо, не е хубаво Ема да ти е бясна.

— На мен ли го казваш! Е, какво откри за Феърчайлд?

— Открих, че е образцов гражданин, стълб на обществото и самото въплъщение на добродетелта.

— Не искам да го чувам, Нийл. Искам да чуя, че е прекарал един уикенд в Рино, където се е чукал с коза.

— Съжалявам, Джо.

— Мамка му. — Демарко поседя намръщен, опитвайки се да реши какво да прави сега. Накрая попита: — Колко ти дължа?

— Казах, че човекът е самото въплъщение на добродетелта, обаче той има семейство.

Демарко се взря в ухиленото лице.

— Защо постъпваш така, Нийл? Сигурно си късал крилцата на мухите като малък.

Нийл реагира с още по-широка усмивка.

— Е, какво имаш за семейството на Феърчайлд? — попита Демарко.

— Има дъщеря, Патриша. На двайсет и четири години, щастливо омъжена, майка на две деца. Пее в хора на местната църква. Обаче на шестнайсет години, струва ми се, е направила аборт.

— Дъщерята на Големия Боб е направила аборт?

Феърчайлд уж беше защитник на живота, много гласовит защитник, който поставяше поддръжниците на абортите в същата категория като серийните убийци.

— Точно така — увери го Нийл.

— Как научи?

— Прегледах семейните здравни картони, разбира се. Пациентите имаха много по-голям шанс да запазят личните си здравни проблеми в тайна, преди лекарите да започнат да качват всичко на компютър. Както и да е, всъщност проверявах дали Феърчайлд или жена му не са имали гонорея или друга венерическа болест, което би означавало, че Големият Боб е топвал чушката не където трябва. За съжаление — за твое съжаление, — половата система на Боб е в идеално състояние. Научих също, че съпругата на Феърчайлд си е правила повече пластични операции от Джоан Ривърс.

— Мини към аборта. Откъде разбра, че дъщеря му е правила аборт?

— От медицинския ѝ картон при личния ѝ лекар в Тусон. Забелязах, че е имала проблем с матката.

— Какъв проблем?

— Демарко, откога стана гинеколог? Няма значение какъв проблем, но понеже видях думата „матка“, а не съм лекар, се обадох на един познат лекар, според когото проблемите на момичето вероятно се дължат на усложнения след аборт.

— Вероятно ли?

— Точно така. Освен това забелязах, че гинеколожката на момичето се е консултирала с доктор Арини Кумур в Сан Франциско. Не пише по какъв въпрос, обаче доктор Кумур работи във „Фемили Планинг Асоушиътс“, клиника за аборти. Нещо повече, според данните от кредитната карта съпругата на Феърчайлд и дъщеря му са били в Сан Франциско около седмица преди двамата лекари да разговарят. Следователно момичето е надуло корема, казало на майка си, после двете заминали за Сан Франциско, където момичето направило аборт. Няколко дни по-късно се появили усложнения и то отишло на преглед при своята лекарка.

Ето затова хората търпяха Нийл и му плащаха огромни хонорари.

— Не успях да намеря никакви данни за плащане към клиниката в Сан Франциско, следователно са им платили в брой, а не са използвали медицинската си застраховка или кредитна карта.

— Феърчайлд знае ли за аборта?

— Нямам представа. Докато съпругата и дъщеря му били в Калифорния, според конгресния регистър Феърчайлд е бил във Вашингтон.

— Обзалагам се, че не знае — каза Демарко. — Иначе не би бил такъв гласовит противник на абортите.

Нийл сви рамене. Нямаше смисъл да коментира лицемерието на политиците.

— Е, това е добро, Нийл — каза Демарко. — Нещо друго?

— Може би. Помниш ли, че преди седемнайсет-осемнайсет години, точно преди първия мандат на Феърчайлд в Камарата, той простреля човек? По онова време беше градски прокурор на Тусон и някакъв крадец нападнал него и негова служителка.

— Да, помня. Дори мисля, че една от основните причини да го изберат беше фактът, че той издигна фразата „строги към

престъпността“ до нови висоти. Е, какъв е проблемът?

— Ами жената, която била с него...

— Смяташ, че Феърчайлд е имал връзка с нея?

— Не, не. Не мисли толкова жълто.

— Е, какво за нея?

— Седмица след инцидента тя престанала да работи за прокурора и, изглежда, оттогава не е работила въобще освен като продавачка по Коледа. Всеки месец обаче получава чек за две хиляди и петстотин долара. Всъщност чекът е точно за две хиляди петстотин и двайсет долара и осемдесет и три цента — странна сума — и се издава за Дружеството за опазване на кактусите сагуаро.

— Подозираш, че Феърчайлд ѝ плаща за нещо?

— Няма как да разбере. Всъщност чекът е издаден от фондация „Синклер Еванс“.

— Кой е Синклер Еванс?

— Покойният баща на съпругата на Феърчайлд. Бил е строителен предприемач и не е уважавал особено природозащитниците. Съдил е „Сиера Клъб“ два пъти за една година. Още по-любопитното е, че някаква група в Сан Хавиер в Аризона веднъж принудила Синклер да промени частично проекта на някакъв хотел, който иначе щял да унищожи два кактуса сагуаро. В случай че не знаеш, този вид кактуси растат с около два сантиметра годишно, така че, като видиш голям сагуаро в някой уестърн, да знаеш, че е на няколкостотин години и хората биха се разстроили, ако някой го унищожи.

— Очарователно, Нийл, но какво общо има това с Боб Феърчайлд?

— Не знам. Фондация „Еванс“ дарява огромни суми на обичайните места: Червения кръст, „Юнайтед Уей“, болници, изследователски центрове за различни болести, обаче Дружеството за опазване на кактусите сагуаро са най-обикновени природозащитници. Затова ми се стори странно, че тази жена получава чек от организация, финансирана от човек, който с радост би накълцал всеки кактус, който му се изпречи пред очите.

Махоуни беше изтощен. През последните трийсет и шест часа трябваше да пътува до Пакистан и обратно, срещна се с американския посланик и началника на службата на ЦРУ в Исламабад, за да получи информация за последните събития, след това вечеря с пакистанския министър-председател и с неколцина членове на кабинета. На вечерята поднесоха само вода и плодов сок. След вечеря двамата с премиера се оттеглиха в дома му, където пушиха пури и изпиха бутилката „Мейкърс Марк“, която Махоуни бе донесъл. Министър-председателят беше благочестив мюсюлманин, но само пред хората. След като връзките между Съединените щати и Пакистан бяха временно възстановени, Махоуни се върна обратно във Вашингтон и когато Демарко звънна на вратата му, той лично му отвори.

* * *

Демарко се учуди, че Махоуни иска да се срещнат в апартамента му, понеже знаеше, че Мери Пат ще бъде там. Нямаше представа доколко Махоуни е запознал съпругата си с проблемите на Моли, но беше напълно сигурен, че не ѝ е казал какво възнамерява да прави с Ал Кастиля.

Мери Пат почти винаги беше в добро настроение и дори нещо повече, според Демарко тя винаги беше ведра, доволна от мястото си в света и уверена, че ще се справи, каквото и да ѝ поднесе съдбата. А след като бе живяла с Махоуни повече от четирийсет години, съдбата ѝ беше поднасяла не малко неприятни изненади. Тази вечер обаче Мери Пат изобщо не изглеждаше ведра. Седеше и въртеше хартиена кърпичка между пръстите си — личеше, че е плакала. Обикновено Мери Пат не плачеше.

— Можеш да говориш пред Мери Пат, Джо — поде Махоуни. — Разказал съм ѝ всичко. — Той стоеше зад съпругата си, когато изрече тези думи, и си наливаше водка в портокаловия сок. После погледна Демарко и неистово заклати глава. — Казах ѝ за проблемите на Моли с хазарта, за това, че е дължала на Тед Алън сто хиляди долара, преди онзи негодник Феърчайлд да откупи дълга ѝ. Знае как Феърчайлд ми извива ръцете.

Всъщност Махоуни съобщаваше на Демарко, че Мери Пат е в неведение относно факта, че Моли е продала вътрешна информация и дължи на мафията допълнителни петстотин хиляди долара.

Вече наясно какво може да говори в присъствието на Мери Пат, Демарко докладва какво е научил от Нийл — главно, че дъщеря му е направила аборт. Когато той приключи, Махоуни каза:

— Добре. Ето какво искам да направиш...

— Не! — намеси се Мери Пат. — Няма да използваш тази информация, Джон. Чуваш ли ме? Момичето вече е омъжено, тя е майка и аз няма да ти позволя да я окаляш.

— Не съм казал, че ще съобщя на пресата — възрази Махоуни. — Само ще заплаша Феърчайлд.

— Не — отсече Мери Пат.

— Скъпа, трябва да предприема нещо, не мога да допусна този кучи син...

— Джон, не намесвай дъщеря му. Ясно ли е? Феърчайлд не знае, че момичето е направило аборт, когато е било на шестнайсет, и няма нужда да разбира. И най-добре пресата да не научава нищичко. А другата ти следа, Джо? Онази жена с кактусите?

— Още не съм се разровил докрай. Може и нищо да не излезе, Мери Пат. Възможно е всичко около жената да е законно, а за аборта вече се знае.

— По дяволите, Джо! — плесна длани по бедрата си Мери Пат. — Не чу ли какво казах на Джон? Няма да позволя вие двамата да навредите на нечие друго дете, защото моето е в беда. Ще намерим друг начин да се справим с Феърчайлд.

Ако всички бяха като Мери Пат, светът щеше да е различен, помисли си Демарко.

Махоуни придружи Демарко до асансьора, за да може да говори, без да го чува жена му.

— Забави срещата с Кастиля — нареди той, — върви в Аризона и се поразрови в тази кактусова история.

— Сигурен ли сте, че е разумно?

— Да, делото на Моли ще влезе в съда след месеци, а аз съм наел две бивши ченгета от Капитолия да я наблюдават, в случай че Тед

опита нещо. Още пари на вятъра. Така че заминавай за Аризона, а като се върнеш, ще се срещна с Кастиля.

Асансьорът дойде и Демарко влезе в кабината. Преди да се затвори вратата, Махоуни го предупреди:

— И да не си посмял да се върнеш с празни ръце, Джо.

Благодаря ви за подкрепата и насърчението, сър.

Мелинда Стоу живееше в паркинг за каравани в предградие на Тусон, наречено Флоуинг Уелс. Имаше голяма каравана с чиста бяла обшивка, а близо до бетонните стъпала към входната врата растяха бодливи растения. Зад караваната се ширеше пустинна местност, която, изглежда, не спадаше към паркинга. Там растеше един-единствен кактус сагуаро, висок по-малко от метър.

Преди да отлети за Аризона, Демарко звънна на Нийл и го помоли да научи повече за Дружеството за опазване на кактусите сагуаро. Нийл отговори, че нямало нищо за научаване — организацията нямала дори уебсайт. Според Нийл дружеството се състоеше само от един човек. Мелинда Стоу беше негов президент и единствен член.

Мелинда беше едра жена с тъмна коса и яркочервено червило. Беше с наднормено тегло, но изглеждаше енергична и здрава. Носеше чехли и безформена рокля, която според Демарко май наричаха „муму“. Ноктите на краката ѝ бяха лакирани в кобалтовосиньо.

Когато Демарко потропа на вратата, тя се усмихна, но после каза: — Ако си търговец, сладурче, и не си обърнал внимание на табелата „Търговията забранена“ на портала, боя се, че ще трябва да звънна на Джей Би и да го накарам да пусне питбулите.

Допускаше, че тя се шегува за кучетата, но не беше сигурен.

— Не съм търговец, госпожо Стоу. Аз съм от Конгреса и искам да поговорим.

— От Конгреса ли? Да не правиш някакво статистическо проучване? Е, ако е така, нямам нищо против. В момента гледам „Елън“ по телевизията, но хубавец като теб би трябвало да е позабавен от нейните танци.

Отвътре караваната беше също толкова хубава, колкото и отвън. Мебелите не бяха скъпи, но бяха подбрани с вкус, а уредите и телевизорът изглеждаха сравнително нови. Изглежда, Мелинда Стоу харчеше малкото пари, които печелеше, разумно и добре. Според Нийл

тя не плащаше данъци върху сумите, които получаваше от фондация „Синклер Еванс“.

— Искаш ли диетична кола или лимонада?

— Не, благодаря.

— Е, за какво искаш да говорим? — попита Мелинда.

— Госпожо Стоу, преди осемнайсет години...

— Казвай ми Мелинда.

— Добре, а ти ми казвай Джо. Както казах, преди осемнайсет години си напуснала работата си в прокуратурата в Тусон и оттогава редовно получаваш чекове като председател на Дружеството за опазване на кактусите сагуаро.

— За това ли искаш да говорим?

— Да — потвърди Демарко.

Мелинда се намръщи, но после се овладя и се усмихна лъчезарно.

— Е, Джо, просто реших, че не ми харесва по цял ден да стоя в офиса, да печатам, да завеждам документи и да вдигам телефона. Искаше ми се да направя нещо за опазването на околната среда. Затова кандидатствах за субсидия.

— Ще ми покажеш ли някакъв документ?

— Бих ти показала, но не съм сигурна къде е. Беше отдавна, захарче, и оттогава съм се местила няколко пъти.

Демарко поклати глава.

— Мелинда, според федералното правителство няма никакво Дружество за опазване на кактусите сагуаро и съм готов да се обзаложа, че единственият кактус, който си опазила, е онзи малорасляк, който видях в пустинята зад караваната ти.

— Не е вярно! През ден-два няколко момичета обикаляме града и проверяваме растенията.

— Дай ми имената на другите жени и веднага ще си тръгна и ще те оставя да си гледаш „Елън“.

— Не мога. Поверително е, нали разбираш. И мисля, че трябва да си вървиш. Не искам да говоря с теб повече.

— Мелинда, ще говориш или с мен, или с данъчен инспектор със значка и белезници.

— От къде на къде? Не съм направила нищо незаконно.

— Не си плащала данък върху парите, които получаваш. Може да те тикнат в затвора за укриване на данъци.

— Казаха ми, че не е нужно да плащам данъци, понеже сме благотворителна организация.

Демарко печално поклати глава.

— Мелинда, аз съм адвокат и знам за какво говоря. Не само дължиш една камара пари за данъци за години назад, а си извършила и углавно престъпление. — Демарко нямаше представа дали това е вярно. За данъчните закони знаеше само каквото научаваше от програмата „Турбо Такс“, която използваше.

Мелинда постоя, забола поглед в скута си.

— По дяволите! — изпъшка тя и погледна Демарко в очите. — Добре. Какво искаш? Не си дошъл тук чак от Вашингтон, за да пипнеш дребна риба като мен за неплатени данъци.

— Искам да знам защо през последните осемнайсет години Боб Феърчайлд всеки месец ти е пращал чек.

— Значи всъщност ти трябва Големия Боб?

— Аха — призна Демарко.

— Е, ако трябва да избирам между себе си и Боб... — Жената стана от стола си и попита: — Искаш ли бира, Джо? Ще ми трябва бира, за да говоря за това.

— С удоволствие — отговори Демарко.

— Трябваше да натоварим някакви неща в колата на Боб — поде Мелинда, — документи за някакъв процес, два големи кашона, и ми наредиха да съм подръка и да му помогна с носенето. Когато приключихме и стана време да тръгва, навън вече се беше стъмнило.

Боб паркира колата си в уличката зад сградата и аз му помогнах да свали кашоните. Тъкмо приближавахме колата, когато онзи тип ни нападна. Беше едър, мръсен, ококорен и нервен. И имаше нож — не много голям, но все пак нож. Каза на Боб да му даде портфейла си.

Обаче Боб тогава беше градски прокурор и много си вярваше. Затова, вместо просто да даде на мъжа парите, той го попита: „Знаеш ли кой съм?“, все едно е Том Круз или друга знаменитост. Естествено, наркоманът отговори, че не дава пет пари кой е Боб и че ако не извади портфейла си, ще му пререже гърлото. А Боб, тъпакът, започна да

дърдори и докато се усетим, онзи тип му опря ножа в гърлото. — Мелинда се засмя силно и звучно и смехът ѝ отекна в караваната. — И знаеш ли какво стана после?

Демарко поклати глава.

— Големият Боб се напика в гащите. Е, човек не може да го вини, нападателят си беше страшничък. Обаче като видя какво направи Големия Боб, оня се разсмя. Затова Големият Боб най-сетне му даде портфейла си, после наркоманът се обърна към мен и поиска и моите пари, бръкнах в чантата си за портмонето, онзи вече гледаше мен, не Големия Боб, затова Боб извади пистолета си и го застреля.

— Боже! В гръб ли?

— Почти, по-скоро отстрани. Както и да е, Боб стоеше с огромното петно от напикано отпред на панталона и с шокирано лице, сякаш не можеше да повярва какво е направил. Като че ли чак по-късно осъзна, че онзи тип е имал само нож, не пистолет, и че не се е налагало да го застрелва. Мисля, че Боб го застреля, защото се подмокри заради него.

— Защо не извади пистолета си веднага щом онзи го заплаши с ножа?

— Държеше кашон, забрави ли? А пистолетът беше затъкнат в колана му отзад, на гърба, затова не се виждаше дори ако сакото е разкопчано. Не можеше да извади пистолета, преди да остави кашона на земята, а преди да се наведе, онзи тип беше опрял нож в гърлото му.

— Какво стана после, след като Боб застреля нападателя?

Мелинда отпи дълга глътка от бирата си.

— Обади се на свой познат полицейски инспектор — не звънна на деветстотин и единайсет — и инспекторът пристигна пръв на местопрестъплението. Двата с Боб си поговориха, после дойдоха още полицаи, линейка и всички, които би трябвало да се появят, когато някой е застрелян. Работата е там, че никой не ме попита какво се е случило. Нито инспекторът, нито другите полицаи. Нито тогава, нито по-късно. Всички просто се повъртяха малко, после Боб се ръкува с инспектора и ми предложи да ме откара у дома. И докато пътувахме към къщата ми, Боб десетина пъти ме попита дали съм добре, а аз му отговарях: да, не аз съм застреляната, а после той ме увери, че на следващия ден ще поговорим за случилото се.

На следващия ден прочетох във вестника, че Боб бил принуден да застреля наркомана при самозащита. Според вестника наркоманът опрял нож в гърлото на Боб, който оставил кашона на земята и дал на наркомана портфейла си. А после, докато онзи тип се приближавал към отворената ми чанта, Боб извадил пистолета си. Дотук всичко беше вярно. Обаче според вестника след това Боб казал на наркомана да хвърли ножа, а онзи превъртял, хвърлил се към Боб и той се оказал принуден да го застреля.

На следващия ден Боб ме повика в кабинета си, мънка известно време, после каза, че най-добре да не говоря пред пресата и да оставя нещата каквито са.

— И ти реши да го изнудваш — обади се Демарко.

— Не, не беше така. Може би щях да реша да оставя нещата — искам да кажа, мислех, че Боб постъпи като страхливец, — но просто не бях решила. Не забравяй, че бях само на двайсет и две години. Ако Боб просто ми беше обяснил, че се е паникьосал и че няма да е добре за кариерата му хората да разберат какво се е случило, сигурно щях да се съглася. Обаче той ме заплаши. Заяви, че ако оспоря историята му, всички ще ме помислят за тъпата объркана секретарка, която толкова се е уплашила, че не е запомнила правилно, и че никой няма да приеме думите ми на сериозно. А после най-вероятно щели да ме уволнят.

Е, не обичам да ме заплашват, затова адски се вбесих, задето той ме заплаши. И му заявих, че може да ми целуне големия задник. Казах му, че напускам и вече не работя за него. А после май го изнудих. Предупредих го, че ако прокуратурата не продължи да ми плаща, докато си намеря друга работа, ще разкажа на вестниците какво се е случило всъщност. Разбира се, Боб веднага отстъпи — точно както правят грубияните, когато ги фраснеш в носа.

— И така ти стана председател на Дружеството за опазване на кактусите сагуаро.

— Да. Боб ми обясни, че прокуратурата не може да ми плаща, ако напусна, и че той самият няма достатъчно пари, за да ми плаща. Реших, че сигурно казва истината, защото всъщност съпругата му беше богаташката. Той обаче обеща, че ще се постарее да убеди фондация „Еванс“ да ми плаща за някаква благотворителна дейност. Сигурно е можел да го уреди и без жена му да разбере, защото

заплатата ми беше много малка, така че следващия месец получих по пощата чек за сума точно колкото заплатата ми.

— И чековете продължиха да пристигат през следващите осемнайсет години? — попита Демарко.

Мелинда допи бирата си и смачка кутийката с дебелите си ръце.

— Да, а не го очаквах. Мислех, че в даден момент Боб или някой друг ще ми се обади и ще ми каже, че съм имала предостатъчно време да си намеря работа, обаче така и никой не ме потърси. Явно Боб се страхува от последиците, ако престане да ми плаща. Пък и фондация „Синклер Еванс“ раздава милиони всяка година. Кой ще забележи нищожната сума, която Боб плаща на мен?

Е, един тип на име Нийл забеляза, помисли си Демарко.

— Това се случи, Джо. Това е историята. Какво ще стане с мен сега?

Мери Пат Махоуни топна пръсти в светената вода и се прекръсти. Махоуни бе казал на Демарко, че след ареста на дъщеря им тя посещава ранната сутрешна молитва, затова той я чакаше до входа на църквата. Тя го забеляза и му се усмихна леко. Изглеждаше изморена.

— Какво търсиш тук, Джо? И то толкова рано. — Тя знаеше, че Демарко нито ходи на църква, нито става рано.

— Съпругът ти поиска да те уведомя какво научих за конгресмен Феърчайлд, Мери Пат.

— Да се поразходим — предложи тя, хвана го под ръка и двамата заедно излязоха от църквата.

Демарко набързо ѝ разказа какво бе научил в Тусон.

— Добре, Джо. Допускам, че Джон скоро ще говори с Феърчайлд.

— Той не, но аз ще го направя, Мери Пат.

Тя поклати глава.

— Сигурно ти е омръзнало да вършиш мръсната работа на Джо.

— Такава ми е службата.

— Не съм съвсем сигурна, но в момента ме интересува само Моли. Откри ли още нещо, което може да ѝ помогне за процеса?

— Не, но ти чу какво каза Кейн при последната ни среща. Все още смята, че може да я оправдаят.

Демарко го каза само за да помогне на Мери Пат да се почувства по-добре. Не можеше да признае пред нея, че ако планът на Махоуни успее, изобщо няма да има процес. Освен това му направи впечатление, че Мери Пат попита: *Откри ли нещо, което може да помогне на Моли за процеса!*, а не: *Откри ли хората, които натопиха дъщеря ми!* Зачуди се дали Мери Пат знае — или поне сериозно подозира, — че дъщеря ѝ е извършила престъпление, за да изплати дълговете си от комар.

Повървяха още малко. Тя изглеждаше толкова дребничка до едрото тяло на Демарко.

— Просто не мога да повярвам, Джо. Дъщеря ми комарджийка! Сигурно е и алкохоличка като баща си. Цяла седмица си блъскам главата как да постъпя.

— Какво би могла да направиш, Мери Пат? Тя е зрял човек.

— Не! — възрази Мери Пат с блеснали очи. — Тя ми е дете! Ще направя нещо. Ще ѝ помогна да преодолее това изпитание. Реших да продам къщата в Бостън, за да върна парите, които дължи.

— Според мен не бива да го правиш, Мери Пат.

Демарко се опитваше да измисли достоверна лъжа, с която да ѝ обясни защо не бива да продава къщата, но преди да успее, тя каза:

— Това е само една къща. Имахме нужда от повече пространство, когато живеехме с трите момичета и майка ми, но за цената си вече ни създава премного грижи. Затова ще я продам и ще купя нещо по-малко. И ще заделя достатъчно, за да платя на адвокатите и да покрия дълговете на Моли.

Демарко нямаше представа колко ще успее да получи за къщата — беше голяма постройка с прекрасна гледка. Може би щеше да вземе достатъчно, за да изплати всички задължения на Моли, включително петстотинте хиляди на Кастиля, замразени от прокуратурата. Но тъй като Мери Пат не знаеше, че Моли е изгубила половин милион от парите на мафията, те не влизаха в сметките ѝ.

— Мери Пат, съпругът ти знае ли, че смяташ да продадеш къщата?

— Не, реших го тази сутрин.

От тона ѝ Демарко заключи, че в този момент желанията на Махоуни нямаха никакво значение.

— Мери Пат, изслушай ме, моля те. Не бързай да обявяваш къщата за продажба. Изчакай малко.

Мери Пат го изгледа остро.

— Да не би с Джон да криете нещо от мен?

По някаква абсурдна причина Демарко сложи ръка на сърцето си, когато излъга:

— Кълна ти се, Мери Пат, аз нищо не крия от теб. — *Съпругът ти те държи в неведение.* — Просто те моля да изчакаш няколко дни, преди да предприемеш каквото и да било.

— Добре, но когато всичко приключи, ще изпратя Моли някъде да се лекува — каза Мери Пат. — Дъщеря ми ще се измъкне от всичко това.

Нито Моли, нито Махоуни заслужаваха тази жена.

Демарко седеше в бара на „Шератон“ и пиеше портокалов сок, когато хората започнаха да излизат от трапезарията. Над двойната врата към залата имаше шестметров банер, на който с големи издължени букви пишеше: ЗАКОНИ ЗА ЖИВОТ. Конгресмен Робърт Феърчайлд беше говорителят на закуска през този първи ден от конференцията.

Около петдесетина души излязоха от залата, преди Демарко да забележи Феърчайлд. Разговаряше с евангелски свещеник с растяща популярност. Демарко, който не беше голям почитател на телевизионните проповедници, неохотно си призна, че свещеникът му допада. Беше го гледал в едно токшоу да представя наскоро излязла своя книга и човекът му се стори интелигентен, добронамерен и изпълнен с искрено състрадание към ближния. Той изчака двамата да се разделят и се приближи към Феърчайлд.

— Господин конгресмен, трябва да поговорим.

Феърчайлд го удостои с неискрената усмивка, която пазеше за нищожествата, които приемаше за евентуални гласоподаватели.

— Съжалявам, сър, но трябва да се връщам в Капитолия.

— Джон Махоуни ме изпраща да поговорим за Мелинда Стоу.

— За кого? — Заблудата можеше и да мине, ако не беше завъртял глава, за да провери дали има някой наблизо.

— Мелинда Стоу, господин конгресмен, жената, която може да разкаже една история.

— Съжалявам, но...

— Настоящата конференция е под наслов „Закони за живот“. Ще се обсъжда ли нуждата от закон срещу това да стреляш по някого в гръб? А, един момент, такъв закон вече има.

— Говорете по-тихо! — предупреди го Феърчайлд.

Всъщност Демарко говореше съвсем тихо и дори Феърчайлд едва го чуваше.

— Добре, сър, но трябва да намерим къде да поговорим. Барът всъщност е празен. Там ще ви бъде ли удобно?

— Не искам никой да ме вижда в бар в девет сутринта — заяви Феърчайлд.

Божичко!

— Тогава в колата ми? — предложи Демарко. — В подземния паркинг е.

— Не, нямам представа кой сте и не възнамерявам...

— Тогава във фойето на „Уошингтън Поуст“? Вие изберете мястото.

Феърчайлд раздражено даде знак на Демарко да го последва и тръгна обратно към заседателната зала, където току-що бяха закусили участниците. Келнерите раздигаха масите, само малка групичка жени все още си бърбеха и не бързаха да стават. Феърчайлд поведе Демарко към една маса възможно най-далече от жените.

— Какво искате? — попита конгресменът. — Ако Махоуни си въобразява, че може да ме изнудва...

Фактът, че самият той изнудваше Махоуни, явно му убягваше.

— Чуйте това, господин конгресмен. — Демарко извади малък диктофон и натисна копчето. — „Боб, Мелинда Стоу е. Съжалявам, но този тип ме притисна до стената. Ако не направиш каквото иска, ще се наложи да разкажа какво се случи на онази уличка преди години“.

— Знам коя е тази жена — заяви Феърчайлд. — Лъже. Тя...

— Не ме интересува, господин конгресмен. Въпросът е да престанете да стискате Махоуни за топките заради проблема на дъщеря му с хазарта. Също така ще си поговорите с Престън Уитман и ще му обясните, че дискретността му по въпроса ще бъде високо оценена. Постарайте се да бъдете много убедителен.

— Кой сте вие, по дяволите?

— И така, ако някой репортер случайно попита Махоуни за проблема на дъщеря му с хазарта или открие, че казиното е опростило дълга й, без значение кой е пуснал информацията на пресата, ще се окажа принуден да представя Мелинда Стоу на медиите.

— Мисля, че съм ви виждал на Капитолия — присви очичките си Феърчайлд.

— Така е, господине, може и да сте ме виждали. Имам кабинет в подземията, до стаята на чистачите, и правя почти същото като тях.

Почиствам боклука.

Да уредиш среща между един гангстер и най-високопоставения демократ в Камарата на представителите се оказа трудна работа.

Никой не биваше да ги вижда заедно, затова срещата трябваше да се проведе така, че двамата да са напълно сигурни, че разговорът им не се записва нито на аудио, нито на видео. Кастиля възложи на Делрей да помогне на Демарко и всъщност тъкмо той се сети кое да бъде мястото на срещата. След това бяха обсъдени и договорени другите подробности — времето, правото да се носи оръжие и как да се осигури поверителност. Накрая Демарко се чувстваше, както сигурно се е чувствал човекът, уреждал помещението за мирните преговори в Париж след войната във Виетнам.

Демарко взе Махоуни от апартамента му в девет вечерта и първата работа на конгресмена беше да си запали пура, с което промени завинаги миризмата в тойотата на Демарко, независимо колко картонени ароматизатори с формата на борови дръвчета щеше да закачи на огледалото. След това се оплака, че седалките не се дърпали достатъчно назад, и накрая започна да натиска копчетата на радиото и прецака всички запаметени станции на Демарко.

Час по-късно пристигнаха в малък фитнес център в Хавър де Грас в Мериленд. Там вече имаше една кола, а пет минути по-късно на паркинга спряха още две. Демарко излезе от тойотата си, а Делрей излезе от колата, в която се возеше Кастиля. От третата кола се появи мъж на средна възраст с очила и каскет. От четвъртия автомобил слезе слаб чернокож мъж с тесни рамене и ръждиви на цвят плитки. Това беше Боби Прентис, асистентът на Нийл.

Боби и мъжът с каскета носеха куфарчета и заедно влязоха в сградата. Демарко и Делрей застанаха един до друг, без да говорят. Демарко забеляза, че Делрей отново е със слънчеви очила въпреки късния час, и се запита дали всъщност не са очила за нощно виждане. Петнайсет минути по-късно Боби и Каскета излязоха от сградата. Боби

кимна на Демарко, а Каскета кимна на Делрей. После двамата се качиха в колите си и потеглиха.

На мястото на срещата нямаше бръмбари.

Махоуни излезе от колата на Демарко. Носеше спортно горнище с качулка, долнище на анцуг и мокасина на босо. Кастиля беше облечен по подобен начин — с екип за джогинг и чехли. Махоуни и Кастиля влязоха в сградата и се отправиха към съблекалнята, следвани от Делрей и Демарко, а после Махоуни и Кастиля се съблякоха и влязоха в сауната.

Гледката на двамата мъже — затлъстели и застаряващи, — голи и клатушкащи се към сауната, беше почти комична.

— Да не би да е твърде топло за вас? — попита Кастиля.

— Не, приятно е — отвърна Махоуни.

— Е, значи смятате, че сте измислили как и двамата да получим каквото искаме.

— Да. Моето желание е дъщеря ми да не влезе в затвора и Тед Алън никога повече да не припарва нито до нея, нито до мен.

— Тогава ми дайте парите — каза Кастиля — и онзи тип, Дени Рийд, ще влезе в затвора вместо дъщеря ви.

— Не. Не искам да се стига до процес и няма как да съм сигурен, че Рийд няма да изпее всичко в даден момент. Дени не ми прилича на човек, на когото можеш да се довериш.

Кастиля се засмя.

— А вашата идея каква е? — попита той.

Махоуни му обясни и когато приключи, Ал Кастиля видя Махоуни в напълно различна светлина.

— За колко пари става дума? — попита Кастиля.

— Не съм сигурен, но са поне няколко милиона, а вероятно и много повече. Възможно е да са десет или дори дващест милиона.

— А конгресният център?

— Ще се откажете от него. Не ме интересува дали ще го построите, но ще го направите без моя помощ. Разберете, че и бездруго може да минат години, преди това да се случи. Във Вашингтон не работим толкова бързо, а има и редица променливи, които човек не

може да контролира. Дори аз не мога. Но ако искате да продължите с депутатите от Джърси, пет пари не давам, просто няма да помогна.

Кастиля поседя, вперил поглед в Махоуни, после се изправи и изля вода върху нагретите камъни в ъгъла на сауната. Водата изсъска, надигнаха се облаци пара и двамата мъже се намръщиха, когато в дробовете им нахлу горещ и влажен въздух.

Кастиля се върна на пейката и заговори:

— Знаете ли, когато бях млад и се издигах в организацията, нямах нищо против гадориите, които съпровождаха работата. Обаче на тази възраст ми се ще да я карам по-леко. Нямам желание да трупам повече богатства и със сигурност не искам вие или федералните да ме вземете на мушка.

Махоуни кимна. Разбираше какво му казва мафиотът. На даден житейски етап просто се пресищаш и спокойствието става по-важно от богатството и властта. Самият Махоуни почти беше достигнал този етап. Почти.

— Значи се споразумяхме? — попита той.

— Да, споразумяхме се.

Махоуни се облегна и затвори очи. Не му беше приятно онова, което току-що беше сторил, но изпита облекчение.

— Мисля просто да си поседя така — каза Кастиля. — Парата ми е приятна.

— Да, на мен също — съгласи се Махоуни. — Ще изхвърля малко алкохол с потта.

Кастиля се засмя.

— Колко деца имате? — попита след малко.

— Три. Всичките момичета. Моли е средната.

— Аз имам две: момче и момиче. Синът ми е ветеринар, можете ли да повярвате? Живее на запад в някакво градче с няма и четиристотин жители. Лекува овце и прасета. Но е свястно хлапе. Гордея се с него. Дъщеря ми обаче е друга история. Това момиче...

— Бъди в кабинета си в десет — нареди Макгрудър. — И Гюс да е там.

— Не работя за теб, свинска зурла такава! — изкрещя Тед по телефона, но Макгрудър вече беше затворил.

Сега какво? Какво беше открил Макгрудър този път?

Тед се помъчи да не реагира, когато видя Делрей с Макгрудър, но беше сигурен, че не успя. А Делрей водеше още един тип, някой си Били, пълна откачалка. Обикновено Делрей работеше сам, но когато му трябваше още един чифт ръце — или още един пистолет, — му помагаше Били. А това не беше добре.

Тед беше чувал една история за Били. Изпратили го да прибере парите от някакъв тип, който дължал на Ал няколко хилядарки. Същия ден Били бил гледал филм, в който един гангстер провесил някакъв мошеник от прозореца и заплашил да го пусне, ако не плати. Същото направил и Били с дължника на Ал — само дето неволно го изпуснал. „Опа!“, възкликнал Били, докато нещастникът летял пет етажа и се приземил на главата си. На Ал обаче никак не му било забавно, понеже не можел да си вземе парите от мъртвец, затова си ги удържал от заплатата на Били.

Макгрудър седна на стола пред бюрото на Тед и дебелият му задник зае цялата седалка.

— Предупредих те и Гюс да е тук — заяви Макгрудър.

— Идва. Защо? Какво става?

Гюс Амато влетя в кабинета.

— Здравсти, извинявайте, че закъснях. Някакви тъпи електричари прецакаха асансьорите.

Били се засмя, като видя Гюс. Макгрудър не се засмя. Надигна се от стола с известно усилие и се приближи към Гюс.

— Мамка му! — възкликна той. — Виж се само. Ама наистина, виж се! Тази скапана обеща, тези смешни ботуши! Приличаш на педал, избягал от родео.

— Аз само...

— Ами ако трябваше да свършиш нещо, а? — попита Макгрудър. — Ако трябваше да пречукаш някого? Представям си как свидетелят казва: „Да, господин полицаи, беше един къдрав педал с бели ботуши“.

— Не съм педал...

— Млъквай! — кресна му Макгрудър.

Докато Макгрудър разговаряше с Гюс, Делрей крачеше из кабинета на Тед. В момента стоеше зад гърба му и разглеждаше дипломите му от Университета в Невада, окачени на стената. Тед погледна назад към него веднъж, защото не му беше приятно Делрей да стои зад гърба му, после се помъчи да не му обръща внимание.

— Искам да си закараш задника във Фили до края на деня — нареди Макгрудър на Гюс. — Ясно ли е?

— Да, но...

— Ей, Пат, какво си въобразяваш, че правиш? Гюс работи за мен.

Тед забеляза движение с ъгълчето на окото си и понечи да помръдне, но се оказа твърде бавен. Делрей беше смъкнал една от дипломите му от стената и я разби в главата му. Стъклото се натроши в главата на Тед и хартията се разкъса. Рамката падна върху раменете му, а няколко парченца счупено стъкло се врязаха в лицето му.

— Мълчи — тихо нареди Делрей на Тед.

Тед се разтрепери. Нямаше начин Макгрудър да постъпва така без разрешението на Ал.

Макгрудър погледна към Тед, после продължи да дъвче Гюс.

— То е като в спорта. Когато някой сфафи, го изпращат във Втора лига, за да се стегне и да си прочисти главата. И ти отиваш там. А сега се омитай от тук и ще се видим утре, за да ти възложи работа, която тъпак като теб може да свърши. И ако пак си с тези ботуши...

— Няма — обеща Гюс. Отново погледна към Тед, сви извинително рамене и излезе от стаята.

Макгрудър се върна на стола пред бюрото на Тед и седна, задъхан само от краткия разговор с Гюс. Взря се в Тед за няколко секунди, мъчейки се да успокои дишането си.

— Умник — процеди той, — голям умник. Толкова по-зле за теб.

— Ти си идиот — каза Барбара Джейн на съпруга си. След това се обърна към снежнобелия померански шпиц в скута си: — Нали така, Джони? Да, Джони Карсън също те мисли за идиот!

Феърчайлд седеше заедно с жена си на терасата с изглед към басейна. Тя беше облечена с бял екип за тенис с толкова къса пола, че ѝ се виждаше задникът. Той не отговори нищо на обидната забележка. Какво би могъл да каже?

— Направо не мога да повярвам! — възкликна Барбара Джейн. — Как така не си ми казал за секретарката и за кашата, която си забъркал. Но онова, което наистина не ми го побира главата, е, че си оставил следа на хартия. Можеш ли да повярваш, че е надробил такава глупост, Джони? Не, и аз не мога.

— Виж, трябва да...

— Кажи ми нещо, Боб. Просто трябва да знам. Защо ѝ изпращаше чековете през фондацията? Защо просто не ѝ даваше парите в брой?

— Защото щеше да се налага да ги искам от теб! — провикна се той и ясно показва колко му е неприятно, че тя държи парите. После сниши глас. — Освен това сумата беше съвсем малка. Реших, че щом фондацията раздава такива суми всяка година, никой няма да забележи.

— И сигурно си казал на счетоводителя на фондацията, че съм одобрила разхода?

— Да. Както вече ти казах, сумата е съвсем дребна.

— Боже! — поклати глава Барбара Джейн. Толкова ѝ беше омръзнало всичко това. До гуша ѝ беше дошло да е съпруга на политик и наистина ѝ беше дошло до гуша от самия него. Този мъж просто я изтощаваше. — Нали разбираш, че ще трябва да предприемеш нещо по въпроса?

— Какво например?

— Боб, Мелинда Стоу може да направи нещо много повече от това да те злепостави. Излъгал си, че си убил човек при самозащита! Сигурно няма просто да отидеш в затвора — не и със съдебни заседатели от Тусон, — обаче със сигурност това е краят ти в политиката, след като така нескопосано си потулил тази история.

— Ще унищожа документите.

Барбара Джейн обхвана с длани муцунката на померанския шпиц, взря се във влажните му кафяви очи и възкликна:

— Чу ли го, Джони Карсън? Чу ли глупавия стар Боб? Щял да унищожи документите. — Тя погледна съпруга си и попита: — Я ми кажи нещо, Боб, ще унищожиш ли и счетоводителя, който е изпращал чековете на Мелинда? Ще унищожиш ли и онзи Демарко, който е разговарял с нея? Ще унищожиш ли и човека, който е изкопчил сведенията, като е хакнал компютрите на фондацията и вероятно е направил копия на счетоводните документи?

— Затова разговарям с теб, по дяволите! Трябва да ми кажеш как да се оправя с тая бъркотия.

— Боб наистина ли изруга пред мен, Джони?

— Извинявай, но имам нужда от съвет. Така че престани да говориш на кучето, ако обичаш, и ми кажи какво да направя според теб.

— Наистина не знам какво трябва да направиш, Боб. Обаче знам, че с политическата ти кариера е свършено, ако това излезе на бял свят. Може би е най-добре да се обадиш на Махоуни и да му кажеш, че сте квит. Кажи му, че ако си мълчи за потулената история, и ти няма да кажеш нищо за дъщеря му и за казиното. А после явно ще трябва да се надяваш, че случката с Мелинда Стоу няма да се разчуе.

— Това ли ме съветваш? Да се доверя на Махоуни?

Барбара Джейн се изправи и приглади гънките на късата си пола.

— Имам среща с момичетата в клуба. Ще си носим ракетите, но всъщност ще седим, ще пием коктейли и ще зяпаме задника на новия професионален треньор, който са наели. Така че трябва да вървя. А докато ме няма, Боб, искам просто да седиш тук и да мислиш. Ако постоиш достатъчно дълго, може и да измислиш някакво решение.

Барбара Джейн навря кучето в ръцете му.

— Ето, поговори с Джони Карсън. Той има много добри хрумвания.

* * *

Веднага щом жена му излезе, Феърчайлд пусна кучето на земята и го изрита в задника. То изляя и хукна навътре в къщата. Боб открай време ненавиждаше малкото нищожество.

През последните четири години бе направил всичко по силите си да го номинират за вицепрезидент на следващите избори. Много политици се отнасяха презрително към поста на вицепрезидента, който имаше почти безгласна церемониална роля. Изнасяше речи и се снимаше на мероприятия, които не заслужаваха ценното време на президента. Боб обаче искаше да го споменават в учебниците по история, а ако завършеше кариерата си като конгресмен, дори в Аризона нямаше да го помнят. Щеше да е различно, ако станеше вторият в държавата. Знаеше, че осем от четирийсет и тримата американски президенти са починали по време на мандата си и са оставили Белия дом в ръцете на вече съвсем не безгласния вицепрезидент, обект на всеобщия присмех. Шансовете не бяха големи, но не бяха и лоши.

За пръв път вероятността Феърчайлд да бъде второто име в избирателната бюлетина бе изключително висока. Той имаше подкрепата на традиционните консервативни гласоподаватели и на големите републикански дарители и — благодарение на парите и съветите на Барбара — беше добре приет сред членовете на латино общността. Те наистина бяха важни гласоподаватели в днешно време. Обаче сега копелето Махоуни разполагаше с информация, която можеше да провали всичките му планове.

Махоуни щеше да изчака Боб да получи номинацията и после щеше да изпее каквото знае за Мелинда Стоу. Боб нямаше да отиде в затвора, задето е застрелял онази отрепка — нападателят имаше нож. Надали изобщо щеше да се стигне до процес. Щеше да бъде неговата дума и официалните полицейски доклади срещу показанията на Мелинда Стоу. Обаче укриването на историята беше проблем, то щеше да го провали.

Виждаше какво се случва с политици, които се опитват да прикрият простъпките си: Никсън, Клинтън. Само как погнаха Джон Едуардс. Ако Мелинда Стоу разкажеше историята си публично — че

той от години ѝ плаща да си мълчи за случилото се през онази нощ на тясната уличка в Тусон... Е, край с политическата му кариера. Без съмнение.

Така че какви варианти имаше?

Можеше да не предприема нищо, както бе предложила Барбара Джейн. Разполагаше с информация за дъщерята на Махоуни, която можеше да провали кариерата му, така че Махоуни вероятно нямаше да използва наученото за Мелинда Стоу. Обаче последното, което искаше, е Махоуни да има такава власт над него. Джон Махоуни просто беше твърде отмъстителен и непредсказуем. Другият проблем беше, че знаеше не само Махоуни: онзи гадняр Демарко и човекът, който беше проникнал във вестниците на фондацията. За тях той не се притесняваше много-много, защото те можеха да бъдат... редактирани. Не, проблемът не бяха документите, а обяснението на Мелинда относно тяхното значение.

Можеше да се срещне с Мелинда и да ѝ предложи огромна сума, за да отрече историята, която бе разказала пред Демарко, но сигурно нямаше да се получи. Демарко веднъж вече беше изтръгнал признанието ѝ, а ако някой я заплашеше с наказание за укриване данъци, обвинение в заговор за укриване на престъпление или някоя друга проклетия, тя щеше да разкаже всичко, което знае. Дадеше ли ѝ още пари, за да откупи мълчанието ѝ, само щеше да влоши нещата. Представяше си го — упоритият интервюиращ от „60 минути“ изтезва него и Мелинда по телевизията, а ако се опитаха да увъртат, водещият щеше да я обвини, че лъже. Феърчайлд щеше да изглежда адски виновен. Не, нямаше да постигне нищо, ако ѝ платеше още пари.

Обаче, току-виж, успял да я убеди да се качи на самолета и просто да изчезне. Щеше да ѝ осигури нова самоличност, да ѝ даде един куфар с пари и тя щеше да си живее царски на някое евтино място — в Еквадор или в Панама, където можеше да си позволи готвач, прислужница и къща на брега. Само че сигурно и това нямаше да се получи. Махоуни имаше толкова голямо влияние, че щеше да поръча на някоя федерална агенция да я намери и Феърчайлд отново щеше да се озове в същото положение.

Померанският шпиц отново излезе на балкона и започна да го лае, все едно бе някакъв обирджия, когото никога преди не бе виждал. Феърчайлд се озърна за нещо, което да хвърли по него, но подръка му

бяха само кафените чашки, от които бяха пили с Барбара. Усмихна се насила и протегна ръка кучето да го помирише, за да го подмами по-наблизо.

— Ела тук, Джони, малък негоднико. Ела тук.

Ако кучето се приближеше достатъчно, щеше да го сграбчи и да го хвърли в басейна. Поне си мислеше, че ще успее да го метне толкова надалече. А ако пропуснеше...

Имаше само едно нещо, което можеше да предприеме по отношение на Мелинда Стоу.

— Идеята си я бива, шефе — каза Били. — Много по-добре от кирка и лопата.

Били издърпа някакъв лост и багерчето загреба още малко пръст. Ровът вече беше дълъг около два метра и дълбок метър и петдесет.

— Опитай още веднъж — нареди Делрей. — Би трябвало да е достатъчно дълбоко.

— Сигурен ли си? — попита Били. — Много е забавно да се действа така.

След като излязоха от Атлантик Сити, бяха поели по Блек Хорс Пайк и Делрей забеляза строителните работи на пътя. Разширяваха някакъв участък — още не бяха поставили настилката — и от едната страна садяха дървета, за да стане по-красиво. Делрей нареди на Били да спре колата близо до един жълт багер, целия опръскан с кал. Беше неделя и той реши, че щом работниците не са започнали работа досега, най-вероятно няма да се появят и по-късно. А хората, които минаваха с колите си, нямаше да обърнат внимание на човек с багерче в участък от пътя в ремонт, отделен с оранжеви конуси. Отне му цели две минути да запали машината.

— Да, това е достатъчно — каза Делрей.

Били слезе от багерчето, двамата се приближиха до колата и Делрей отвори багажника. Озърнаха се, за да се уверят, че не идват коли, и занесоха тялото на Тед до изкопа.

— Можеш ли да повярваш, че онзи скапаняк Макгрудър му отрязва палеца? — попита Били. — Какъв беше смисълът? Оня тип всичко си изпя.

— Не знам — отговори Делрей.

— Боже, ама че откачалка! — възкликна Били. — Как хриптеше, все едно ей сега ще изграчи, докато се опитваше да среже костта с проклетия нож за хартия. Мислех, че ще получи инфаркт.

— Зарий го с малко пръст — нареди Делрей, — после ще засадим някое дърво.

Имаше двайсетина още незасадени дървета с увити в зебло корени, които трябваше да бъдат засадени през десетина метра. След като Били частично зарови тялото, взеха едно дръвче и пъхнаха корените му в изкопа, точно над гърдите на Тед.

— Какви са тези дървета? — попита Били.

— Откъде да знам, мамка му? — сопна се Делрей. — Запълни дупката.

— Е, каквито и да са, обзалагам се, че това тук ще расте по-бързо от останалите.

Когато Феърчайлд пристигна в къщата на Орвил Рейт в Касас Адобес и почука, Рейт не дойде да му отвори. Провикна се, че е отключено, и подкани Феърчайлд да влиза. Освен това не стана да се ръкува с посетителя. Само му посочи друг стол и след като Феърчайлд седна, каза:

— Много се учудих, когато ми се обади, конгресмен. Доста време мина.

Наистина беше минало доста време. Феърчайлд беше видял Орвил Рейт за последен път преди осем години, когато говори на тържеството по случай пенсионирането му. Рейт още изглеждаше във форма. Беше едър и мършав, с къса прошарена коса. Лицето му беше закалено и от двете страни на устата му имаше дълбоки бръчки, а в тъмните му очи имаше толкова живот, колкото и в стъклени топчета. Носеше бяла риза със закопчано горно копче и джинси, но не и каубойските си ботуши. Феърчайлд за пръв път го виждаше без тях. Беше по чехли и с плътни бели чорапи.

Когато Феърчайлд беше прокурор в Тусон, беше успял да осъди доста хора и причината за това беше Орвил Рейт. Той знаеше как да накара заподозрените да си признаят, а ако не можеше да изкопчи признание, нямаше проблем да изфабрикува доказателства и да принуди очевидците да лъжесвидетелстват. Феърчайлд не вярваше да е изпращал невинен човек в затвора, просто вярваше, че Рейт е улеснил осъждането на виновниците.

През нощта, когато застреля онзи наркоман, Боб се обади на инспектор Орвил Рейт, който направи така, че смъртта на наркомана изобщо да не бъде разследвана. В замяна на помощта му Феърчайлд го направи главен инспектор и Рейт се уволни на този пост.

Другата подробност относно Орвил Рейт беше, че той бе единственият убиец, когото Големият Боб Феърчайлд познаваше — тоест единственият убиец, който не беше осъден престъпник. Рейт

беше убил четирима души, докато работеше като полицай — повече от всеки друг негов колега, — и два от тези случая бяха доста спорни.

— Колко? — попита Рейт, след като Феърчайлд обясни какво трябва да се направи. Дори да се учуди, не го показа.

— Петдесет хиляди — обеща Феърчайлд. — Половината сега — нося парите, — другата половина, като свършиш работата.

Барбара Джейн изобщо не го попита за какво му трябва парите. Всъщност, когато се опита да очертае част от своя план, тя просто излезе.

Рейт се усмихна на сумата, която Феърчайлд беше склонен да плати, и тогава той забеляза, че лявата половина на устата на Рейт не се движеше както трябва. Беше странно отпусната. После забеляза лявата ръка на Рейт. През цялото време, докато говореше с него, Рейт нито веднъж не помръдна лявата си ръка. Тя просто си лежеше върху подлакътника на креслото като мъртъв предмет.

— Какво ти е? — попита Феърчайлд.

Рейт се усмихна криво. Отново.

— А, нищо ми няма. Преди време получих лек удар, но вече се оправям.

По дяволите! Но вече беше казал на Рейт какво иска от него, така че нямаше как да се откаже.

— Покажи ми — настоя Феърчайлд.

Рейт се пресегна с дясната си ръка и вдигна бастуна от пода до креслото. Феърчайлд не беше забелязал и бастуна.

Рейт се надигна без видимо затруднение и с помощта на бастуна се приближи до остъкления бюфет. Докато вървеше, лявата му ръка висеше отпусната край тялото. Именно с нея отвори едно чекмедже и извади отвътре късоцевен револвер трийсет и осми калибър. Извърна се към Феърчайлд и насочи оръжието към главата му.

— Мога прекрасно да дърпам спусъка, Боб.

Престън Уитман живееше в къща от червени тухли на Капитолийския хълм. Докато приближаваха към вратата, Делрей нареди на Били:

— Застани така, че да не те види през шпионката.

Делрей смяташе, че ако не свали очилата си, ще мине за ченге. Но с тази дълга и мазна руса коса Били... Е, изглеждаше като опасен хулиган, какъвто си беше.

Делрей натисна звънеца. Изчака, след това се облегна на него.

— Полиция — провикна се той. — Отворете.

Знаеше, че онзи е вътре — бяха го видели да влиза преди пет минути.

Шпионката се затъмни.

— Полиция — повтори Делрей. — Отворете.

Вратата се отвори и Престън Уитман попита:

— За какво става дума?

С дланта на дясната си ръка Делрей блъсна вратата, която удари Уитман и го запрати назад. Двамата с Били влязоха в къщата.

Видимо уплашен, Уитман продължаваше да си мисли, че има работа с полицаи.

— Що за нахалство, по дяволите? Не можете...

Делрей извади четирийсет и пет калибровия си пистолет и опря дулото в големия нос на Уитман.

— Млъквай.

Без да обръща внимание на Уитман, Били се поразходи из къщата. Забеляза огромния телевизор, по който вървеше политическо токшоу.

— Ей, това от новите 3D телевизори ли е?

— Какво? — озадачи се Уитман.

— Попитах дали телевизорът...

— Били — скастри го Делрей. После погледна към Уитман, все още насочил пистолет към лицето му, и каза: — Ще излезем отук като

добри приятели. Ако се развикаш или се опиташ да избягаш, или ни създаваш проблеми, ще те прострелям в гръбнака, ясно?

— Кой сте вие? Защо...

Делрей имаше много бързи ръце. Удари Уитман над лявото ухо с дулото на оръжието си.

— Ясно? — попита отново.

— Накъде? — попита Били.

Той шофираше. Делрей седеше на задната седалка с Престън Уитман, който плачеше. От мястото отстрани на главата му, където го беше ударил Делрей, се стичаше струйка кръв. Делрей извади носна кърпичка и я подаде на Уитман.

— Притисни я към главата си. — Делрей не искаше кръвта на Уитман в колата си. Той се обърна към Били. — Излез на 395, после се качи на 50-а в посока запад. Ако съм запомнил правилно, там има доста ферми. Ще намерим място.

— Моля ви, ако ми обясните... — простена Уитман.

— Млъквай — скастри го Делрей.

— Имаме ли време да минем покрай Белия дом, Дел? — попита Били. — Никога не съм виждал Белия дом.

— Не — отсече Делрей.

— Уитман, ти влизал ли си в Белия дом? — попита Били.

— Моля?

— Попитах влизал ли си в Белия дом?

— За бога! Просто ми кажете какво искате — примоли се Уитман.

Четирийсет и пет минути по-късно Делрей попита:

— Били, виждаш ли онези дървета? Завий натам.

Били спря колата пред нещо като горичка с широколистни дървета, които не бяха разположени много наблизко. Нямаше много храсти. Щеше да им е лесно да вървят. Делрей не знаеше колко дълбока е гората, но му се струваше достатъчно. Никой нямаше да ги види от пътя.

— Достатъчно — каза Делрей.

— Моля те, умолявам те — обади се Уитман. — Каж ми какво искаш.

— Искам да излезеш от колата.

Тримата излязоха.

— Вземи лопатата, Били — изкомандва Делрей.

— О, божичко! — простена Уитман.

Навлязоха петдесетина метра в гората и Делрей каза:

— Тук е добре.

— Вижте, имам пари — предложи Уитман. — Аз ще...

— Съблечи се — нареди Делрей. — Може да останеш по гащи.

— Моля ви, сигурен съм, че може да оправим нещата.

Били, който носеше лопатата, замахна и дръжката ѝ халоса отзад коленете на Уитман.

— Започвам да огладнявам — отбеляза той, — така че побързай и прави каквото ти се казва.

Уитман започна да се съблича. През това време Били подаде лопатата на Делрей и събра няколко малки камъка, кръгли и гладки, големи колкото топки за голф.

— Хвърли тук ризата си — каза Били на Уитман.

Той се подчини, Били я просна на земята под близкото дърво и седна отгоре.

— Благодаря. Не искам да си изцапам панталона, че трябва да го нося на химическо.

— Побързай — подкани пленника Делрей.

— Да не работите за...

Били замери Уитман с един от камъните и го улучи в гърба. В гимназията беше играл питчър.

— По дяволите! — изруга Уитман след болезнения удар.

— Побързай, мазнико — подкани го Били. — Предупредих те, че огладнявам, а огладнея ли, ставам раздразнителен.

Когато Уитман остана по гащи и чорапи, Делрей нареди:

— И чорапите.

Уитман свали чорапите си, а Били се засмя.

— Човече, не съм виждал по-големи стъпала от твоите. Божичко, Дел, погледни тези чудесии. Кой номер обувки носиш бе, човек?

Уитман отново се разрева, затова Били пак го замери с камък и този път го улучи в прасеца.

— Попитах те...

— Четирийсет и осми.

— Четирийсет и осми? По поръчка ли ти ги правят?

— Не, аз...

Делрей хвърли лопатата към Уитман. Той не го очакваше, затова тя отскочи от гърдите му и дръжката го цапардоса по носа.

— Започвай да копаеш — нареди Делрей.

— Моля те, недей...

Както си седеше, Били отново го замери с камък, този път с все сила, и го улучи в гърба.

Уитман започна да копае. През това време Били затвори очи, все едно дремеше, но Делрей знаеше, че не спи, така че, ако не се броеше носовото гъгнене на Уитман, в гората беше съвсем тихо. Напомняше му на гората в Северна Каролина, където си играеха като деца с по-големия му брат. Брат му умря в затвора, а Делрей от години не се беше сещал за него.

Когато гробът стана по-дълбок от половин метър, прасците и босите стъпала на Уитман бяха покрити с черна пръст, а лицето му лъщеше от пот и размазани сълзи.

— Видя ли колко е лесно? — обади се Делрей. — Отбиваме се у вас, вземаме те и те караме сам да си изкопаеш гроба. След това те прострелваме няколко пъти в главата. За нас е нищо работа. Сега тръгваме, но дано да си схванал посланието.

— Какво посла...

— Да не обелваш нито дума до края на живота си за Тед Алън и за връзката му с Моли Махоуни. Направиш ли го, ще се върнем и ще повторим всичко отначало, само че този път ще свършим работата докрай. А ако на шефа ми някога му потрябва лобист, ти си човекът. Разбра ли?

Само по тази причина не го убиха: на Ал Кастиля му допаднаше идеята да разполага с личен лобист. Никога преди не бе имал.

— Да — отговори Уитман, — кълна се в бога, разбрах.

— Добре. Да вървим, Били.

Коленете на Уитман се огънаха, той се строполи на дъното на гроба и се разрида.

Делрей предложи на Демарко да се срещнат на закуска в „Хауард Джонсънс“ в Кристъл Сити на магистрала 1. До Делрей седеше пълен мъж с ведър вид и руса коса, който лакомо нагъваше пържени филийки и наденички. Делрей пиеше само кафе.

— Кой е този? — попита Демарко и посочи с брадичка русия тип.

Делрей не отговори, а русият само му се ухили.

Келнерката се приближи до масата и попита Демарко какво ще поръча.

— Само вода — отговори той. — Не слагайте лед и гледайте да не е много студена. — Забеляза как го изгледаха всички и додаде: — Имам счупен зъб. Така и не успявам да си запиша час, за да ми го оправят.

— Трябва да се види с племенника ти — обърна се Били към Делрей с пълна уста.

— А, няма нужда — каза Демарко, понеже си представяше какъв ще е племенникът на Делрей: треперещ наркоман с покрити със струпейи следи от игли по целите ръце.

Делрей сякаш отгатна мислите на Демарко, защото каза:

— Повечето ми роднини са като мен. Обаче не и сестра ми и определено не и синът ѝ. По-умен е от всички, добър, отскоро има собствена практика. Виж — добави Делрей и разтегна устни. Демарко за пръв път го виждаше да се усмихва — този тип трябваше да стане реклама на „Колгейт“, а не да троши глави за Ал Кастиля. — Хлапето се грижи за мен и аз идвам чак от Фили да го навещавам.

Какво пък, помисли си Демарко, и си записа номера на зъболекаря. После поговориха още малко за плана, за да са сигурни, че всичко е точно.

— Онзи тип отсъства от града за няколко дни — каза Демарко. — Секретарката му ми каза, че се връща в петък вечерта. Така че ще го направим в събота по обед.

— Добре — съгласи се Делрей.

Цялата тази история изобщо не допадаше на Демарко, но нямаше друг избор, освен да разчита, че тези типове няма да изпуснат положението от контрол. Не се тревожеше много за Делрей, той беше професионалист, обаче другият... Отвсякъде личеше, че е неуправляем.

Ама така е, когато ставаш делови партньор с мафията.

Демарко се разтакава у дома цялата събота сутрин. Просто убиваше времето до ангажимента си с Делрей, макар че това надали беше точната дума — може би „тайна среща“, „рандеву“? Както и да е.

Беше му останал само един чифт чисто бельо, затова реши да пусне пералнята, докато чака. Тъкмо напъха всичките си мръсни дрехи, чудейки се дали не е по-добре да ги извърти два пъти, когато звънна мобилният му. Беше Алис.

— От Тина разбрах, че не си й се обаждал от онази вечеря.

— Ами...

— Заради момичетата е, нали? Уплашили са те.

— Не са...

— Искам да си представиш бъдещето, Демарко. Ти си на седемдесет. Простатата ти е колкото баскетболна топка. Нуждаеш се от смяна на тазобедрената става, а като те знам как пиеш, сигурно и от нов черен дроб. Но си сам. Няма кой да те кара на лекар, няма кой да разхожда сбръчкания ти стар задник в инвалидната количка.

— Исусе! — промърмори Демарко.

— Не, и Исус няма да го има. Така че се замисли над това, Джо. На този свят има много неща, които са по-неприятни от това да се обвържеш с хубава жена с две умни дъщери.

След тази ведрата забележка Алис затвори, а Демарко продължи да тъпче дрехи в пералнята. Телефонът отново звънна. Той погледна да не би отново да е Алис, та да се потисне още повече, но видя, че е Нийл.

— Помниш ли онази жена, Мелинда Стоу?

— Да?

— Бях настроил Гугъл да ме известява, ако името й се появи в новините, и днес сутринта видях, че е мъртва.

— Какво се е случило? Сърдечен удар ли е получила?

Жената беше доста пълничка, но на Демарко му се бе сторила съвсем здрава.

— Застреляна е. Случило се е завчера вечерта, обаче новината излиза онлайн едва днес.

— Застреляна? Как е станало, по дяволите? Опит за кражба ли?

— В статията не се споменава. Пише само, че извършителят не е влязъл с взлом в караваната ѝ, а най-вероятно я е убедил да го пусне, затова отново напомнят на хората да не отварят на непознати.

Демарко си спомни, че когато посети Мелинда, тя му отвори, без да попита кой е. Представи си я съвсем ясно — широкото ѝ ведро лице, кобалтовосините нокти на краката ѝ. Не можеше обаче да си я представи мъртва. Допускаше, че може да е станала жертва на някой случаен откачалник, на луд, който набелязва самотни жени в каравани, но имаше вероятност да е убита и заради онова, което беше научил от нея за Боб Феърчайлд. Разбира се, предположението превръщаше Феърчайлд в очевиден заподозрян, но беше много трудно да си го представи да убива жена. Не е нужно да убиваш хора като Мелинда Стоу — подкупваш ги, заплашваш ги, дискредитираш ги, но не ги убиваш, освен ако не си пълен тъпак.

В момента обаче не можеше да се занимава с Мелинда Стоу.

Трябваше да отиде в къщата на Дъглас Кембъл.

— Синко, ще помогнеш ли на стареца? — Гласът имаше силен югозападен акцент, който Демарко взе за провлачения тексаски изговор.

Обърна се и видя към него да се приближава мъж на около шейсет години, който се подпираше на бастун. Първата му мисъл беше, че старецът изглежда доста корав въпреки бастуна.

— Какво ви трябва? — попита Демарко.

Мъжът продължи да върви към Демарко. На няма и половин метър от него посочи с бастуна.

— Колата ми е ето там...

Демарко се обърна да погледне накъде сочи мъжът и в същия момент усети нещо да се притиска в гръдния му кош.

— Синко — тихо поясни мъжът, — това е револвер „Смит енд Уесън“ трийсет и осми калибър. Зареден е с патрони с кух връх и ще

направи вътрешностите ти на пихтия, ако те прострелям.

— Портфейлът е в задния ми джоб — каза Демарко. Не вярваше на очите си. Да го ограби някакъв старец!

— Не ми трябва парите ти, синко. Искам съвсем бавно да тръгнеш към колата ми. Ще се повозим, ще си поговорим, това е. Ще ти дам ти да караш.

— За какво ще си говорим?

— Не му мисли сега. Давам ти дума, синко, че ако отговориш на всичките ми въпроси, ще те пусна. Нямам причина да те наранявам.

Глупости.

— А сега да вървим. Тръгвай към колата. Бавничко. Не съм бърз като някога.

Демарко се поколеба и мъжът го сръга с дулото на револвера. Озърна се. Не се виждаше никой от съседите му. Слезе от тротоара и тръгна към колата на отсрещната страна на улицата.

Старецът слезе от тротоара след него и върхът на бастуна му се плъзна — не достатъчно, та мъжът да падне, но достатъчно, за да залитне и за миг да изгуби равновесие. След това всичко се случи много бързо: дядото се препъна, Демарко се завъртя и го удари в гърлото с лакът, а старчокът се строполи на земята. Докато падаше, стреля, куршумът пропусна да улучи Демарко с броени сантиметри, мина под лявата му ръка и натроши стъклото на шофьорската врата на автомобила на непознатия. Преди той да смогне да стреля отново, Демарко се метна върху него, стисна китката на ръката му, в която държеше оръжието, и го изтръгна — с лекота, като се има предвид, че мъжът беше над шейсетте, подпираше се на бастун и на практика се задушаваше до смърт.

Докато чакаше да пристигнат ченгетата, Демарко се обади на Делрей и му обясни, че се налага да отложат срещата с Кембъл за следващия ден.

Делрей се ядоса. Имаше билет за мача на „Филис“ и място точно зад хоумплейта, но щеше да го пропусне, защото Демарко отложи работата с Кембъл. Сега щеше да си изкара яда на Дъглас Кембъл.

Погледна часовника си. Обяд.

— Да вървим — каза той на Били.

Излязоха от колата и звъннаха на входната врата. Никой не отвори. Делрей знаеше, че Кембъл си е у дома, защото го беше видял само преди час и беше сигурен, че не е излизал, затова с Били заобиколиха къщата и влязоха в задния двор.

Кембъл и съпругата му седяха на дървени шезлонги край гигантското барбекю, пиеха от високи чаши и спореха за нещо. Делрей чу как жената обвинява мъжа си, че не ходят на никакви забавни места и че на нея ѝ било дошло до гуша. Съпрузите забелязаха Делрей и Били едва когато те застанаха до тях.

Жената ги видя първа.

— Кои сте вие? — попита тя. Делрей не отговори, наблюдаваше как страхът в очите ѝ се засилва. — Дъг! — обърна се тя към съпруга си.

Изрече само „Дъг!“, но то всъщност означаваше „Дъг, направи нещо!“.

Делрей погледна към барбекюто. Пригответяха си пържоли, дебели и големи, а идиотът беше разпалил огъня прекалено. Ама няма нищо, горещата скара щеше да им е от полза.

Делрей свали очилата си, та Кембъл да му види окото. Знаеше как въздейства на хората, особено на такива, които се мислят за неуязвими срещу насилието. Това не беше единствената причина да свали очилата си. Бяха „Рейбан“ със специални лещи и той внимаваше да не ги счупи.

Кембъл се надигна от стола с известно усилие. Беше по шорти — краката му бяха нездравно бели — и светлосиня фланелка, под която се подаваше провисналото му шкембе.

— Какво мога да направя за вас, господа? — попита той, мъчейки се да звучи самоуверено.

Господа. Като че ли щеше да се измъкне с учтивост! Делрей и Били не му обърнаха внимание. Били се ухили на Кейти Кембъл, но не с дружелюбната си усмивка, а с другата, която казваше, виж ме каква съм откачалка. Делрей се приближи до барбекюто и взе щипките. Хареса му как натежаха в ръката му.

— Попитах ви какво искате — повтори Кембъл, като този път се постара да прозвучи авторитетно.

Делрей се завъртя на дясното си стъпало и изневиделица фрасна Кембъл с щипките. Здравата го разряза.

Кембъл изрева от болка, политна назад и се спъна в стола, на който седеше. Жена му разля питието си и скочи на крака, ококорила големи колкото орехи очи.

— Заведи кучката в къщата и я оправи — нареди Делрей на Били.

Жената си пое въздух, за да изпищи, но Били, който беше удивително бърз за мъж с неговите размери, запуши устата ѝ с ръка и я повлече към къщата.

Кембъл още беше на земята, но вече на колене и се мъчеше да стане. От очите му се стичаха сълзи. Преди да успее да се изправи, Делрей го изрита в корема и му изкара въздуха.

Делрей хвърли поглед през рамо, за да се увери, че жената е под контрол, после се пресегна, стисна ризата на Кембъл откъм гърба и с една ръка завлачи сто и двайсет килограмовия мъж до ръба на басейна. Понечи да приклепне, но си даде сметка, че ще намокри коленете на панталона си. Ритна отново Кембъл, за да го обездвижи, и се приближи до стола, където допреди малко седеше жената, взе възглавницата и я хвърли близо до басейна. Така беше по-добре.

Коленичи върху възглавницата, сграбчи Кембъл за колана и го издърпа напред, докато главата му се озова отвъд ръба на басейна, наполовина потопена. Кембъл зарита с крака и се помъчи да се покаже над водата, но Делрей беше много силен.

След около четирийсет и пет секунди, когато в дробовете на Кембъл не беше останал никакъв въздух и той започна да гълта вода, Делрей му позволи да вдигне глава. Даде му достатъчно време да кашля и да буха, после го осведоми:

— Дължиш на шефа ми половин милион долара. Иска си ги.

— Моля? Не знам за какво говориш. Допускаш греш...

Делрей отново потопи главата на Кембъл във водата.

Боже, пържолите миришеха много хубаво. Ще отиде да хапне пържола, като приключи тук.

За втори път извади главата на Кембъл от басейна и го почака да престане да се дави. Дано дебелият глупак не получи инфаркт.

— Партньорът ми вътре изнасилва кльощавата ти съпруга — осведоми го той, — после ще бъде мой ред, а накрая ще те кълцам на части, докато не проумееш. Е, какво ще предприемеш за онзи половин милион?

— Кълна се...

— Ей, какво си мислиш, че правиш, по дяволите?

Кембъл и Делрей се извърнаха към мъжа, който беше извикал — Демарко.

— Помощ! — извреця Кембъл.

— О, мамка му — изруга Делрей, стараяйки се да вложи малко паника в тона си, и пусна Кембъл. Трябваше да мине покрай Демарко, за да излезе от задния двор. — Били! — кресна Делрей. — Махай се от къщата!

Демарко се отдръпна, за да пусне Делрей да мине, без да прави опит да го спре, и Делрей леко се подсмихна — после наведе рамо като тичащ футболен защитник, блъсна Демарко право в гърдите и го повали в храста азалия. Не спря да се киска, докато вървеше към колата си.

Когато Делрей стигна до предния двор, от вратата се показа Били и двамата нехайно поеха към колата си.

— Нищо не си направил на пачаврата, нали? — попита Делрей.

— Неее. Само й разкъсах дрехите и й описах всички гадории, които ще й направя. Доста я бива за мадама на нейната възраст.

— Гладен съм — каза Делрей. — Да идем да изядем по една пържола.

— Слава богу, че се появихте точно навреме! — възкликна Кембъл.

Казваше го за трети или четвърти път, но Демарко продължаваше да не реагира на изразената признателност. Знаеше, че след няколко минути този тип вече няма да е толкова благодарен.

Седяха край кухненската маса на семейство Кембъл. Кейти беше облякла халат, за да скрие разкъсаната си блуза, Кембъл притискаше торбичка с лед към лицето си, а Демарко търкаше гърдите си на мястото, където го беше ударил Делрей. Кучият син го беше прекаатурил, затова го боляха и гърдите, и задникът, а панталонът му беше целият изпоцапан. Нямаше никаква причина копелето да му връзва тоя номер.

След малко Кейти Кембъл престана да плаче и когато най-сетне се успокои, пожела да се обади в полицията.

— Надали е добра идея, госпожо Кембъл — спря я Демарко.

— Защо не? Онзи щеше да ме изнасили. Вижте и лицето на Дъг!

— Трябва да разберете какво се случва, преди да говорите с полицията. Пък те и бездруго няма да могат да ви помогнат.

— Не разбирам — призна тя. Извърна се към съпруга си и попита: — За какво говори той, Дъг?

Кембъл не ѝ обърна внимание. Надигна се от масата, извади от бюфета шише с джин и наля три пръста в една чаша. И понеже не сипа на жена си, тя го изгледа злобно, подметна саркастично: „Благодаря ти, Дъг“, после стана и си наля сама.

Кембъл изгълта половината питие, преди отново да седне на масата.

Тънката му руса коса беше залепнала за черепа, а фланелката му още беше мокра. Широка повече от два сантиметра рана от лявата страна на лицето му беше яркочервена и тази половина на физиономията му вече беше започнала да се подува. Делрей наистина си обичаше работата.

— Господин Кембъл, хората, които нападнаха вас и съпругата ви, работят за престъпна организация.

— За престъпна организация? — учуди се Кейти.

— Мафия. Банда. Наречете ги както искате.

— Но какво търсеха тук? — попита Дъг.

— Сецате ли се за онзи половин милион долара, който според обвинението Моли Махоуни е инвестирала в схема, включваща използването на вътрешна информация — сумите, на които правителството е наложило заповед? Е, това са пари на мафията.

— Но какво общо имам аз, по дяволите? — провикна се Кембъл.

— Те мислят, че вие сте изгубили парите им — обясни Демарко.

— Но аз не съм!

— Кембъл, трябва да поговорим на четири очи.

Кейти Кембъл не беше особено доволна, че я изключват от разговора, но Кембъл ѝ нареди да си затваря устата — което отново я разрева, — после грабна бутилката джин и повлече Демарко към вътрешния двор. Пътюм забеляза, че пържолите още са върху скарата, но вече приличаха на хокейни шайби.

— По дяволите — изруга той и изключи барбекютото. — Е, какво става, мамка му? Защо тези типове мислят, че...

— Първо, искам да се извиня на теб и на съпругата ти за нападението. Не допусках, че ще направят подобно нещо.

— Моля! Значи си знаел, че ще идват?

— Не точно те, но знаех, че някой ще дойде.

— Не разбирам. Откъде...

— Тези хора работят за един умопобъркан убиец във Филадельфия. Парите, над които Комисията е наложила заповед след ареста на Моли, са на същия този луд, а аз му казах, че ти си партньор на Моли и че вината за конфискуването на парите е твоя.

— Сигурно се майтапиш...

— Казах на гангстера, че ако си иска парите обратно, трябва да те поступа малко.

— Това е възмутително!

— Я не викай, Кембъл!

— Но аз нямам нищо общо с Моли Махоуни!

— Знам, Дъг, но някой трябва да върне парите на този гангстер и аз реших, че ти си този човек. Разбираш ли, знам, че продаваш вътрешна информация от „Рестън“, и знам, че си я давал на Претър. А той е спечелил адски много пари за теб и Ръсти Макграт през последните двацет години. Ето защо, за да не допусна Моли Махоуни да бъде убита от мафията, им пробутах теб. Съжалявам, обаче нямах избор.

— Това са глупости. Не можеш да го направиш.

— Дъг, вече го направих. Ще ти кажа и какво още мога да направя. Ако мафията не те очисти, ще те предам на щатската прокуратура.

— Ню Йорк ли?

— Да, ще се погрижа да те арестуват за убийството на Претър, защото знам, че ти си го убил. Отначало си помислих, че е Макграт, обаче после разбрах, че има желязно алиби за нощта, в която е умрял Претър. Ти пък имаш на колата си стикер за транспондер на „Ез-Пас“, следователно всяко твое минаване през пунктовете на магистралата от Мериленд до Манхатън е записано, откъдето разбрах, че си бил в Манхатън в нощта, когато е бил убит Претър.

Демарко бе сглобил събитията благодарение на лукавия Нийл.

— Не съм убил Дики — оправда се Кембъл. — Онази нощ отидох в Манхатън, за да говоря с един тип, когото се опитвахме да наемем. Той ще го потвърди.

Демарко допускаше, че Кембъл вероятно казва истината. Беше достатъчно умен да измисли причина за посещението си в Ню Йорк в нощта, когато бе умрял Претър. И все пак не беше чак толкова умен.

— Вярвам ти, Дъг. Вярвам, че си се срещнал с онзи тип, може би дори сте вечеряли заедно, а после си се видял с Претър по-късно през нощта, напил си го и си го убил.

— Не е вярно. Аз...

Демарко вдигна ръка.

— Кембъл, в момента нюйоркската полиция смята, че Претър се е самоубил, защото е откачалка и защото и друг път е правил опит. Ченгетата дори не знаят, че ти си познавал Претър. Но когато им кажа, че си се опасявал да не би Претър да свидетелства срещу теб, след като го призове адвокатът на Моли и след като бащата на Моли притисне

ченгетата с цялото си политическо влияние... Е, ще те пипнат, Дъг. Ще те пипнат, защото ги бива, а ти си скапан кретен.

— Казвам ти, не съм...

— Ще намерят свидетели, които ще заявят, че са ви видели заедно с Претър в някой бар през онази нощ. Ще забележат грозната ти физиономия на някоя от десетте милиона камери в цял Манхатън. Ще намерят пръстови отпечатьци или ДНК в кабинета на Претър. Ще намерят нещо, Дъг, и после ще те обвинят в убийство — ако мафията не те убие преди това. В момента съм готов да заложа на мафията.

— Тогава какво искаш, по дяволите? Да не би да си дошъл да ми съобщиш, че си ми прецакал живота?

— Не, дойдох да ти отправя предложение.

— Какво предложение?

— Искам да поемеш вината вместо Моли Махоуни. Искам да признаеш, че Претър е отворил банковата сметка на нейно име, че ти и приятелчетата ти сте намерили парите, които тя уж е инвестирала. И че Претър е човекът, който всъщност е купил акциите чрез електронните брокери, които я обвиняват, че е използвала.

— Защо да го правя, по дяволите? Защо да признавам престъпление, което не съм извършил?

— Защото така ще останеш жив, Дъг, и няма да влезеш в затвора. А ако направиш каквото ти казвам, ще си запазиш и парите. Тоест парите, които ти е спечелил Претър.

— Не разбирам.

— Какво не разбираш, Дъг? Уговорил съм ти сделка с прокуратурата.

— С прокуратурата ли?

— Да — потвърди Демарко. Всъщност сделката беше уговорена от Махоуни и Пери Уолас, обаче той не възнамеряваше да разкрива този факт пред Кембъл. — Сделката е следната: поемаш вината на Моли Махоуни, признаваш, че двамата с Макграт сте работили заедно с Претър по схеми, включващи вътрешна информация от „Рестън“, и после свидетелстваш срещу Ръсти Макграт — този твой добър приятел, който два пъти се опита да те убие. Направиш ли го, няма да те тикнат в затвора и ще влезеш в Програмата за защита на свидетелите, така че мафията да не може да те намери. А веднъж влезеш ли в Програмата, можеш да започнеш да харчиш парите, които

ти е спечелил Претър и които си скътал в някоя офшорна сметка. С други думи, Дъг, можеш да започнеш нов живот с нова самоличност и с много пари в банката. Дори на Таити, ако щеш.

— Ще ме пуснете да замина?

— Не аз, а Комисията и прокуратурата в замяна на свидетелските ти показания срещу Макграт. В прокуратурата знаят, че Макграт е наел човек да те убие, макар да не могат да го докажат. Затова предпочитат да пипнат Макграт, а не теб. Обаче ако не приемеш сделката... Е, няма смисъл да се повтарям.

— Защо ми го причиняваш? Аз нищо не съм ти направил!

— Защото това ми е работата, Дъг. Работата ми е да не допусна Моли Махоуни да влезе в затвора, а единственият начин да го постигна, е да натопя теб. Е, съгласен ли си или не?

— Трябва да помисля.

— Разбира се, давам ти време да решиш, докато стигна до колата. После никога повече няма да ме видиш.

— Трябва ми време да помисля! Не мога просто...

— Няма време, Дъг. Е, коя врата избираш?

— Коя врата ли?

— Дааа. Първата е сделката, която току-що ти предложих. Втората е нюйоркската полиция, обвинение в убийство и затвор до края на живота ти. Третата е един тип от Фили, който ще ти отреже главата. Така че избирай. Веднага.

Кембъл поседя, забол очи в краката си, после кимна.

— Добре.

— Добре ли? Какво означава това?

— Че ще направя каквото искаш.

— Хубаво. Само още нещо.

— Какво още искаш?

— Искам да разбера какво се е случило в Университета във Вирджиния преди двайсет и четири години, когато онова хлапе Суит е полетяло от прозореца.

— Исусе! И за това ли знаеш?

— Аха. Знам, че Суит е умрял, и подозирам, че или ти, или Макграт сте го убили. Обаче не знам защо, а искам да разбера.

Кембъл отмести поглед като човек, който търси изход, а после, за да протака още малко, взе бутилката джин, напълни чашата си догоре и

отпи, преди да заговори.

— Макграт е умен, но има дислексия и почти не може да чете. През цялото време в колежа някой му пишеше курсовите работи или се явяваше на тестовете вместо него.

— Как е възможно някой да се яви на тест вместо него?

— Лесно. Беше се записал във всички общи курсове, където има по двеста-триста студенти в залата, а професорите не познават и половината. Те дори не присъстват на тестовете. Някой асистент раздава тестовете и накрая ги събира. Не забравяй, че Макграт беше футболист. Допускам, че на някои преподаватели е било наредено да си затварят очите. Както и да е, в последния курс Макграт използваше Дики Претър.

— Какво получаваше Претър в замяна?

— Пари. Организацията на бившите университетски възпитаници даваше на Макграт пари, а той даваше част от тях на Дики. Навремето Макграт беше голяма работа. Общоамерикански лайнбекър, с многообещаваща професионална кариера, а „Кавълиърс“ отиваха на мач за купата за пръв път от цяла вечност.

— И къде е мястото на Суит във всичко това?

— Джими Суит беше праведен и библейски добродетелен тъпак. Никой в отбора не го харесваше, а той не харесваше Макграт, особено след като научи, че една вечер той напил мацката му и я изчукал. Мадамата беше гадже на Суит още от прогимназията. Както и да е, той подочул, че Претър се явява навсякъде вместо Макграт, затова отишъл при Претър да провери дали е вярно. Онази вечер двамата с Макграт бяхме излезли да пием, после Макграт реши да мине през стаята на Дики да вземе някаква курсова работа, която той му беше написал, и когато пристигнахме там, Суит беше стиснал с една ръка мършавия врат на Дики и здравата го търбушеше.

Вече го беше принудил да признае какво прави за Макграт и смяташе да го замъкне при декана и да го принуди да му разкаже всичко. Което означаваше Макграт да не играе в мача. Всички бяха наясно, че тип като Макграт не може да издържа изпитите си без чужда помощ, и си затваряха очите доколкото могат. Ако Суит разгласеше цялата истина обаче, университетът нямаше да може да го покрие.

— И вие убихте Суит заради това?

— Не, не стана така. Видяхме, че Суит души Дики, и го попитахме какво става, а той заяви, че ще издаде Макграт. Опитвахме се да го разубедим. Умолявахме го да помисли какво причинява на отбора, но негодникът отговори, че бил длъжен пред всемогъщия Бог да каже истината. Макар че най-вероятно причината не беше Бог, а фактът, че Макграт беше спал с гаджето му. Както и да е, той се помъчи да излезе от стаята на Претър и аз го сграбчих за ръката. Опитах се само да му попреча да излезе, за да си поговорим още малко, но някак го завъртях и той изхвърча през прозореца. По онова време бях много силен и помпах мускули, освен това бях направо бесен на Суит, задето ще провали отбора. И бях пиан. А не исках да стане така.

— И после заедно потулихте историята.

— Ами да. Какво друго да направим? Аз нямаше да призная, че съм изхвърлил Суит през прозореца, а Макграт за нищо на света нямаше да признае, че Дики се явява на тестовете вместо него. Затова казахме, че е бил нещастен случай, че Суит се е спънал, и всъщност това почти си беше истина.

— Защо Претър се е опитал да се самоубие?

— Защото е смахнат. Гениален е, обаче не познавам попараноичен тип от него. Страхуваше се от всичко. Беше сигурен, че в крайна сметка някой ще издрънка пред училищната управа, че той пише домашните на Макграт, сигурен беше и че ще влезе в затвора за смъртта на Суит. След смъртта му направо откачи.

— Затова ли се е опитал да се самоубие? Защото се е страхувал да не отиде в затвора?

— Дори не съм сигурен, че е опитвал да се самоубие — отговори Кембъл. — През нощта на неговия така наречен опит за самоубийство изпи една пета от бутилка „Джак Даниълс“. А в същото време вземаше метедрин, за да не заспи и да довърши някаква курсова работа. Метедрин. Не успокоителни или сънотворни, а метедрин. Както и да е, някой го намерил в локва от собствената му урина, видял хапчетата и се обадил на деветстотин и единайсет. Промили му корема, прегледал го психиатър, който заключил, че Дики е депресиран луд, какъвто си беше, и че се е опитал да се самоубие. Обаче дали наистина се е опитал? Не знам. Съмнявам се. Няколко седмици по-късно го преместиха в друг университет.

— Значи така започва търговията с вътрешна информация?

— Идеята беше на Дики. По онова време само аз имах работа. В „Рестън Тек“. „Джетс“ току-що бяха разкарали Макграт заради коляното му, а Дики беше в Манхатън с великите си идеи за инвестиции, но нямаше парите. Макграт обаче имаше пари, повече от един милион от бонуса при подписване на договора си, а и от застраховката след травмата. Затова аз предадох на Дики какво разработва „Рестън Тек“, а той избра къде да инвестираме — в онази водопречиствателна компания. Направихме го само три пъти.

Точно това си бе помислил Демарко още при първата си среща с Макграт.

— Тогава ти защо уби Претър?

— Макграт ме принуди. Притесняваше се, че ако Комисията или прокуратурата започнат да притискат Дики, той ще се огъне. Не знам как по-ясно да го кажа — Дики беше гений, обаче беше абсолютно смахнат. На него не можеше да се разчита, затова Макграт искаше да го отстраним. Каза, че ако аз не се погрижа за Дики, щял да разкаже какво се е случило в университета с Джими Суит.

— Глупости — възрази Демарко. — Не вярвам, че Макграт те е принудил да правиш каквото и да било. Според мен си убил Претър, понеже с Макграт заедно сте решили, че той е бreme, и на теб се е паднал жребият да го очистиш.

— Не беше така. Ръсти каза...

— Според мен лъжеш, Дъг, но на този етап вече няма значение. Единственото важно нещо е да поемеш вината вместо Моли Махоуни.

Беше голяма среща: Демарко, Дъглас Кембъл, адвокатът на Моли, Даниъл Кейн, Ранди Сойър от КЦКФБ и един юрист от прокуратурата, Дейв някой си — младеж с лоша прическа и жълта папийонка. Демарко открай време намираше папийонките за претенциозна превземка, а най-изтъкнатият представител на тази модна тенденция беше журналистът Джордж Уил. Не след дълго Дейв доказа, че предубеждението на Демарко по отношение на папийонките си има своите основания.

Седяха в лъскавата заседателна зала на Даниъл Кейн около маса, по-голяма от кабинета на Демарко. Но събирането ръководеше Демарко, не Кейн.

— Ето каква е сделката — поде той. — Кембъл ще свидетелства, че той, Ричард Претър и Ръсел Макграт са извършили три успешни измами, основани на вътрешна информация, свързана с клиенти на „Рестън Тек“. Ще свидетелства също, че е дал на Ричард Претър информация, въз основа на която той е купил десет хиляди акции от компания, която произвежда акумулатори за подводници, а Претър е закупил акциите, използвайки самоличността на Моли Махоуни. В замяна на показанията му прокуратурата ще настоява съдията да осъди господин Кембъл условно и да му наложи голяма глоба. Разбира се, всички обвинения срещу Моли Махоуни ще отпаднат, тъй като показанията на Кембъл напълно я оневиняват. И накрая, господин Кембъл и съпругата му ще минат в Програмата за защита на свидетелите.

Ранди Сойър понечи да каже нещо, но Дейв с папийонката го изпревари.

— Знаете ли, не разбирам някои неща. Например защо този тип си признава и защо получава правото да влезе в Програмата за защита на свидетелите?

Еха! Биваше си го. Дейв би трябвало да знае всичко това, преди да дойде на срещата. От него се искаше само да бъде гумен печат в

човешки облик и да не обелва нито дума.

— Признава, защото му е съвсем ясно какво го очаква — обясни Демарко. — Знае, че в крайна сметка вие ще спипате него и Макграт. Знае също, че ако свидетелства срещу Макграт, ще сключи сделка, с която ще остане жив. Освен това признава и защото се страхува за живота си. Макграт на два пъти се е опитвал да го убие, а Кембъл знае каква откачалка е той и че няма да се откаже дори от затворническата килия. Точно затова настоява за Програмата за защита на свидетелите.

— Аха — каза Дейв, но все още бе настроен скептично. Наистина започваше да изнервя Демарко.

— Искате да кажете, че онзи тип Претър — той е мъртъв, така че не може да потвърди историята — е купил десетте хиляди акции от „Хъбърд Пауър“, използвайки самоличността на Моли?

— Точно така — потвърди Демарко.

— Е, Претър може и да е купил акциите — възрази Дейв, — но Моли Махоуни е открила брокерските сметки. Знаем, че тя го е направила, затова искаме и нея.

Демарко изгледа красноречиво Ранди Сойър, за да му покаже, че е време да зашлеви Дейв. Махоуни беше подготвил нещата със Сойър и шефа на Дейв. Сойър щеше да заеме скоро овакантяващия се пост на заместник-министър на финансите, а шефът на Дейв щеше да получи работа в Харвард и място в управителния съвет на една корпорация, което щеше да му носи сто дваисет и пет хиляди годишно.

Единственото, което Махоуни ги беше помолил, бе да приемат признанията на Кембъл. Просто да ги приемат и да не ровят повече. Обаче Дейв, малкият глупак, ровеше.

Явно за да се подсигури, че отпечатъците му няма да останат никъде по сделката, шефът на Дейв беше изпратил фукльото на срещата, вместо да дойде лично, и не му беше обяснил всичко докрай. Кое то само влошаваше нещата, понеже от Дейв се искаше само да кима.

Даниъл Кейн реши да избере точно този момент да се намеси. Той се усмихна благосклонно — на този етап можеше да си позволи да бъде благосклонен — и каза:

— Дейв, сериозно, доказателствата ви срещу Моли Махоуни бяха слаби още преди да се случи това. А сега, след признанието на Кембъл,

нямате нищо. Така че моля те, синко, спести на клиентката ми тези препирни, а на прокуратурата едно сериозно неудобство.

Папийонката на Дейв потрепери. Не обичаше да му казват „синко“.

— Но защо са натопили Моли? — продължаваше да упорства той. — Допускам, че докато са вършели измамите си в миналото, тези типове са си изработили желязно прикритие.

— Не знаем и никога няма да разберем — отговори Демарко. — Претър е движел финансовите трансакции. Допускаме, че се е упражнявал за нещо по-голямо. Нещо като проба да види дали ще успее да се измъкне. Знаем само, че както каза господин Кембъл, Претър го е извършил.

— Какво се е случило с лицето ви, господин Кембъл? — попита Дейв.

— Спънах се — промърмори Кембъл.

Демарко недвусмислено му беше обяснил, че Ал Кастиля и хората му по никакъв начин не бива да бъдат споменавани по време на обсъждането.

Дейв поседя известно време с упорито и озадачено изражение. Най-вече упорито.

— Не съм сигурен — каза той. — Да пренебрегнем уликите срещу Моли, Кембъл да избегне затвора... Не ми изглежда редно. Хората ще си помислят, че Моли се отървава заради баща си. Няма начин да се съгласим, нали, Ранди?

Ранди Сойър не отговори. Неистово правеше някакви драскулки в бележника си и отказваше да погледне Демарко в очите.

— Приеми сделката, Дейв — подкани го Демарко. — Вземи всичките пари на Кембъл и го изпрати в забравения от бога Айдахо. Изпрати го да работи на нефтена платформа. Животът му става ад, ти разрешаваш три случая, които Комисията се опитва да разплете от двайсет години, и изпращаш един убиец в затвора. Не е ли достатъчно?

— Убиец ли? Кого е убил Макграт?

— Ричард Претър.

— Можеш ли да го докажеш?

— Не, и точно заради това трябва да погнеш Макграт. Обаче без показанията на Кембъл никога няма да се добереш до него. Адски

трудно ще спипаш Кембъл и той няма да свидетелства срещу Макграт, ако не получи сделката.

— Съмнявам се — отговори Дейв, — сега, когато вече знаем...

— Съгласен съм с Демарко — обади се най-накрая Ранди Сойър. — Шансовете ни да осъдим Моли са нищожни. Да пипнем този тип — кимна той с брадичка към Кембъл — и Макграт. Вече имаме половин милион долара, които можем да върнем на данъкоплатците, и разполагаме с още три-четири милиона от авоарите на Кембъл и Макграт. Може би повече. — Сойър се засмя. — Бих казал, че не е зле за двама държавни чиновници, Дейв.

— Не знам — инатеше се Дейв. — Мисля, че...

— Дейв — поде Сойър, — мисля, че двамата с теб трябва да си поговорим на четири очи.

Най-сетне, помисли си Демарко.

Когато Дейв и Ранди Сойър се върнаха в заседателната зала, Ранди обяви:

— Ще приемем сделката.

Дейв не каза нищо, но бузите му бяха поруменели. Като че ли току-що беше получил строг урок и му бяха наредили да остане в ъгъла.

Даниъл Кейн попита дали някой иска питие, докато секретарката му подготвя някои документи за подпис. Дъг Кембъл тутакси се съгласи. Ранди също.

— За мен не — обади се Дейв, за да покаже, че няма да участва в празненството.

Демарко се извини, че закъснява за друга среща, което беше нищожна лъжа в сравнение с другите, които беше изрекъл през последния час. На излизане хвърли последен поглед към Дъглас Кембъл. Изглеждаше удивително доволен, след като току-що беше научил, че ще има досие на осъден престъпник и ще бъде изселен в някое забравено от Бога място, където ще работи на минимална заплата.

Горкичкият Кембъл.

Не го знаеше, обаче нямаше да попадне в Програмата за защита на свидетелите. Щеше да отиде в затвора. И никога нямаше да похарчи парите, които Ричард Претър му беше скътал.

Били наблюдаваше пристана, докато играеше на машината за пинбол и жестикулираше ожесточено, докато местеше топчето. Пиеше кока-кола. Били беше алкохолик, но никога не пиеше по време на работа.

Делрей разлистваше някакво голф списание и се питаше дали не би могъл да вкара няколко топки, след като приключат тук.

— Ето го, идва — оповести Били. — Най-накрая. Мислех, че този тип ще чука цяла вечност. Не че го виня, с тяло като нейното.

Делрей погледна над списанието си. Мадамата направо се влачеше по пристана. Ако не се научеше да върви по-пъргаво, задникът ѝ щеше да стане колкото фургон. Трябваше да признае обаче, че беше хубава жена.

Щом приятелката на Макграт потегли с колата си, Делрей се надигна.

— Да приключваме.

Двамата спокойно поеха напред и Били попита защо повечето яхти са с женски имена.

— Хич не са съобразителни тези типове — разсъди Били. — Като си доведат гадже, то ще се ядоса, като види името на съпругата върху лодката.

Делрей само поклати глава.

Здрачаваше се. Някакъв мъж работеше нещо по яхтата си и не им обръщаше никакво внимание. Макграт беше на носа на своята яхта и също бе зает. Хората, които притежават яхти, постоянно човъркат нещо по тях.

Делрей никога не бе имал желание да притежава яхта. Всичките му познати, които имаха лодки, почти не ги използваша. Плаваха може би три-четири пъти годишно, а през повечето време само се суетяха, поправяха или лъскаха разни неща.

— Сигурен ли си, че можеш да управляваш толкова голяма яхта? — попита той Били.

— Аха. Престани да се притесняваш.
Стигнаха до мястото и Делрей попита:

— Ти ли си Ръсти Макграт?

Никога не вреди да се увериш.

— Да — отговори Макграт. — Какво мога да направя за вас, момчета?

Делрей свали тъмните си очила, за да може Макграт да види окото му.

— Уха! Непохватен ли си, или си вбесил някого?

— Това май ще ми хареса — промърмори Делрей на Били.

— Колко струва такава лодка? — попита Били.

— Защо? Да не мислиш да ми направиш предложение?

Докато говореше, Макграт се премести към подвижното мостче и пътьом успя да вземе един дълъг и голям гаечен ключ. Хора като Били и Делрей обикновено изнервят другите. Дори корави типове като Макграт.

— Чухме, че струва близо един милион — каза Делрей.

— Чухте значи?

Делрей кимна. Макграт беше едър почти колкото самия него и изглеждаше във форма. Нямахше да е лесно — със или без гаечен ключ в ръка — и на Делрей не му се искаше да се бие с тоя.

Извади изпод шушляковото си яке двайсет и два калибров пистолет със заглушител и простреля Ръсти Макграт в коляното, в същото коляно, което беше съсипано още през първата му година в професионалния спорт.

Демарко тъкмо беше седнал, когато телефонът върху бюрото на Махоуни звънна. Конгресменът послуша известно време, изсумтя, затвори и се изправи.

Докато се мъчеше да си навлече сакото, каза:

— Трябва да отида в Белия дом. Президентът смята да бомбардира някого.

Демарко понякога забравяше арената, на която действа Махоуни.

— Почакай ме тук, докато се върна, но ми кажи основното с две думи още сега. Всичко наред ли е с дъщеря ми?

— Да, всичко ще бъде наред.

Демарко предполагаше, че Махоуни ще отсъства най-малко един час. Излезе от Капитолия, тръгна по булевард „Индипендънс“ и спря пред една сергия за хотдог. Продавачът беше облечен с по една дреха на всеки професионален спортен отбор във Вашингтон. Демарко отхапа от хотдога си и върху вратовръзката му едва не капна горчица. Мобилният му звънна.

— Кей Кайзър току-що си подаде оставката — каза Ранди Сойър.

— Защо? — попита Демарко.

— Защо според теб? Не й позволих да присъства на срещата с Кембъл и после приех сделка, която оневинява Моли Махоуни.

— Ще даде ли изявление пред пресата?

— Не знам, може и да го направи. Много е ядосана. Мислех, че ще ме удари.

Историята, представена пред пресата, съответстваше на споразумението, постигнато на срещата в кантората на Даниъл Кейн: Кембъл признава, че той и приятелчетата му от колежа от години са въртели търговия с акции въз основа на вътрешна информация от „Рестън Тек“, полицията в момента издирва Ръсти Макграт, а Кембъл и приятелите му са действителните извършители на престъплението, в което е обвинена Моли. В качеството си на говорител на Моли, която не присъстваше на пресконференцията, Даниъл Кейн заяви, че Моли и

семейството с облекчение посрещат новината, че КЦКФБ е открила истинските виновници и че Моли иска само да продължи напред. Нямаше да дава никакви интервюта.

Ранди Сойър говори пред пресата от името на КЦКФБ и Демарко трябваше да признае, че той обясни добре и подробно на новинарите и не им остави какво да ровичкат с въпросите си. За щастие, търговията с вътрешна информация, дори когато в нея беше замесена дъщерята на Махоуни, не беше особено примамлива история и медиите с радост се насочиха към по-развлекателни новини. Обаче ако Кей Кайзър се разприказваше пред пресата...

Демарко отново се почувства като Ричард Никсън, който се опитва да потули „Уотъргейт“.

— Какво иска Кайзър? — попита Демарко.

— Какво иска ли? Иска да пъха престъпниците в затвора, само това. Ако си въобразяваш, че можеш да подкупиш Кей Кайзър, значи си луд.

— Не смятам да я подкупвам, Ранди.

И за малко да добави: *За разлика от теб, от мен и от Махоуни тя е почитена.*

— Значи всичко е уредено — каза Махоуни. — Гледах пресконференцията, но искам да съм сигурен, че не са останали пробойни.

Махоуни се беше върнал от Белия дом преди пет минути. Не си направи труда да осведоми Демарко дали президентът действително ще бомбардира някого.

— Да, всичко се подреди както искахте — отговори Демарко.

Помъчи се да не звучи прекалено осъдително, обаче не се сдържа. Съзнаваше, че се държи лицемерно, защото беше виновен точно колкото Махоуни, като се беше съгласил да подпомогне плана му.

Махоуни беше разпоредил на Демарко да осведоми Ал Кастиля какво е направил Тед Алън с ясното съзнание, че Кастиля най-вероятно ще убие Алън. Щеше да убие Тед не само защото е профукал негови пари, щеше да го убие, защото го е излъгал. Обаче Ал щеше да иска да

си върне петстотинте хиляди долара, които беше изгубил Тед, затова Махоуни му даде Ръсти Макграт.

Ръсти притежаваше изработена по поръчка яхта, която струваше около един милион, и купища пари в различни офшорни сметки. Разбира се, Макграт трябваше някак да бъде убеден да даде кодовете за достъп до тези сметки, но Демарко не се съмняваше, че Делрей и приятелчето му Били умеят да бъдат много убедителни. А след като убедяха Макграт, той и яхтата му щяха да изчезнат. Макграт най-вероятно щеше да се окаже някъде насред Атлантическия океан, а яхтата му щеше да попадне при търговец, който да замаже името на носа, да я продаде и да изпрати печалбата на Ал Кастиля.

Кембъл, разбира се, щеше да бъде напълно прецакан. Беше подписал признание не само за престъпленията, които са извършили заедно с Претър и Макграт, но освен това бе поел отговорност за престъпленията на Моли. Сделката на Кембъл зависеше от това той да даде показания, уличаващи Ръсти Макграт, затова след изчезването на Макграт Кембъл оставаше единственият възможен виновник. Ако Кембъл се опиташе да разкаже различна история — че всъщност няма нищо общо с Моли и че Демарко го е принудил да поеме вината й... Е, кой щеше да повярва на човек, който вече е подписал самопризнание? А след като Кембъл излезеше от затвора — или пък дори още докато е в затвора — Ал Кастиля най-вероятно щеше да прибере и неговите пари.

Планът на Махоуни беше безмилостен. И единственото му морално оправдание беше — ако Махоуни изобщо изпитваше нужда да се оправдава, — че Моли му е дъщеря.

Не че Демарко се притесняваше от съдбата, сполетяла Тед Алън и Ръсти Макграт, и от онова, което предстоеше да се случи на Кембъл. Ни най-малко. Знаеше, че Кембъл е убиец, че Макграт се бе опитал да убие и Кембъл, и съпругата му, и че Тед Алън най-вероятно също е убивал хора, макар че нямаше доказателства за това. Затова не съжаляваше за нещастията, които тези хора си бяха навлекли. Чувстваше се зле обаче, задето е навредил на свестен човек като Кей Кайзър и е корумпирал правосъдната система, за да отърве виновен човек, Моли Махоуни, по-малкото зло.

И тогава Махоуни го изненада. Махоуни обикновено беше твърде себичен, за да обръща внимание на чувствата на другите, но

сега сякаш отгатна мислите на Демарко.

— Между другото — каза той, — Моли ще изтърпи наказание заради стореното, но няма да е в затворническа килия.

— Какво искате да кажете? — попита Демарко.

— Днес сутринта говорихме с Мери Пат и аз...

— Казаха сте й, че Моли е виновна.

— Да. В основни линии. Не съм й казал какво се е случило с Тед или с Макграт, нито за останалите неща. Никога не би го приела и би ме издала. Обаче й казах, че Моли е помогнала с вътрешната информация и че причината да не влезе в затвора е, че съм дръпнал конците тук-там. Интересното е, че Мери Пат не беше изненадана. Като че ли от известно време е знаела, че Моли е виновна, обаче се е притеснявала да го признае дори пред себе си. Затова седнахме да си поговорим тримата заедно и Мери Пат каза на Моли, че трябва да оправи нещата. Не й остави избор.

— Какво решихте? — попита Демарко и Махоуни му обясни.

Да, това го приемам, помисли си Демарко.

— Обаче има още един проблем, господин конгресмен.

— О, за бога! Сега пък какво? Няма ли всичко това най-сетне да свърши?

— Кей Кайзър е подала оставка, когато научила за сделката на Моли. Има вероятност да си отвори устата пред пресата.

— Може и да си отвори устата, обаче това нищо няма да промени. Не и след признанието на Кембъл. А Сойър и прокурорите също няма да признаят нищо. Обаче оставката й наистина ме тревожи. Нуждаем се от хора като нея, Джо. Тя е умна, корава и неподкупна. Правителството се нуждае от нея. Страната се нуждае от нея. Какво иска тя? Как можем да я убедим да остане?

Най-странна беше непоклатимата увереност на Демарко, че Джон Махоуни, който в редица отношения беше корумпиран човек, всъщност бе говорил искрено. Страната наистина се нуждаеше от Кей Кайзър.

Барбара Джейн наблюдаваше как адвокатът се отдалечава от басейна. Беше няколко години по-млад от нея, може би десетина, и беше голям сладур. Тя го покани на среща в къщата и нареди на прислужницата да го доведе при басейна. Искаше да се видят там, за да бъде по монокини и да му покаже циците си, докато си слага горнището.

Гордееше се с тези кутрета и обичаше от време на време да ги води на разходка.

Каза на сладкото адвокатче, че иска веднага да се разведе с Боб, и му обясни, че той изобщо няма да оспорва развода. Адвокатът й сигурно се изненада от бързината на действията й — арестуваха Боб преди по-малко от седмица, — но не толкова, колкото се изненада самият Боб. Да, напоследък тя все изненадваше адвокатите. Добрият стар Боб също беше адвокат.

Какъв идиот. Наема седемдесетгодишен човек, който на всичко отгоре е и прекарал инсулт, да убие Мелинда Стоу и му поръчва да убие и Демарко, задето е разговарял със Стоу и е направил запис. Явно убиецът трябвало да разбере и къде е записът и да го унищожи. Обаче след като Демарко пипнал нещастника, ченгетата бързо разбрали, че Стоу е застреляна с неговия пистолет, затова той се споразумял и издал Боб.

Тя се срещна с Боб малко след ареста му. Не го попита защо е извършил тази глупост, обаче той започна да дрънка колко много искал да стане вицепрезидент и как се налагало да се отърве от Мелинда Стоу, защото в противен случай Махоуни все някога щял да използва информацията срещу него и да осуети плановете му.

— Реших, че понеже Орвил Рейт е бивше ченге, ще успее да се справи — каза Боб. И додаде: — Обаче ние все още можем да пипнем Махоуни. Нали се сещаш, можем да подхвърлим информацията, че казиното е опростило дълга на дъщеря му.

Точно в този момент тя обясни на Боб, че вече няма никакво „ние“. Не възнамеряваше да продължава да го търпи да ѝ виси на шията като вонящ мъртъв албатрос. Каза му, че ако не оспорва развода, тя ще плати правните му разходи, които ще бъдат главозамайващи. Обаче ако се противопостави на развода и при липсата на някакви собствени пари, някой сополив обществен защитник можеше да се окаже единственият му адвокат срещу обвинение за съучастие в убийство.

А що се отнася до Махоуни... каза му просто да го забрави. Обвиненията срещу дъщеря му бяха свалени, но по-важното беше, че някъде бе прочела новината за изчезването на човека от казино „Атлантик Палъс“. Без него щеше да бъде невъзможно да докажат, че Моли Махоуни изобщо някога е ходила в казиното. Накрая му заяви:

— Така че просто ще се наложи да изпиеш горчивия хап, Боб. Все пак ще ти наема най-добрия адвокат, който намеря, и може би той ще успее да те отърве от смъртоносната инжекция, задето си планирал убийството на Мелинда Стоу.

Запита се дали неумолимият към престъпността Боб все още е доволен, че в Аризона продължава да има смъртно наказание.

Боже, какъв скандал! Медиите направо откачиха: на който и канал да превключиш, имаше снимки на тях двамата с Боб. Телефонът ѝ направо прегря от репортери, които искаха интервюта. Всички колеги на Боб от Конгреса твърдяха, че са шокирани и слисани. Гледа един видеоматериал, в който Махоуни мрачно клатеше глава и твърдеше, че стресът от политиката често кара хората да правят невъобразими неща.

Някой ден, но не веднага, тя може би щеше да се кандидатира за мястото на Боб. Но независимо дали попаднеш в Конгреса или не, можеше и да погне Джон Махоуни, а тя беше много по-умна от глупавия стар Боб.

В десет часа вечерта Демарко седеше на една каменна пейка на терасата от западната страна на Капитолия. Седеше и пиеше коняк от стиропорена чашка. В краката му беше бутилката „Хенеси“, която обикновено държеше в шкафчето в кабинета си. Конякът имаше лечебна цел — в такива моменти Демарко неизменно се нуждаеше от изцеление на душата си.

Беше ясна и безоблачна нощ, времето беше меко и пред Демарко се разкриваше безпрепятствена гледка към Нешънъл Мол и обелиска на Джордж Вашингтон, чак до искрящия бял куб на Мемориала на Линкълн.

Обичаше Вашингтон нощем.

Отпи глътка коняк с огромно облекчение, че не се налага да накланя глава на една страна. Братовчедът на Делрей — неговият нов зъболекар — бе поставил коронка на счупения му зъб и му бе взел само шестстотин долара, а не хиляда, колкото щеше да му вземе предишната мъчителка. Едно беше сигурно — щеше да си плати сметката навреме. Не искаше Делрей да идва да си търси парите. Изобщо никога повече не искаше да вижда Делрей.

Оставаше проблемът с Тина Бърк, майка на две дъщери. Искаше ли да я види отново? Може би Алис имаше право. Може би беше станал на възраст, когато трябваше да се замисли по-сериозно за живота си. Поразсъждава над въпроса, отпи още една глътка бренди и извади мобилния си телефон, макар че все така не беше решил дали да ѝ се обади.

— Искам да поговорим — разнесе се глас зад него.

Демарко извърна глава. Беше Кей Кайзър. Нямахме представа как го е намерила, но подозираше, че тя е способна да намери почти всеки, когото пожелае.

— Здравей — каза той. Но си помисли: *О, мамка му!*

— Горд ли си със стореното?

— Искаш ли малко коняк?

Тя понечи да каже нещо, да изстреля още някоя остра реплика, но после се отказа.

— Дааа — проточи утвърдително и седна до него.

Той наля в своята стиропорена чашка и ѝ я подаде. Тя отпи глътка, после още една и върна чашката на Демарко.

— Благодарение на теб Моли Махоуни се отърва — отбеляза Кайзър. — В основни линии Кембъл също. Е, гордееш ли се със себе си?

— Не — отговори той. И наистина си беше така. Отговорът му сигурно я изненада. — Обаче Моли не се е отървала, Кей. Няма да отиде в затвора, но ще прави нещо много по-трудно от това да лежи в някой луксозен окръжен затвор.

— Какво по-точно? — попита Кайзър.

Демарко ѝ обясни.

Кайзър кимна, точно както беше сторил и Демарко, и вероятно си помисли същото като Демарко: *Това го приемам.*

— Ами Кембъл? Той отива в Програмата за защита на свидетелите, така ли? На това правосъдие ли му викаш?

— Няма да отиде в Програмата. Само така си мисли.

— Какво означава това?

— Не мога да ти кажа. Но те уверявам, че Кембъл отива в затвора и няма да похарчи нито цент от парите, които е откраднал. А Макграт е мъртъв.

— Моля? Откъде знаеш?

— И това не мога да ти кажа. Стига ти само да знаеш, че Ричард Претър, Дъг Кембъл и Ръсти Макграт няма да извършват повече престъпления. А Дъг Кембъл отива в затвора и ще изгуби откраднатите пари.

Тя само го гледаше. Демарко не можеше да разбере дали му вярва, а тя беше достатъчно умна, за да съзнава, че не е в неин интерес да научава повече, отколкото бе чула току-що.

— Е, всичко свърши, Кей. Ти спечели.

Кайзър взе чашата от ръката му и отново отпи.

— Ненавиждам тези хора — каза тя след малко.

— Кои хора? Кембъл и Макграт?

— Всички, които си играят с финансовата система. Всички мошеници от Уолстрийт. Крадат милиарди повече от хлапето от гетото,

което обира магазин за алкохол, и съсипват живота на толкова хора. А когато ги пипнат, в повечето случаи не ги осъждат, защото делата са толкова сложни, че средностатистическият съдебен заседател не може да ги проумее.

— Затова ли...

— Баща ми работеше за компанията „Клемзън Фасънърс“. Произвеждаха някакви глупави болтове, гайки и нитове, такива неща. Започнал работа за тях на осемнайсет, междувременно се пообразова и се издигна в йерархията. Беше първият човек от семейството си, който не работеше с ръцете си. Обаче, когато навърши шейсет и две, само няколко години преди пенсия, стана ясно, че изпълнителният директор крие разходи и дългове и раздува печалбите. Обичайните глупости, които вършат компаниите, за да запазят висока цена на акциите си и да се задържат на повърхността. Изобщо не става дума за мащабите на „Енрон“. Засегнати бяха само няколко хиляди души. Обаче баща ми изгуби работата и пенсията си, а понеже беше на шейсет и две, не успя да си намери друга. Стопи спестяванията си за по-малко от две години. Обяви фалит, запечата гаража с хавлиени кърпи, запали колата и се самоуби. Майка ми го намери. Тя почина от сърдечна недостатъчност година след него. Затова мразя такива хора и ще посветя остатъка от живота си на това да ги вкарвам в затвора.

— Мислех, че си подала оставка.

— Не знаеш ли какво направи Махоуни?

— Не. За какво говориш?

— От много време съм в Комисията, обаче никога не съм искала да работя там. Ние разследваме и регулираме, но открием ли някой, извършил сериозно престъпление, всъщност го разследва прокуратурата. Само след няколко години проумях, че трябва да отида в прокуратурата, ако наистина искам да променя нещата. Обаче съм ядосала толкова хора там, че никога не биха ме наели. Поне не на мястото, което бих искала. А днес ми се обади главният прокурор. Този страхливец. Искан да оглавя наказателния им отдел. Чудно как, се открило място. Предишният човек на поста — онзи, дето се съгласил със сделката на Моли — отивал да преподава в Харвард. Така че аз получих неговия пост, а винаги съм искала точно това.

— Поздравления — каза Демарко, и то съвсем искрено.

И се запита как Махоуни бе успял да накара главния прокурор да направи каквото иска той. Всъщност не му пукаше и не възнамеряваше да любопитства.

Кей Кайзър се изправи с всичките си сто и осемдесет и няколко сантиметра, бавно завъртя глава и огледа правителствените сгради наоколо. Сигурно си представяше корупцията, която всеки ден пъпли по коридорите там.

Кей Кайзър беше отправила взор към многобройни потенциални подсъдими.

Докато тя гледаше сградите, Демарко наблюдаваше нея. Тя щеше да стане известна личност, личност, която историята да помни. Някой ден той щеше да вземе някое списание, тя щеше да е на корицата с вече прошарена коса, а той щеше да каже: *Навремето я познавах.*

— Исках само да ти кажа, Демарко, че ще ви наблюдавам двамата с Джон Махоуни — заяви Кайзър. — И ако ми се удаде възможност да ви тикна в затвора, ще го направя.

Демарко напълни догоре чашата си с коняк.

Ема седеше във вътрешния си двор и оглеждаше своите владения. Моравата ѝ представляваше мек зелен килим, дърветата бяха подкастрирани, храстите бяха подрязани. Главичките на красиви цветя се надигаха от пръстта.

Ема беше доволна.

Обърна глава, когато чу вратата към задния двор да се отваря. Дори при вида на Демарко удовлетворението ѝ не намаля.

Той седна на стола до нея.

— Приключи ли? — попита тя.

— Да. Остана само едно нещо.

— Моли Махоуни — каза Ема.

— Аха.

— Ти какво направи?

И той ѝ разказа. Този път цялата истина.

Може би Ема не беше чак такава пуританка, за каквато я мислеше. Изобщо не му се стори смутена от случилото се с Тед Алън или Ръсти Макграт, нито от онова, което предстоеше да се случи с Дъглас Кембъл.

— Но какво ще стане с Моли? — попита тя.

Демарко ѝ каза. Ема помълча известно време, после кимна.

— Добре. Обаче ако ме излъжеш пак...

ЕПИЛОГ

Моли отметна платнената врата и излезе навън.

Беше прелестна утрин, със свеж и чист въздух. В далечината се виждаше планината — тази невероятна планина. Към обяд температурата щеше да се покачи до четирийсет градуса, щяха да се съберат рояци мухи, щеше да задуха вятър, обаче сутрините тук... Никога не бе преживявала толкова прелестни утрини.

Вече шест месеца беше в Танзания. Понасяше жегата, мухите и праха... и смъртта. Толкова много хора умираха всеки ден, предимно деца. Обаче след шест месеца тя беше... какво? Привикнала? Не, не беше привикнала — с такова нещо не можеш да привикнеш, — но бе в състояние да го приеме. Правеше каквото може и това беше всичко. Беше приела, че някаква висша сила сигурно намира причина за цялото това страдание.

Беше започнала да работи за УНИЦЕФ. Така се бе споразумяла с майка си. Да работи три години за УНИЦЕФ. Повече, отколкото щеше да лежи в затвора за търговия с вътрешна информация. Обаче Моли вече знаеше, че след като изтекат трите години, тя ще остане в организацията. И щеше да я превърне в свой живот.

Дейността на УНИЦЕФ беше съсредоточена върху децата и майките, върху осигуряването на здравни грижи и образование. Друга страна от дейността на УНИЦЕФ беше работата с бедните общности за строителството на мрежа за водоснабдяване и отходна канализация. А тя беше инженер, това ѝ беше работата. Когато не можеше да я свърши, понеже нямаше помпи, тръби и каквото ѝ беше нужно, помагаше в болницата. Имаше дни, през които просто държеше ръчичката на някое умиращо дете.

За пръв път от повече от година се чувстваше добре — по отношение на себе си, на работата си, на всичко. От девет месеца не беше пила и нямаше никога вече да посегне към алкохол. Цветът на лицето ѝ беше идеален, очите ѝ бяха бистри и беше понадала на тегло. И най-важното, беше си възвърнала душевното спокойствие. Не

можеше да повярва, че е била толкова пристрастена към две пластмасови кубчета.

Сега всичко това бе зад гърба ѝ: хазартът, пиенето, лъжите. Всичко остана зад гърба ѝ и всичко предстоеше. Щеше да изпълва със смисъл всеки свой ден.

Отправи се към палатката на столовата за закуска, чудейки се какво ли ще има тази сутрин. Предишния ден беше ориз и някакво растение, което приличаше на домати, но не беше домати. Самолетът с доставките закъсняваше както винаги.

На влизане в столовата видя новия лекар, италианеца, който пристигна преди седмица. Имаше благи очи и сладка дупка между предните зъби като на Омар Шариф, ръцете и раменете му бяха като на човек, който размахва кирка, а не държи скалпел. Предишния ден го бе хванала да я гледа и се изчерви. Имат ли край чудесата?

Напомняше ѝ на Демарко.

БЛАГОДАРНОСТИ

Искам да благодаря на Джеймс Донахю, Грег Олуд и Дий Хендерсън, които отговориха на многобройните ми въпроси относно КЦКФБ, електронната търговия и търговията с вътрешна информация. Грешките, които съм допуснал, за процедурите в Комисията и за други правни проблеми, свързани с търговията с вътрешна информация, са само моя отговорност.

На Даниъл Кейн, мой приятел и адвокат в реалния живот, който щедро ми позволи да използвам името му за адвоката на Моли в тази книга. Искам да благодаря на Дан и за огромната му подкрепа за всичките ми книги.

На томбола в подкрепа на библиотеката „Джеферсън“ в Орегон Кей Кайзър спечели правото на нея да бъде кръстена героиня в тази книга. Искам да благодаря на Кей, че ми позволи да използвам името ѝ, и на Линда Бейкър от библиотеката „Джеферсън“ в Орегон, задето ме потърси във връзка с томболата. Точно както правителството има нужда от повече хора като Кей Кайзър от книгата, така и ние имаме нужда от повече хора като истинската Кей Кайзър, които подпомагат местните ни библиотеки.

На Джеймисън Столц, мой редактор на всички книги за Демарко, освен две. Той винаги прави текста по-четивен, но забележките му по тази книга бяха особено проницателни и тя стана по-хубава благодарение на него.

Издание:

Автор: Майк Лосън

Заглавие: Рискове на играта

Преводач: Надежда Розова

Година на превод: 2013

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Обсидиан

Град на издателя: София

Година на издаване: 2013

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Абагар“ АД, Велико Търново

Редактор: Здравка Славянова

Технически редактор: Людмил Томов

Коректор: Симона Христова

ISBN: 978-954-769-339-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/6040>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.